

1

Τρίτη, τούτο το πρωινό, ραντεβού στο 16^ο χιλιόμετρο της εθνικής οδού Αθηνών-Λαμίας, συνάντησα το Σωκράτη Πούντρα στην καντίνα της εταιρίας που δουλεύει φορτηγατζής. Hellas-Transport, 20 φορτηγά-νταλίκες (κι αν έχει ο νταλκάς μαζί τους σχέση) και ψυγεία, βαγόνια, κατευθύνσεις: Αυστρία, Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία και γενικά όπου βγει. Ο «ετσιές» μου με πήρε για Λονδίνο. Βρούουμ λοιπόν για Λονδίνο, ιστορίες ενδιάμεσες με πολύ αίμα και νεκρούς στην άσφαλτο. Πού να 'ναι αυτοί οι στρατιώτες του Βιετνάμ, τι να γίνανε; Στα φορτηγά ... εκεί πήγανε ... γιατί ξέρεις παλιόφιλε, το αυτοκίνητο είναι παράγωγο της ανθρώπινης σκέψης, κι είναι λοιπόν η προέκταση αυτής της σκέψης στα χέρια του οδηγού το τιμόνι, και ξέρεις φίλε πολύ καλά ότι ο Άνθρωπος πίστεψε στον εαυτό του πολύ, και κει κάπου στο Μεσαίωνα είπε: «Αναγέννηση» και πήρε το τιμόνι της μοίρας του στα χέρια του. Βρούουμμ λοιπόν και φύγαμε για Λονδίνο.

Μαυριδερός κοκαλιάρης με φάτσα άραβα και μουστακάκι τη βρίσκει να του μιλάω για τ' άστρα και τους πλανήτες και μου ζητάει να του μιλάω συνέχεια για Άπειρο, αναρίθμητα άστρα, αμέτρητους πλανήτες, ατέλειωτο Σύμπαν, για μαγνητικά πεδία, την κίνηση της Σελήνης γύρω από τη Γη και το χορό της Γης γύρω από τον ήλιο, κίνηση των πλανητών γύρω από τον ήλιο, για τους Γαλαξίες, τα Νεφελώματα, τους κομήτες, διάττοντες αστέρες, την ταχύτητα του φωτός και σε πόσα εκατομμύρια χρόνια θα δούνε τους μεγάλους φανούς του φορτηγού στον πλανήτη Μπομπορομπόμπο που αυτή τη στιγμή φωτίζουνε ένα караφλό τοπίο που διακόπτεται μόνο από τους σταυρούς και τα στεφάνια που 'ναι μπηγμένα και κρεμασμένα (τίμημα στους

νεκρούς μιας όλο και πιο πολύ αναπτυγμένης ανθρωπιάς) στ' αριστερά και δεξιά του δρόμου κάθε τόσο - Γιουγκοσλαβία - Σοσιαλισμός - Αυτοδιαχείριση - και να οι μπάτσοι που μας σταματήσανε μοιράζονται τα 50 δηνάρια που εισπράξανε στην υπέρβαση του πιο τρελού οδηγού (το μπουκάλι Μεταξά που τους υποσχέθηκε για το άλλο ταξίδι θα το ονειρεύονται για καμιά-δυο ώρες ακόμη.)

2

Νύχτα ατέλειωτη μπροστά μας, το φορτηγό κουτουλάει χιλιάδες μικρά πετούμενα αφού πρώτα τα ζαλίζει με τα μεγάλα φανάρια που φωτίζουνε μόνο ένα κομμάτι απ' το πεπρωμένο μας - και χάρδια τρυφερά στ' αυτιά Ρόλινγκ Στόουνς, αίσθηση των αισθήσεων, η υπέρτατη αδημονία ανοίγει το τεράστιο στόμα της και μας καταβροχθίζει, Σκέψη-Πυρετός σφήνα στο μυαλό η κομπίνα που θα παίξω γι' άλλη μια φορά. στα γερμανικά σύνορα και σ' όλα τα σύνορα αν δεν μ' αφήσουνε να περάσω...

Μπροστά η Αγγλία που ξέρω καλά ότι έχει βουλιάξει κάτι πόντους απ' την πλευρά. του Ατλαντικού, η Τζάνις Τζόπλιν έφυγε και τώρα ο Σωκράτης σβήνει τελείως τα φώτα πορείας και τους προβολείς και τρέχουμε σ' ένα δρόμο-κορδέλα σε βουνά με πραγματικές χαράδρες που κανείς δεν ξέρει το βάθος τους. Κάτι μικρά φώτα μου λένε ότι κάτω κει βρίσκονται σπίτια κι άνθρωποι, η Πανσέληνος έχει περάσει από καιρό, τώρα το φεγγάρι γεμίζει πάλι, οι λύκοι γυρίσανε κι οι χαράδρες στρίβουνε γύρω μας. Το φορτηγό μοιάζει σταματημένο - η φύση λανσάρει το καινούργιο μοντελάκι του Χάνομαγκ και το δείχνει απ' όλες τις μεριές κι αυτό ευχαριστημένο μουγγρίζει και γουργουρίζει - κι ο Σωκράτης κι εγώ, εκεί μέσα μόνοι, κοντά στον προσωπικό μας θάνατο, νιώθουμε την ευτυχία της ελευθερίας.

3

Βρούουουμμ λοιπόν τρισήμιση χιλιάδες χιλιόμετρα - δυόμισι και καρφί στο καρφί - ανάμνηση, πλασματική - εικόνα του Αύριο και του Χτές μπλεγμένων πέρα από το Σήμερα που μια υπάρχει και μια χάνεται σαν ταινία-κολάζ, σαν τον ύπνο και τον ξύπνο, σαν την αδιαφορία και τον έρωτα - πλασματική επιστρεφόμενη εικόνα από στόμα εγκεφάλου καταβροχθισμένη - αυτοί όλοι οι τύποι που περνάνε τα σύνορα χωρίς χαρτιά, χωρίς διαβατήρια, μόνο με το χάρτη στο μυαλό - ακολουθήστε

τους, ξέρουνε πάντα ένα καλό πέρασμα. Στις 29 του Σεπτεμβρη το ' 72 περνούσα στην Γερμανία από την Αυστρία πάνω στα βουνά μ' έναν τέτοιο τύπο, βρώμικο κι αμίλητο, τότε είχα δώσει διαβατήριο και σάκο σε φίλους, στα σύνορα Πασάου-Σάλτσμπουργκ «ανεπιθύμητος», αν τύχει και σε πιάσουνε Τέο δεν θα μιλήσεις, δεν θα πεις κουβέντα, θα πάθουνε πλάκα, δεν ξέρουνε όχι μόνο ποιος είσαι, αλλά ούτε καν τι είσαι, από πού και για πού...

(Ανάβω τσιγάρο και τραβάω την πρώτη ρουφηξιά).

4

Τα φορτηγά περιμένουνε στη σειρά στ' αυστριακά σύνορα κι ο Γκέραρντ από το Γκράτς καθαρίζει μ' ένα χαρτομάντιλο που βγάζει απ' την τσέπη του παλτού του τον πούτσο του Σωκράτη κι ετοιμάζεται, με αργά σπρωξίματα να τον σηκώσει και να κάνει το ρουτινιακό τσιμπούκι του. Ο Σωκράτης χαμογελάει και μου κλείνει το μάτι. Σε λίγο κλείνει και τ' άλλο μάτι καθώς ο Γκέραρντ ρουφάει, ρουφάει, σ' έναν αγώνα να καταπιεί την ουσία από τις δονήσεις καυλωμένης πούτσας στην ευαίσθητη κωλοτρουπίδα του που προβάλλεται με 24 εικόνες το δευτερόλεπτο στην γυμνή κοιλιά του Σωκράτη.

5

Βουνά της Αυστρίας πελώρια. Το πράσινο ζουληγμένο κάτω από τ' άσπρο κι ο χώρος ν' αγγίζει το χρόνο και να γίνονται ένα.

Στιγμή που ξαναζώ, στιγμή που έχω κάποτε αισθανθεί, ξανά και ξανά, το ίδιο τοπίο, τους ίδιους θορύβους, τις ίδιες μυρουδιές και τις ίδιες σιλουέτες ανθρώπων στις ίδιες ακριβώς θέσεις, να κάνουν τις ίδιες ακριβώς κινήσεις.

Βρούουμ λοιπόν για Αγγλία, βίωμα στο χρόνο, μ' αρνητική και θετική καταγραφή.

Ξαναζώ τη ζωή μου, την παίρνω στα χέρια μου και την κοιτάζω σαν ξένος, προσπαθώ να την κάνω δική μου.

Καλοκαίρι ή χειμώνας κι ο ήλιος να λάμπει τόσο γνώριμα και ζωντανά. All the Pushers later on... Στρουχνίνη μοναξιάς - Εμπειρία του υπάρχω - συνυπάρχω - άσπρη νύχτα - Στιγμή μοναδική On the road, on the road again - ανατριχίλα κατεβαίνει από τον ένα σπόνδυλο στον άλλο - γνωστή γεύση - ταξίδι - ταξίδι - στη μήτρα - Μητρόπολη - ταξίδι σε συγκεκριμένο στόχο.

Πολλή ομίχλη έχει πέσει. Ο αυτοκινητόδρομος Μόναχο-Νυρεμβέργη έχει χαθεί, μερικά μέτρα μόνο ξεσκίζουν τα φανάρια μπροστά μας. Ένα ολλανδικό φορτηγό προσπερνάει από αριστερά. Ο Σωκράτης βλέπει το θάνατο, μαλακά, πατάει το φρένο, τον ακούω που βλαστημάει. Το ολλανδέζικο φορτηγό μπροστά κάνει ζίγκ-ζάγκ, φεύγει προς τα δεξιά και μπροστά μας φανερώνεται ένα Ρενώ Κατρέλ που στριφογυρνάει σαν φρεσκοσφαγμένο.

Autobahn - Διεθνείς δρόμοι του εγώ και υπάρχω - Ύψιστη στιγμή - Κραδασμοί εσωτερικοί - Στη λεωφόρο της Δύσης - Σκοτεινιάζει - 110 τα χιλιόμετρα - Ο ολλανδός φορτηγατζής μας προσπερνάει - Ο Ζαρατούστρα μεταμφιεσμένος σε πλασιέ αλλαντικών έρχεται αντίθετα στην ευθεία και καρφώνεται στην τερατώδη μούρη του φορτηγού - Ο ιπτάμενος ολλανδός φρενάρει - Είναι αργά - Ο Πούντρας κόβει το τιμόνι, το φορτηγό φεύγει δεξιά - Το αυτοκίνητο του Ζαρατούστρα κάνει κύκλους σαν ζαλισμένο στη μέση του δρόμου - Η πόρτα ξεκολλάει και φεύγει - Ο Ζαρατούστρα γέρνει ξέπνοος και πέφτει έξω - Τα φανάρια του Πούντρα τον φωτίζουνε - Στα μούτρα του βλέπουμε το θάνατό του - Νύχτα Φραγκφούρτη - Φωτεινή διαφήμιση του Νέον αναβοσβήνει - Kentucky Fried Chicken - Ανάσες της νύχτας που θα τις σβήσει ο αυτόματος ρυθμιστής το πρωί.

Βρούμμμ λοιπόν.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΑΣΥΛΟ ΤΗΣ ΡΕΜΣ

Νύχτωνε και το χιόνι έπεφτε εδώ και λίγα λεπτά πυκνό. Το δρόμο τον ήξερα καλά γιατί τον είχα κάνει αμέτρητες φορές. Τι να το κάνω όμως, που είχα πάνω από τρακόσια χιλιόμετρα μπροστά μου και κανείς δεν σταμάταγε να με πάρει. Ξέμεινα, κι ούτε και γω δεν ξέρω πώς. Είχα ξεκινήσει πρωί απ' το Παρίσι με προορισμό τη Φραγκφούρτη. Στην αρχή με πήρανε δυο πιτσιρικάδες μ' ένα γρήγορο αμάξι αλλά πηγαίνανε μόνο μέχρι το Μω. Στο δρόμο κάνανε μια στάση και ο ένας έστριψε ένα τσιγάρο που το καπνίσαμε επί τόπου. Είπαμε και δυο κουβέντες και σαν χωρίσαμε ήμouνα κουδούνι. Με πήρε μια κυρά με γυαλάκια, σαν εκπαιδευτικός έμοιαζε. Το αμάξι ήταν ωραίο, πράσινο με άσπρα γούνινα καθίσματα. Πήγαινε στο Σααρμπρύκεν και με βόλευε. Η κυρά δεν έμοιαζε να θέλει να μάθει τίποτα για μένα, έτσι κοίταζα ολόγεια μπροστά στην τηλεόραση. Στο δρόμο όμως, φλιπαρισμένος όπως ήμouνα και μαστούρης, ξέρασα κι έκανα χάλια τα όμορφα καθίσματα. Η εκπαιδευτικός με τα σκουριασμένα μάτια έγινε έξω φρενών και στο πρώτο κωλοχώρι που συναντήσαμε με πέταξε έξω. Κι εδώ πέρασα ώρες αμέτρητες. Κανείς δεν πέραναγε. Νύχτωσε. Έκανε πολύ παγωνιά πια και δεν άντεχα. Πιο πέρα ήτανε ο σταθμός της Χωροφυλακής. Πήγα μέχρι εκεί και μπήκα μέσα. Τέσσερις χωροφύλακες γύρω από μια σόμπα που έκαιγε με ξύλα, ζέσταιναν τα απλωμένα πόδια τους και χασμουριόντουσαν.

«Γεια σας», τους είπα.

Με κοιτάξανε με βαρεμάρα. «Τι επιθυμεί ο κύριος;» ρώτησε ένας.

«Να κάτσω μαζί σας, να ζεσταθώ, κι αν υπάρχει κανένα μέρος να κοιμηθώ τη νύχτα».

Με κοιτάξανε όλοι σαν να βλέπανε τρελό. «Δεν είναι ξενοδοχείο, κάποιο λάθος κάνατε ...»

«Δεν έχω φράγκα», τους δήλωσα εγώ.

«Τι λες;» είπε ο ένας και σκάσανε στα γέλια.

«Έχετε υποχρέωση» τους είπα «να βοηθάτε τους πολίτες. Αφήστε με να κοιμηθώ σε κανένα κελί. ...»

«Τα κελιά είναι για τους παράνομους» μου εξήγησε ο πιο ηλικιωμένος.

«Μα μόνο να κοιμηθώ θέλω», επέμεινα εγώ.

«Δεν γίνεται κύριε. Άντε τράβα από δω ...»

«Κι αν δεν βγω;» εκβίασα την κατάσταση.

«Θα σε πετάξουμε έξω». Τους έβλεπα που αρχίζανε να τριβουνε τα χέρια τους ...

«Αν θέλεις όμως, σώνει και καλά, να κοιμηθείς απόψε σε κελί πήγαινε απέναντι στο φούρνο, σπάσε τη βιτρίνα κι ερχόμαστε να σε πάρουμε ... Θα καλοπεράσεις ...»

«Μωρέ, και τι δεν λέτε δω μέσα». Ήτανε μια αστεία και χαρούμενη παρέα. Δε γαμιόντανε! Σηκώθηκα να φύγω.

Έξω πολύ χιόνι, όπως λέγαμε, αλλά γι αυτό γλίστρησε ο διάβολος κι έσπασε το ποδάρι του κι αμέσως ένα αμάξι σταμάτησε και με πήρε. Ένας μοναχικός τύπος που πήγαινε μέχρι τη Ρουέν. Το αμάξι μύριζε, τι μύριζε, βρώμαγε μια δυνατή και λιπαρή μυρωδιά από αλλαντικά και τρύπωνε στη μύτη μου, στα μάτια μου, στ' αυτιά μου και καθώς ο δρόμος είχε ένα σωρό στροφές μου 'ρχότανε ναυτία και εμετός. Κρατιόμουνα με τα δόντια να μη ξεράσω, γιατί τότε ο τύπος θα με πέταγε έξω στο κρύο και στη νύχτα που 'χε πέσει πια κι άντε να ζήσεις μετά. Συγκέντρωνα το βλέμμα μου στην πρώτη πινακίδα και μόλις την προσπερνάγαμε στην αμέσως επόμενη, γιατί έτσι ήξερα ότι αντιμετωπίζεται η ναυτία.

Ο τύπος που ήταν πλασιέ αλλαντικών, όπως μου είχε πει, και γύριζε όλη τη βόρεια Γαλλία για να διαθέσει τα βρωμοσάλαμά του φαινότανε πτώμα στην κούραση, αλλά και μένα τα μάτια μου κλείνανε. Φτάναμε στη Ρεμς, όπου φυσικά αυτός θα σταμάταγε για ύπνο και αναγκαστικά θα 'πρεπε κι εγώ να ψάξω για μέρος να κοιμηθώ.

«Ξέρεις αν στη Ρέμς έχει κανένα άσυλο για ύπνο;» τον ρώτησα.

Ναι, κάτι είχε ακουστά, αλλά δεν ήξερε πού ακριβώς πέφτει, καλύτερα θα 'κανα να ρωτήσω στη χωροφυλακή. Έτσι, μόλις φτάσαμε στην πόλη, έκανε κάνα δυο στροφές στους πρώτους δρόμους, σταμάτησε έξω απ' το κτίριο της αστυνομίας και κει αποχαιρετηθήκαμε. Καθώς μάζευα το σάκο μου από το πίσω κάθισμα, μου 'χωσε στο χέρι ένα σαλάμι σαν ψωλή, να χω κάτι να τρώω, μου 'πε. Μου' ρθε να του το βάλω στον κώλο αλλά όπως από την ανοιχτή πόρτα με χτύπησε το κρύο, σκέφτηκα ότι αν αυτός ο φουκαράς δεν μ' έπαιρνε μαζί του, ακόμη θα περίμενα στο δρόμο. Τον ευχαρίστησα και χωρίσαμε. Πεινούσα αλλά αυτό το πράμα που κράταγα στο χέρι μ' αναγούλιαζε. Έσκυφα και τακτοποίησα την κάλτσα με τα λεφτά, μην και λασκάρει και μου φύγουν τα ελάχιστα φράγκα που είχα και τότε γάμησέ τα.

Και μετά με το σάκο στο ένα χέρι και το σαλάμι στο άλλο ανέβηκα τα σκαλιά της αστυνομίας και μπήκα στο ζεστό προθάλαμο. Κόσμος πολύς περίμενε εκεί, φωνάζανε, τσιρίζανε, κάποιος είχε σφάξει κάποιαν. Τέλος πάντων, αυτοί φαίνεται δεν είχαν πρόβλημα ύπνου.

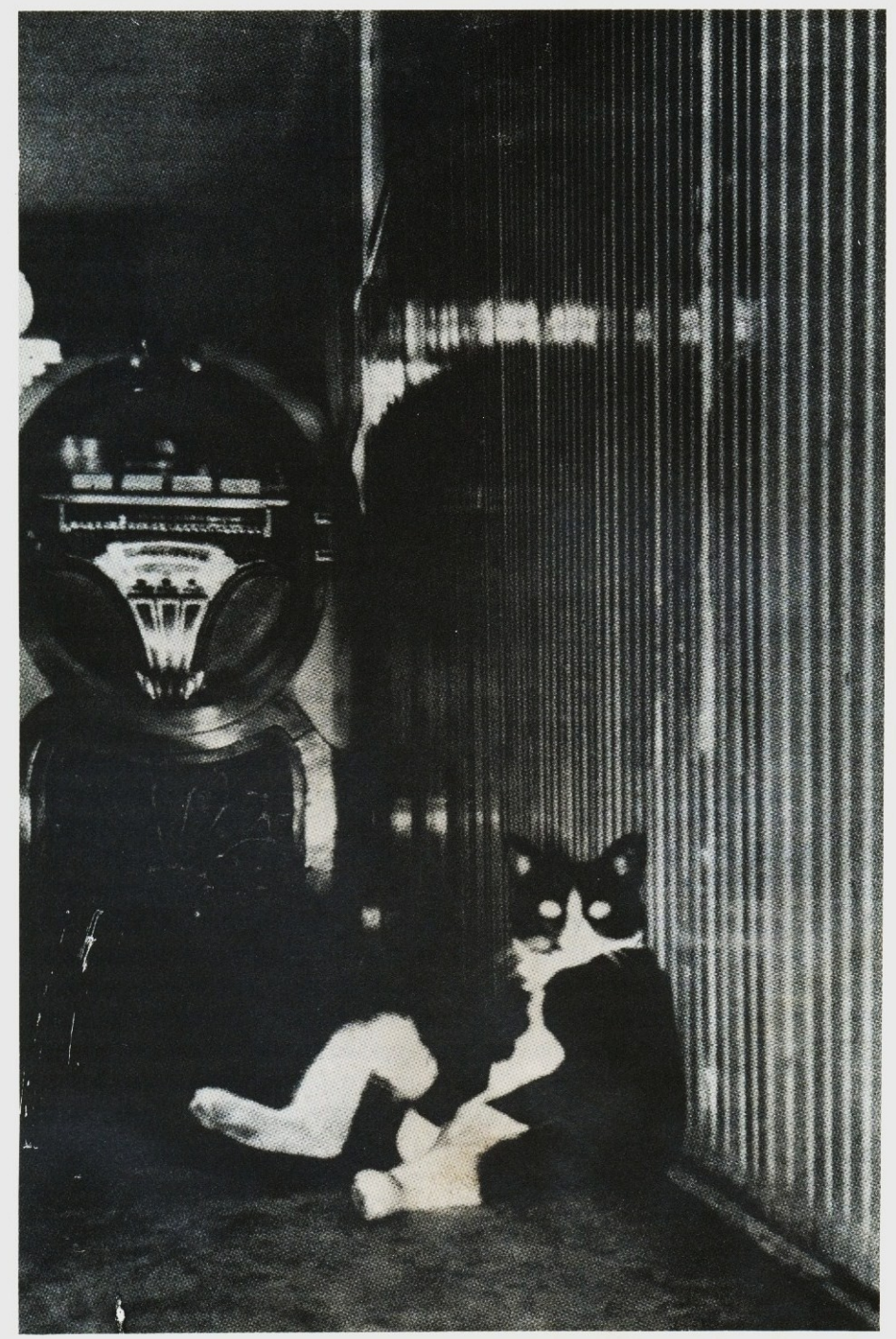
Διέσχισα όλη την πόλη για να βρω το άσυλο. Κάνα δυο που ρώτησα στο δρόμο, αν ξέρανε πού πέφτει, μόνο που δε φωνάξανε βοήθεια. Σερνόμουνα από την κούραση και την κακοδιαθεσία. Αλλά το χαρτί που είχα πάρει από την αστυνομία μου άνοιγε την πόρτα του άσυλου διάπλατη για μια διανυκτέρευση. Η ώρα ήτανε οχτώ και η πόλη φαινότανε να 'χει πεθάνει. Πουθενά φώτα, άνθρωποι, αυτοκίνητα. Μόνο χιόνι, βρώμικο και κρύο. Τελικά το βρήκα. Χωμένο σ' ένα μικρό αδιέξοδο δρομάκο, ένα μαυρισμένα σπίτι με τρελές εφιαλτικές φάτσες δαιμόνων στις γωνιές, που σάλευαν κάτω από το φεγγάρι. Σκιές και βρώμα. Μια γειτονιά με εργοστάσια απ' αυτά που ρουφάνε τους εργάτες για πάντα στα σπλάχνα τους. Σκότος, έρεβος κι ανατριχίλες. Διάβασα στην ταμπέλα δίπλα στην πόρτα. Δημόσιο Υπνωτήριο της Ρέμς. Κοίταξα για κουδούνι, δεν υπήρχε. Μόνο ένα σιδερένιο νύχι από πόδι βρουκόλακα πρόβαλε στη μέση της πόρτας. Το τράβηξα και μέσα παίζανε κουδούνια. Περίμενα. Τα πόδια μου δεν με κρατούσαν πια. Άκουσα παντόφλες να σέρνονται και η μαύρη πόρτα άνοιξε και τη μαυρίλα διαδέχτηκε η μαυρίλα. Μια μαύρη σιλουέτα εμφανίστηκε στο επίσης μαύρο περιθώριο της ανοιχτής πόρτας. Με ρώτησε τι ζητάω. Τουλάχιστον έτσι κατάλαβα. Έδωσα το χαρτί της αστυνομίας. Μ' έμπασε μέσα χωρίς πολλές ευγένειες. Προχωρήσαμε σ' ένα ατέλειωτο μαύρο διάδρομο, μπροστά το στοιχείο, πίσω εγώ. Τελικά στρίψαμε αριστερά και μπήκαμε σ' ένα δωμάτιο. Μεγάλα φουσκωτά ξύλινα έπιπλα, ύφασμα με λουλούδια και κλάρες στους τοίχους, λίγο φως από μια γυάλινη λάμπα με χάντρες, μια τηλεόραση που έπαιζε χωρίς ήχο, σκιές, κούτσουρα που καίγανε σ' ένα μικρό τζάκι, Βερολίνο, μεσοπόλεμος, μπαρόκ και μούχλα. Ακούμπησα το σάκο και το σαλάμι κάτω. Όταν σήκωσα το κεφάλι, είδα το πρόσωπο μιας γριάς να με κοιτάει. Ωχρο και βαμμένο. Ασπροκίτρινο δέρμα, κόκκινο στόμα, ροζ μήλα, πρασινομπλέ σκιά στα μάτια, μαλλιά σκούρα μαζεμένα. Μου άπλωσε το χέρι και χωρίς να το καταλάβω, το φίλησα. Περίεργο χέρι, λεπτό, διάφανο και σ' όλα τα δάχτυλα φορούσε δαχτυλίδια κάθε λογής, πέτρες ή γυαλιά χρωματιστά. Προχώρησε και κάθισε σ' ένα μεγάλο γραφείο ροκοκό με λεπτά πόδια και φούσκες. Πάνω ήταν απλωμένη μια τράπουλα ταρό κι ένα μαύρο βιβλίο. Μου ζήτησε το διαβατήριο, πέρασε μέσα τα στοιχεία μου και μετά με ρώτησε αν πεινάω.

γυναίκες να βρίσκονται τριγύρω μου. Κάποια με φίλησε. Μια τελευταία εικόνα από το χυλό μου 'ρθε στο μυαλό κι έπειτα μόνο ένοιωθα. Πάνε οι σκέψεις, πάνε οι ενδοιασμοί κι οι αναστολές και τα δεν κάνει και δεν πρέπει, άλλωστε κανείς δε ζήτησε τη γνώμη μου. Δεν έβλεπα πια τίποτα, μόνο ένοιωθα. Με γλείφανε στην ψωλή, στον κώλο, στις μασχάλες, στις πατούσες, μου βάζανε κωλοδάχτυλο, σε μια στιγμούλα έπιασα το χέρι με τα δαχτυλίδια. 'Ακουγα και ένοιωθα. 'Ημouνα ολόκληρος μια στύση. Και τότε είδα το τρίμορφο κεφάλι ης Χθονίας. Ήταν υπέροχα, όμως είχα και μια μικρή ανησυχία. Με ρουφάγανε, έχuνα κι αμέσως άλλη καθότανε πάνω μου και χοροπήδαγε και κάλπαζε και το δωμάτιο κουνιότανε γύρω μου τρελά, κλυδωνιζότανε σαν βάρκα σε φουρτουνιασμένη θάλασσα, κι έχuνα ξανά και ξανά, δίπλα άλλη αγκομαχούσε καβλωμένη ενώ τριβότανε αφηνιασμένη και γω πήδαγα σβέλτα πάνω της κι έχuνα στον καθαγιασμένο και κάθιδρο κόλπο. Χύναμε ουρλιάζοντας, εφτά μπλε εφιαλτικές μορφές βγαλμένες από πίνακα ζωγραφικής του Μπρύγκελ.

Το πρωί ήπια μια γαβάθα καφέ φίλτρου. Η ηθοποιός με κοίταζε χωρίς να μιλάει με μια δαντελένια ροζ ρόμπα. Πήρα το σάκο στο χέρι κι έφυγα μασουλώντας το σαλάμι.

Η ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΑ ΜΥΤΗ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΤΟΥ ΣΟΥΝ

Αυτή εδώ είναι η ιστορία του Μπάμπη του Σουν.

Η πραγματική ιστορία για το πώς ο Μπάμπης έφτασε να γίνει το νούμερο ΕΝΑ στο ανδρικό μπουρδέλο της Σανζ Ελυζέ που δουλεύει σήμερα.

Η αληθινή ιστορία και όχι οι μαλακίες με τη μπόλικη σάλτσα που αραδιάζει ο ίδιος στα θηλυκά που τον παίρνουνε βίζιτα.

Δεν πάει πολύς καιρός που ο Μπάμπης ζούσε ακόμα στην Αθήνα. Ψηλός, κοκαλιάρης κι ανασούμπαλος, μαλλί πολύ και άπλυτο, άφρο-λουκ, ανήκε στο είδος που πολύ κόσμο είχε γράψει στ' αρχίδια του. Εκείνο όμως που τον έκανε να ξεχωρίζει από το πλήθος ήτανε και είναι το προεξέχον μέρος του προσώπου του στο μεσοδιάστημα μέτωπο-στόμα. Δηλαδή η μύτη του. Είναι γεγονός ότι στη μύτη αυτή αξίζει να σταθούμε για λίγο και να τη περιεργαστούμε καλύτερα. Εκτός από τον τεράστιο όγκο της, έχει επίσης και πολύ περίεργο σχήμα. Ξεκινάει με βάση το πρόσωπο, σαν όλες τις μύτες, αλλά στη συνέχεια στενεύει προς τα έξω και φαρδαίνει στην άκρη υπερβολικά. Κι έτσι όπως στέκει όρθια μοιάζει με καραμούζα στο στόμα σαλπικτή ή λίγο σαν προβοσκίδα ελέφαντα. Και δεν είναι μόνο το σχήμα, είναι οι ιδιαίτερες ικανότητες που έχει αυτή η μύτη και που ο Μπάμπης, έτσι για πλάκα, κάνει μόστρα στην παρέα καμιά φορά. Ρουφάει με τα πλεμόνια ανάσα βαθιά και τα καπάκια της μύτης ανοίγουνε, ανοίγουνε μέχρι που στο τέλος αρχίζουνε να κολλάνε και να κλείνουνε τα ρουθούνια κι ύστερα βγάζει αργά το ζεστό αέρα από μέσα του και τα ρουθούνια ανοίγουνε ξανά και γίνονται δυο μεγάλες καφτές τρύπες κι ο Μπάμπης καμαρώνει σαν δράκος και συνεχίζει πιο γρήγορα, πιο γρήγορα και τα πτερύγια της μύτης του ανοιγοκλείνουνε σβέλτα σαν δυο μεγάλες αχιβάδες και κείνος συνεπαρμένος τα κουνάει στο ρυθμό που θέλει κι η μύτη του γίνεται πράγμα ζωντανό κι οι φίλοι του γουρλώνουνε τα μάτια τους κι ο Μπάμπης χαίρεται για την παράσταση και νιώθει γίγαντας κι όλοι τους λένε «Μπράβο, Μπάμπη, μπράβο».

Στα φρικιά της πλατείας ήτανε γνωστός για δυο πράγματα, πρώτον για τη μυτόγκα και δεύτερο για τη διορατικότητά του. Ο ίδιος έλεγε:

«Μύτη, φιλάρες. Εγώ έχω μύτη που νιώθει», και τη χάιδευε με σημασία, «Να ξέρετε, εγώ ποντάρω σ' αυτήν κι έτσι και την κάνω κάποια μέρα, ας τους να γαμιώνται όλοι».

«Δηλαδή, πώς, ρε Μπάμπη» ρωτάγανε τα φρικιά περίεργα, μα και για πλάκα.

«Τώρα, από γκόμενα ή από μπούκα, δεν έχει σημασία, εγώ είμαι αποφασισμένος να τα πάρω και θα τα πάρω χοντρά κι ας είναι καλά αυτή εδώ που μυρίζει μακριά». Και μ' αυτά ο Μπάμπης καθάριζε για τους δεκαοχτώ πόντους που στέκονταν ζυγιασμένοι στο πρόσωπό του και που τους περιέφερε και τους καμάρωνε σαν νέος Μπερζεράκ.

Τέλος πάντων αυτά με τη μύτη του Μπάμπη που οι φίλοι του στην πλατεία τον είπανε κάποτε Σουν, επειδή ήτανε σπίρτο μοναχό, και πάει του έμεινε. Ο Μπάμπης από εργασία ήτανε κοπρόσκυλος απ' αυτούς που ούτε να τους ξέρουνε δε θέλουνε οι δικοί τους, το σόι τους κι άπαντες οι εργοδότες. Έτσι λοιπόν κι εκείνος στα δεκαεννιά α του γύρναγε απένταρος, άπλυτος, άνεργος κι όλα τα από ΑΛΦΑ που όπως λέει κι ο εισαγγελέας σωρεύουν άρνηση για την κοινωνία μας. Κι όπου μύριζε σουβλάκι, πήγαινε κοντά και κάτι μάζαγε. Κάποτε, το 'φερε έτσι η μοίρα, και μέσα απ' ένα περίεργο μπέρδεμα στο τηλέφωνο κατάφερε να ψήσει ένα γκομενάκι- Βούλα τη λέγανε - και να της κλείσει ραντεβού σε καφετέρια της πλατείας. «Πλατεία Εξαρχείων» φώναζε ο Μπάμπης στο τηλέφωνο ενώ ακουγόντουσαν κι άλλες φωνές κι η Βούλα επαναλάμβανε «Εξαρχείων; - Α, ναι. - Εντάξει. Στις έξι, στο Φλοράλ, θα φοράω κορμάκι μαύρο και μπεζ παντελόνι κοτλέ, εσύ;» Κάτι είπε κι ο Μπάμπης ότι θα φόραγε, κάτι είπε ακόμα και για μια μηχανή κι έκλεισε. Και στο ραντεβού ο Μπάμπης πήγε και τη Βούλα την είδε μέχρι δηλαδή που η καρδιά του καψαλίστηκε και τ' αρχίδια του μυρμηγκιάσανε χοντρά, αλλά όλα αυτά από κάποια απόσταση, ενώ σκεφτότανε την άδεια τσέπη του ώσπου η Βούλα βαρέθηκε, σηκώθηκε κι έφυγε. Τέτοιος ήτανε ο Μπάμπης και το φιλοσόφησε το ζήτημα «Δε βαριέσαι, άλλα ήθελε η γκόμενα, την κατάλαβα εγώ, δε γαμιέται ... » Και αργότερα που του ξανάρθε στο μυαλό, μονολόγησε: «Χέστη, Μπάμπη, ούτε η πρώτη είναι ούτε και η τελευταία που δε θα χαρεί το κορμί σου» και μ' αυτή τη σκέψη ηρέμησε.

Ήρεμος λοιπόν, με την τελευταία του σκέψη, πήγε το βράδυ εκείνο και την έπεσε σε φίλους μαλακούς σχεδόν χριστιανούς και έβγαλε στην τράκα κάτι περιποιημένα τσιγάρα, κάτι κρασιά, χλαπάκωσε κι ένα κακοψημένο κοτόπουλο που τον έκοψε κομμάτι στο στομάχι, «Ε, δε βαριέσαι, ψιλικά όλ ' αυτά

μέσ' στην απεραντοσύνη του σύμπαν» είπε στα φιλαράκια και γελάσανε. Και τελειώνοντας η βραδιά τον βρήκε αποκοιμισμένο σε μια γωνιά στο πάτωμα του σπιτιού.

Την άλλη μέρα, πρωινός, με ζαλάδες από το παλιόκρασο στο κεφάλι, έσκασε ο Μπάμπης στην Ερμού. Κοιτάχτηκε σ' ένα καθρέφτη και είπε: «Μπάμπη, εμπρός να πάρουμε μάτι κανένα γερό κώλο». Έφτιαξε λίγο το μαλλί που κόλλαγε απ' την απλυσιά κι έβγαλε κάποια τσίμπλα από το μάτι, ενώ έλεγε στον εαυτό του σαν να του έκανε μάθημα: «Και πού ξέρεις, Μπάμπη μου, μπορεί να χτυπήσουμε καμιά τουρίστρια, απ' αυτές που κατηφορίζουνε από Βοριά και περνάνε μέσα από φλόγες καύλας και σιντριβάνια σπέρματος μέχρι να φτάσουνε εδώ», κι ενώ ξεσκόνιζε το παντελόνι, συνέχιζε, «και να 'χει λέει, η μικρά μπαμπά βιομήχανο, ε, ρε, την κάναμε Μπάμπη». Δυο-τρεις περαστικοί είχανε σταματήσει και κοιτάζανε χαζά τον Μπάμπη στο μονόλογό του. Ο Μπάμπης ντούρος και φωνάζοντας «Βίβα Αναρχία» τους προσπέρασε και χάθηκε στο μοναδικό δρόμο στην Αθήνα που μυρίζει μουνί...

Πίσω απ' τη Μητρόπολη υπάρχει ένα φτηνιάρικο καφεενεδάκι, εκεί την έπεσε ο Μπάμπης να πιεί τον γλυκύ του το φραπέ, να συμπληρώσει κανένα προποδάκι και να κάνει και το καμάκι το σχετικό. Σήμερα έχει σκοπό να ξεσκίσει το κατόμπαλο που πήρε δανεικό αλλά να πιάσει και τόπο. Από δίπλα κάθονται δυο γερμανιδάκια της φωτιάς πίνοντας καφέ και ο Μπάμπης για να μη καρφωθεί βγάζει από την τσέπη ένα καθρεφτάκι-μπρελόκ μ' ένα μάτσο κλειδιά. Κι ενώ παίζει τα κλειδιά για να κάνουν γκλιν-γκλιν, κοιτάζει στο καθρεφτάκι τις πιτσιρίκες να δει αν τσιμπάνε. Την ιστορία την έχει έτοιμη: «Ποια; Τα κλειδιά είπατε, α, κάτι διαμερισμάτια του μπαμπά, είναι καπιτάλας και ιδιοκτήτης ο μαλάκας, δεν τον πάω καθόλου και γιαυτό την έφυγα από το σπίτι ... »

Το μεσημέρι εκείνο ο Μπάμπης βρέθηκε κατά Πλάκα μεριά σ' ένα μακροβιοτικό ρεστωράν να πίνει την μπίρα του και να μασουλάει κάτι άνοστους χορταρένιους κεφτέδες. Με τα γκομενάκια, τζίφος - θες γιατί στραβοκοιμηθήκανε στα σλίπιν μπαγκ, θες γιατί ήτανε πολύ πρωί, θες η μύτη του να του 'κανε χαλάστρα, μπορεί όμως να 'τανε και τα κωλοδάχτυλα που πέφτουνε στο περπατητό και χαλάνε την πιάτσα κι αγριεύουνε τις γκόμενες, η ουσία πάντως είναι ότι δεν τσιμπήσανε. Αλλά ο Μπάμπης την υπόθεση την έχει από κοντά. Η αδέρφω που γνώρισε πριν λίγο και τον τσιτίζει - Μισέλ τον λένε τον άνθρωπο - τώρα μόλις του το 'ριξε ότι έχει μπαμπά εργοστασιάρχη υφασμάτων στη Γαλλία, παρακαλώ. Άσχημα δηλαδή είναι να την κάνει κατά Παρίσι με τον ξεπλυμένο ξανθομούρη που 'ναι και θηλυκωτός, και κει, βλέποντας και κάνοντας. Γιαυτό σε λίγο που θα πάει με το Γάλλο στο ξενοδοχείο του, ο Μπάμπης

σκέφτεται να τα δώσει όλα. Και πράγματι, λίγο αργότερα, ο Μισέλ του κάνει ένα τέτοιο τσιμπούκι που λίγο θέλει να του δώσει τα νεφρά στο χέρι αλλά και κείνος στανιδώνει στα γεμάτα, δεν κωλώνει ούτε στιγμή, Σε μια, τόση δα, διακοπή, ο Μισέλ του προτείνει να τον πάρει μαζί του στο Παρίσι. «Αυτό ήτανε, την έκανα» σκέφτηκε ο Μπάμπης και λέει το «ναι» στο Γάλλο. Κι όταν, κάποια στιγμή, ανάβουνε τσιγάρο, ο Γάλλος ρωτάει τρυφερά τον Μπάμπη για το πώς και το γιατί με τη μύτη του. Και κείνος σοβαρός του λέει για την εποχή που έψαχνε χρυσάφι στην ΤΡΙΣΤΑΝ ΝΤΑ ΚΟΥΝΑ κι εκεί που κοσκίνιζε στο ποτάμι, περνάει ένα κροκοδειλάκι κι ο Μπάμπης έσκυψε να το δει καλύτερα, να του πει κουβέντες γλυκές. Μα το κροκοδειλάκι τον γράπωσε από τη μύτη και άρχισε να τον τραβάει στο νερό, γατζώνεται κι ο Μπάμπης από μια ρίζα και μείνανε κει πάνω από έξι ώρες, ο ένας να τραβάει στο νερό κι ο άλλος προς τα έξω μέχρι που ο κροκοδείλας βαρέθηκε κι έφυγε. Έτσι ο Μπάμπης έμεινε με την προβοσκίδα. Στο σημείο αυτό χάιδεψε τη μύτη του. Τον πίστεψε ο Γάλλος, δεν τον πίστεψε; Γεγονός πάντως είναι ότι δεν ξανάκανε κουβέντα. Άλλωστε φαινότανε άνθρωπος της δράσης.

Τρεις μέρες μετά, ο Μπάμπης βρισκόταν στο Παρίσι, δηλαδή τρόπος του λέγειν γιατί το Παρίσι θα απείχε και 40 χιλιόμετρα και ο Μπάμπης ούτε που το 'χε δει καθόλου. Νύχτα φτάσανε με το Μισέλ στο αεροδρόμιο και κει περίμενε η κουρσάρα, μπήκανε μέσα και τσιφ στο διαμέρισμα για να συνεχίσουνε αυτό που λίγες μόνο ώρες πριν είχανε διακόψει στην Αθήνα. Βέβαια ο Μισέλ ήτανε πολύ κύριος μαζί του και περιποιητικός αλλά σφιχτοχέρης, ρε παιδί μου, δεν του' δωσε ούτε πέντε φράγκα να κρατάει πάνω του, ξέρω γω, άνθρωποι είμαστε, σκεφτότανε ο Μπάμπης. Άσε που όλη την ημέρα τη βγάζανε στο διαμέρισμα, μόνο πότε-πότε τηλεφώναγε ο Μισέλ στην πιτσερία εκεί κοντά και τους φέρνανε κάτι σπαγγέτα και κάτι πίτσες στο σπίτι, κρασιά υπήρχανε άφθονα στο διαμέρισμα της κυριλέ πολυκατοικίας, μα ο Μπάμπης - πώς να το κάνουμε - άνθρωπος του κόσμου, μαθημένος αλλιώς, μαράζωνε. Και τα τσιμπούκια και τα γαμήσια πέφτανε σύννεφο. Περίεργος ακόλαστος αυτός ο Γάλλος, ρούφαγε, ρούφαγε την ψωλή του Μπαμπή λες και περίμενε να βγάλει πετρέλαιο. Τον είχε λιώσει. Και το πράγμα δεν σταμάτησε εκεί. Ο Μισέλ επέμενε ότι και ο Μπάμπης έπρεπε να του τον πάρει για λίγο στο στόμα. Στην αρχή ο Μπάμπης ούτε κουβέντα δεν ήθελε ν' ακούσει, έλα όμως που ο Γάλλος επέμενε πολύ και τον είχε και στο χέρι, ένεκα τα φράγκα, ξένος τόπος και τα λοιπά, γάμησέ τα.

Την τρίτη μέρα ο Μισέλ κατάφερε τον Μπαμπή για μια μικρή δοκιμή. Πασάλειψε ην ψωλή του πρώτα με σοκολάτα και του είπε: «Μπάμπις, αυτό που βλέπεις εν είναι πια ψωλή αλλά

το πιο γλυκό ματζούνι στον πλανήτη». Ο Μπάμπης είπε γαμοσταυρίδια διάφορα, στη μητρική του γλώσσα, που ο Μισέλ δεν καταλάβαινε, χούφτωσε το μαραφέτι, σκέφτηκε τα πιο ωραία μουνιά που 'χε γλείψει στη ζωή του, και μιας κι αυτά ήτανε πολύ λίγα, σκέφτηκε κι όλα αυτά που δεν είχε γαμήσει κι έγλειψε με την άκρη της γλώσσας τη σοκολατίνα. Όμως ο Γάλλος είχε χοντρά καβλολαχανιάσει και ζήταγε ρούφηγμα, ρούφηγμα πραγματικό. Αυτό ήτανε και το τέλος για τον Μπάμπη. Έχωσε το καβλιτζέκι στο στόμα του, κόπηκε η αναπνοή του και τα μάτια του πεταχτήκανε έξω και βλέπανε από κοντά τις σαν συρματοπλεγμα ξανθιές τρίχες. Έκανε υπομονή μέχρι να πάρει η παράσταση κάποιο τέλος και στην πρώτη ευκαιρία, που δεν άργησε να φανεί, την έκανε από κει μέσα κι από δω πάνε οι άλλοι ...

Ο δρόμος για το Παρίσι ήτανε μακρύς. Στην τσέπη του Μπάμπη δεν κουδούνιζε καθόλου μέταλλο και τη γαλλική χαρτούρα ούτε ζωγραφιστή δεν την είχε δει. Κι έτσι αποφάσισε να κάνει ζήτα. Οι γριές όμως σ' αυτό το μέρος έτυχε να είναι πολύ σκληρές και μόνο στις πετριές που δεν τον πήρανε. Το 'κοψε λοιπόν στο ποδαράτο κατά κει που οι πινακίδες δείχνανε την πόλη του φωτός.

Δεν πάει πολλή ώρα που ένας νέος περιδιαβαίνει το Παρίσι. Στο στόμα μοχθηρό και συνάμα ειρωνικό παιχνίδια μισοχαμόγελου, μπερδεμένο με μια βρεγμένη γόπα που 'χει σηκώσει από κάτω. Στο Σαιν Μισέλ, εκεί μπροστά στο σιντριβάνι του αγιουπούστη, στέκει αποκαμωμένος και κοιτάζει ένα γύρω. Νιώθει, για μια στιγμούλα μονάχα, όλο τον κόσμο κάτω απ' τα πόδια του κι έτσι όπως πετάει τη γόπα στριφογυρίζει πάνω της το παπούτσι του με λύσσα, φτύνει και συνεχίζει το περπάτημα στην απέραντη πόλη του Τίποτα. Το στόμα του καγχάζει και αναδύει μπόχες και ξυνίλες από αδειανό στομάχι. Ένας ακόμα Έλληνας με το θείο εθνικό ρητό «όπου γης και πατρίς» βαλμένο σε καλή μεριά στο κεφάλι του. Στα χέρια του ανεμίζει η παντιέρα μιας δυστυχίας με πολύ αραιές εκλάμψεις. Το πεζοδρόμιο κάτω απ' τα πόδια του, γλιτσιασμένο από μια βροχή που φαίνεται να πέφτει από χρόνια, ψιλοβρόχι αηδιαστικό, γκριζάδα στον ουρανό, ψυχοπλάκωμα πραγματικό, κι όπου κι αν γυρνάει το κακό του βλέμμα ούτε ένας γυναικείος κώλος να του χαμογελάσει και να τον πάρει από πίσω, έτσι για πλάκα, κι όπου τον βγάλει.

Δεν χρειάζεται καν να σας συστήσω, είναι ο γνωστός μας Μπάμπης ο Σουν που μυρίζει από μακριά ΠΕΙΝΑ. Οδηγός τα πάθη του. Λίγο πιο κάτω από κει που κοιτάτε τώρα, μέσα σ' ένα βρώμικο σώβρακο, μια ψωλή στέκει μ' όλο το κρύο και την

αμασσία και καρτερεί ένα απ' όλα τα μουνιά του γλιτσιασμένου αυτού τοπίου να χαμογελάσει ...

Ο Μπάμπης όλος κόκαλα και ένα ξαναμμένο μυαλό, με μνήμες από μια προηγούμενη ζωή, που ήταν, λέει, στο κέντρο της ευδαιμονίας κι όπου χόρταινε από τις μυρουδιές και μόνο. Κι όμως τις σκέψεις αυτές πρέπει να τις διώξει απ' το μυαλό του και το ξέρει καλά. «Τώρα χρειάζομαι περισσότερη ανέλιξη στη σκέψη, πολτοποίηση συναισθημάτων και τέλος μια χοντρή ροχάλα στη λογική που φωλιάζει ψηλά στο κεφάλι μου και ν' αφήσω επιτέλους τη μύτη μου να με οδηγήσει στο πεπρωμένο μου ... »

Και να, που η μύτη του σαλεύει. Μια κοπέλα πέρασε, τώρα δα, δίπλα του. Του έκανε ματάκι. Πίσω της ο Μπάμπης, μπαίνει στο καφέ και μαζί κατεβαίνουνε τις σκάλες που οδηγούν στις τουαλέτες; και στην τηλεφωνική καμπίνα. Και κει ο Μπάμπης τα παίζει όλα για όλα και στριμώχνεται μαζί της στο θάλαμο. Εκείνη δε λέει τίποτα, μόνο του χαμογελάει. Σ' αυτή τη στενή τηλεφωνική καμπίνα ο Μπάμπης ξαναζεσταμένος πέφτει με φούρια και χωρίς ντροπές στο τζόγο. Χουφτώνει με το ένα χέρι τα μπούτια της γκόμενας και κατεβάζει αποφασιστικά τις μάλλινες κάλτσες ενώ με τ' άλλο τραβάει το φερμουάρ απ' το παντελόνι του και στα γρήγορα χώνει όπου μπορεί την παγωμένη του ψωλή. Την ίδια ώρα, ενώ αγκομαχάει - παραμύθι και καλά - χώνει το γρήγορο δεξί του στην αριστερή τσέπη της πλαστικής γούνας μπας και βρεθεί κανένα ψιλό. Αλλά και η Ναντίν - έτσι τη λένε τη Γαλλιδούλα - από δίπλα τον έχει το Μπάμπη και με το πιο λάγνο χαμόγελο, ελαφρά ανοιγμένα χείλη, βλέμμα θολό και ρουθουνίσματα ανάλογα, ψάχνει από την άλλη μεριά στην τσέπη του Μπάμπη, με την ελπίδα να βρει κατιτί μέσα. Καλημέρα Έρωτα! Παγωμένος κι ανήμπορος και συ να τους κοιτάζεις και να τα 'χεις διπλά χαμένα ...

Σε κάποια στιγμή η Ναντίν του ψιθυρίζει λιγωμένα
«Δε θες να πάμε στο δωμάτιό μου;»

Ο ουρανός της καμπίνας έλαμψε. Εκείνη τη στιγμή το τηλέφωνο της καμπίνας κουδούνισε. Ο Μπάμπης τράβηξε την ψωλή του και συστήθηκε.

«Με λένε Μπάμπη».

Εκείνη ενώ με τ' αριστερό χέρι ανέβαζε το μάλλινο καλτσόν, με το άλλο σήκωσε το ακουστικό και απάντησε.

«Ναι, ναι, βεβαίως ... Τώρα; Όχι, καλά, αργότερα ... Ναι, το θυμάμαι το διαμέρισμα καλά ... ορεβουάρ, γλύκα». Κι έκλεισε.

Η Ναντίν ήτανε θηλυκό με τα όλα του, δηλαδή με όλες τις τρύπες στη θέση τους, σκεφτότανε τώρα ο Μπάμπης, καθώς

ήτανε ξαπλωμένος δίπλα της στο κρεβάτι μετά από τα σχετικά νουμεράκια που τραβήξανε.

Η Ναντίν λοιπόν ήτανε ο άνθρωπος που του 'κανε για πρώτη φορά κουβέντα και του εξήγησε πώς θα μπορούσε να αξιοποιήσει τη μύτη του.

«Άνοιξε τα' αυτιά σου» του είπε , «άνοιξε και τα μάτια σου για ν' αρχίσει το μυαλό σου να παίρνει καμιά στροφή. Το λοιπόν, το πράμα που σπρώχνεις μπροστά σου, η μύτη σου, δεν φύτρωσε στα καλά του καθουμένου, έτσι, κάποια μέρα, αλλά φτιάχτηκε με μεγάλη σοφία και μαεστρία και φυσικά για να εξυπηρετεί κάποιες ανάγκες στον άνθρωπο, σ' εσένα. Κι ούτε η μύτη έγινε για ν' αναπνέεις το καυσαέριο στο δρόμο αλλά ούτε και για τα μπαχάρια στο μπακάλικο, γιατί τότε θα σου είχε πέσει από καιρό, μιας και η μύτη τα τελευταία χρόνια δεν μυρίζει παρά μόνο σκατά. Πάει καλά μέχρις εδώ, το 'πιασες το μήνυμα, η μύτη χρειάζεται στον άνθρωπο αλλά σε τί; Κι εδώ έρχεται ο Ινδός φιλόσοφος ΚΟΥΛΑΡΝΑΒΑ ΤΑΝΤΡΑ και δια του στόματός μου σου εξηγεί ότι η μύτη χρειάζεται και ότι εσύ είσαι εξαιρετικά προικισμένος άνθρωπος μιας και έχεις, παρά κάτι λίγο, προβοσκίδα. Άκου λοιπόν, με τη μύτη ο άνθρωπος αναπνέει περίπου 22.000 φορές την ημέρα, αλλά λίγες απ' αυτές τις ανάσες γεμίζουν τα πλεμόνια του. Συνήθως γεμίζουν μόνο το 1/6, δηλαδή ίσα-ίσα για να υπολειπουργεί το σώμα σ' ένα μίνιμουμ απόδοσης. Τώρα θα σου μάθω πώς να ενεργοποιείς το κάθε ρουθούνι ξεχωριστά. Πιάνεις τον βαρδαλαμπούμπα του αριστερού ποδιού, για παράδειγμα, και τον τρίβεις, ε, μ' αυτόν τον τρόπο ενεργοποιείς το δεξί σου ρουθούνι και το αντίστροφο. Πρέπει να δεις τη μύτη σου σαν την αντένα που είναι στραμμένη στο κοσμικό Σύμπαν και σαν μέσο για την τελετουργική συνουσία που ο Τάντρα ονομάζει Ιερό Μυστήριο ΜΑΪΘΟΥΝΑ».

Ο Μπάμπης δεν καταλάβαινε λέξη. «Ρε, μπας και μας δουλεύει η γκόμενα και πάνω που είχα αρχίσει να την καψουρεύομαι;» Αλλά, όχι, η Ναντίνμίλαγε σοβαρά.

Τις επόμενες μέρες πέσανε κι οι δυο με τα μούτρα στη μελέτη και την εξάσκηση. «Είναι γνωστό» διάβαζε ο Μπάμπης σ' ένα χοντρό βιβλίο «ότι κάθε άνθρωπος ξεκινά τη ζωή του με μια εισπνοή και την αποχαιρετά με την τελευταία εκπνοή. Πόσοι όμως συνεχίζουν κανονικά το σωστό ξεκίνημα; Στο δυτικό κόσμο σχεδόν κανένας, ενώ το αντίθετο συμβαίνει στους ανατολικούς λαούς που έχουν αναγάγει την αναπνοή σε κανόνα ζωής». Εδώ χάιδευε τη μύτη του. «Το "Θεός μέσα μας" στη σανσκριτική σημαίνει αναπνέω. Στο Βουδισμό η αναπνοή ταυτίζεται με την ψυχή κι ας θυμηθούμε πως κι οι Αρχαίοι Έλληνες «εντόπιζαν» την έδρα της ψυχής στην κοιλιακή χώρα

που είναι κι ο σωστός αποδέκτης του εισπνεόμενου αέρα». Αυτά διάβαζε ο Μπάμπης και τρελαινότανε.

Στην πρακτική εξάσκηση χρειαζότανε τη συνεργασία της Ναντίν που άνοιγε τα πόδια ξαπλωμένη ή στο όρθιο και ο Μπάμπης έμπαινε από κάτω, ακούμπαγε τη μύτη του στην κλειτορίδα της γκόμενας και μετά άρχιζε να δουλεύει με τη γλώσσα. Αλλά το μυστικό ήτανε στην κλειτορίδα και στον τρόπο που ανοιγόκλεινε τα ρουθούνια και πίεζε με τη μύτη που κόλλαγε σαν βεντούζα και βύζαινε. Η Ναντίν τον καθοδηγούσε και τον διόρθωνε και τέλος μ' ένα απανωτό ρουθούνισμα ερχότανε ο οργασμός. Λοιπόν για να πούμε και του στραβού το δίκιο, ο Μπάμπης έγινε γρήγορα ξεφτέρι, λες κι ήτανε γεννημένος γι αυτό, άρχισε να παίρνει και τ' απάνω του, πλακώθηκε και σε κάτι μάσες χοντρές, μπανιαρίστηκε, σενιαρίστηκε και να, την καθορισμένη μέρα σκάει στο Σανζ Ελυζέ μαζί με τη Ναντίν στο μαγαζί ενός φίλου της. Ήτανε ένας Γιουγκοσλάβος δίμετρος, με κάτι μπράτσα να, αλλά στους τρόπους ερχότανε λίγο γυναικωτός. Τον έκοψε τον Μπάμπη από πάνω ως κάτω και μετά τον ρώτησε πως τα πάει με την κουλτούρα. Ο Μπάμπης άρχισε ν' ανάβει, ο τρόπος του τύπου του την έδινε χοντρά, έριξε το κεφάλι πίσω, τέντωσε τη μύτη του μπροστά και κεραυνοβόλησε τον τύπο με το πιο κακό βλέμμα.

«Μήπως πρόκειται να διδάξω σε σχολή κοινωνιολογίας, φιλάρα!» ρώτησε το γυναικωτό γορίλα κι έμεινε ευχαριστημένος από τον εαυτό του.

«Λοιπόν, μου κάνει» είπε τ' αφεντικό στη Ναντίν, «αλλά θα πρέπει να μάθει και πέντε πράγματα προτού αρχίσει να δουλεύει στο μαγαζί, γιατί εδώ όπως ξέρεις έχουμε καλό κόσμο, να σκεφτείς ότι οι περισσότερες πελάτισσές μας είναι Αμερικάνες ή Γερμανίδες της καλής κοινωνίας, έρχονται συστημένες εδώ σε μας και με τα λεφτά που πληρώνουνε έχουνε την απαίτηση να ευχαριστηθούνε κιόλας ... »

«Καλά, δε μας λες, εδώ είναι το μπουρδέλο που μου 'λεγε η Ναντίν ή μπας και μπήκαμε σε λάθος πόρτα».

«Νέε μου», μίλησε σοβαρά ο Μπόριτς «βλέπω ότι έχεις αρκετά να μάθεις. Έχω εμπιστοσύνη στη Ναντίν γιατί μου έχει φέρει ως τώρα τους καλύτερους άντρες μου, αλλά χι εσύ πρέπει να δείξεις υπομονή. Μη στεναχωριέσαι, θα πληρώνεσαι και θα τρως αλλά για δυο βδομάδες θέλω να στρώσεις τον κώλο σου κάτω και να μάθεις μερικά πράγματα που είναι απαραίτητα στη δουλειά μας».

«Ναι, μα εγώ είμαι ειδικός» αντέτεινε ο Μπάμπης, ενώ με το δάχτυλο έδειχνε τη μύτη του.

«Άκου να δεις αγόρι μου» αγρίεψε ο γυναικωτός, «εδώ, όλοι μας είμαστε ειδικοί, ο καθένας με τον τρόπο του, άλλος τον έχει

ίσαμε το γόνατο, άλλος κοντό και χοντρό σαν τσιμινιέρα σε ποστάλι, άλλος αντέχει στο πολύ ξύλο κι άλλος ψοφάει για να τον κατουράνε στο στόμα. Όπως βλέπεις, ο καθένας εδώ κάτι κάνει για να κερδίσει το ψωμί του αλλά το μαγαζί αυτό έχει και τη φήμη αριστοκρατικού μπουρδέλου και εννοεί να την κρατήσει. Λοιπόν, θ' αρχίσεις τώρα αμέσως το μάθημα. Πρώτα μασάζ, μετά ρυθμική τζάζ, μουσική, ξένες γλώσσες, πιάνο κ.τ.λ.».

Από κείνη την ημέρα έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος και ο Μπάμπης έγινε ο υπ' αριθμόν ένας στο μαγαζί. Η φήμη της μύτης του έχει περάσει πάνω από τους ωκεανούς και τις θάλασσες κι έχει φτάσει στα πέρατα του κόσμου. Πολλά λέγονται γι αυτόν. Κατά μία εκδοχή, ο Μπάμπης δεν είναι κανονικός άνθρωπος γιατί η μάνα του, μια κρεολή καλλονή, ζευγαρώθηκε κάποτε στον Αμαζόνιο μ' ένα μυρμηγκοφάγο. Πολλές γυναίκες απ' όλο τον κόσμο που δεν έχουν τα λεφτά που χρειάζονται, τα μαζεύουνε λίγα λίγα με την ελπίδα κάποια μέρα ν' αξιωθούν κι αυτές να πάνε στο Παρίσι και να γνωρίσουνε από κοντά τον άνθρωπο με τη ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΑ ΜΥΤΗ. Εκεί στο Σανζ Ελυζέ, σ' ένα πολυτελές δωμάτιο, ξαπλωμένος ημίγυμνος σ' ένα μαονένιο κρεβάτι, με μικρούς βόστρουχους και δαχτυλίδια στα μαλλιά, παρφέν στο σώμα, κουρασμένες κινήσεις και νωχέλεια στη φωνή, φαντάζοντας σαν θεός, διηγείται την ιστορία της μύτης του. Δυο-τρεις γριέτζες με ξαναμμένα μάτια ακούνε, ενώ τον χαϊδεύουν στ' αχαμνά. Μιλάει για κάποια σκοτεινή ιστορία στο Ριάου Λίνγκα της Νέας Γουινέας. Για κάποιο θείο Ανέστη που είχε σουβλατζίδικο εκεί κάτω και τον υπηρέτη του τον πυγμαίο Μπούνα. Για τον Αλφρέντ Ζαρού που αναφέρει κάποια πριγκίπισσα Πομαρέ, που σημαίνει ΦΑΤΟΥΤΟΜΑΤΙ, και τις ειδικές γαστρονομικές της προτιμήσεις, για κάποιον Πολουκρέ-ΦΑΤΟΥΤΟΝΚΩΛΟ, που γνώρισε ο ίδιος και για την περιπέτειά του με τη φυλή των ανθρωποφάγων που τον κρεμάσανε με τσιγγέλι από τη μύτη και το πώς γλύτωσε μετά από πολλούς κινδύνους το θεσπέσιο αυτό απόκτημα. Κι εδώ ο Μπάμπης μαλάζει τη μύτη του σαν να ' ναι ένας τεράστιος φαλλός. Και πέφτει σ' ένα γλυκό λήθαργο κι ενώ χανώνεται και χάνεται σε τσάγια με χασίσια, το βλέμμα του σβήνει και μένουν σκοτεινά τα μάτια του και κοιτάζουν κάποια μικρή τρύπα στον τοίχο. Εγώ, τραβάω την αυλαία και τον κρύβω από σας αφήνοντάς τον να συνεχίσει το παραμύθι του, την ιστορία του κονκισταντόρ σε ξεχειλωμένους γεροντικούς κόλπους νευρωτικών θηλυκών, ξέμακρος, με μια μόνο φράση να μεγαλώνει στο μυαλό του: «ΜΕ ΤΗ ΒΟΥΛΑ, ΟΛΑ ΤΑ ΣΦΑΖΩ, ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΩΝΩ ... »

Φτωχή κωλοτροπίδα κι αυτός, που παραδέρνει από ανημποριά και θνησιμότητα όπως και κάθε άλλη κωλοτροπίδα

αυτής της γης, που ματώνει τα δάχτυλά της για να μπορέσει ν'
ανοίξει την τρύπα και να ξεμυτίσει λίγο έξω.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Το λεωφορείο που 'τρέχε μέσα στη νύχτα το λέγανε μαγικό λεωφορείο. Βρισκόμουνα στο μεταίχμιο του ύπνου- ξύπνου. Μια βυθιζόμουνα στα σκοτάδια, μια έβλεπα έξω απ' τα παράθυρα μεγάλες φωτιές κι άκουγα υπόκωφες εκρήξεις. Κι όλα εναλλάσσονταν στο μυαλό μου σαν εικόνες χωρίς σκέψεις. Σκοτάδια, εκρήξεις, φωτιές, σκοτάδια, φώτα ...

Τρέχαμε στον εθνικό δρόμο της Γιουγκοσλαβίας, όπου γίνονταν συνέχεια συγκρούσεις αυτοκινήτων κι οι βενζίνες που χύνονταν παίρνανε φωτιά και τα ρεζερβουάρ τινάζονταν στα ύψη. Έβλεπα ανθρώπους με χέρια υψωμένα να τρέχουνε και φώτα κόκκινα και μπλε που αναβόσβηναν. Ακίνητος στο κάθισμα του λεωφορείου από ώρες, αισθάνθηκα να παγώνω. Ένιωθα το θάνατο. Ένα θάνατο που ξεκίναγε από τα πόδια μου, τα τύλιγε απαλά και σιγά σιγά ανέβαινε κι απλωνότανε στο κορμί μου. Κι ένιωθα όμορφα γιατί αυτός ο θάνατος μού πήγαινε. Να πεθαίνω σιγά σιγά και το μυαλό να ζει, μέχρι το τέλος, το θάνατο του υπόλοιπου σώματος. Να συνειδητοποιώ το θάνατό μου σ' ένα αργό χρόνο με εικόνες γύρω μου που είναι κι αυτές γεμάτες θάνατο. Γύρισα αργά το κεφάλι και κοίταξα τους άλλους επιβάτες. Κοιμόντουσαν ή έτσι καμωνόντουσαν. Εκτός από την ξανθιά λεπτή κοπέλα που καθότανε στο πλαϊνό κάθισμα. Με κοίταζε. Την κοίταξα κι εγώ. Μείναμε να κοιταζόμαστε στο μισοσκόταδο που έσπαγε από φωτιές κι ανταύγειες κόκκινες και μπλέ. Όλα αυτά τα χρώματα που άγγιζαν τα πρόσωπά μας. Δεν υπήρχε πια ήχος και μοιάζαμε εξωπραγματικοί, αλλόκοτοι. Η κοπέλα άπλωσε το χέρι της κι έπιασε το δικό μου. Μου χαμογέλασε κι ένιωσα μια ζεστασιά να μπαίνει μέσα μου και να κατηφορίζει. Κατάλαβα ότι η ζωή με ήθελε ακόμη. Έσφιξα με δύναμη το χέρι της και το καπάκωσα με τ' άλλο μου χέρι. Με κοίταζε και μου χαμογέλαγε. Μείναμε για ώρα έτσι. Ίσως να 'χε νιώσει κι εκείνη όπως εγώ. Ο θάνατος υπήρχε εκεί έξω για όλους, κι είχε γλιστρήσει κι εδώ μέσα. Την τράβηξα απαλά στο κάθισμά μου. Σηκώθηκε και ήρθε. Κάθισε ανάλαφρα δίπλα μου. Και κοιταχτήκαμε για ώρα πολλή με τα χέρια σφιγμένα. Και φιληθήκαμε. Απελπισμένα, παράφορα, παθιασμένα, ξετρελλαμένα δαγκωνόμασταν και φιλιόμασταν.

Κι έχωσα το χέρι μου στη φούστα της και της χάιδενα το μουνί πάνω απ' τη λεπτή κυλότα. Μου 'τριψε κι εκείνη την ψωλή και τ' αρχίδια πάνω απ' το παντελόνι. Καβλώσα και την ένιωσα κι εκείνη να υγραίνεται. Της κατέβασα την κυλότα, πέρασε μπροστά μου, κρατήθηκε από το μπροστινό κάθισμα και ανασηκώθηκε. Κατέβασα και το παντελόνι μου κι εκείνη χαμήλωσε και κάθισε απαλά πάνω μου. Ήταν όμορφα, ήταν ονειρικά, ήταν μαγικά. Δεν κουνιόμασταν καθόλου. Μόνο οι κραδασμοί και οι μικροδονήσεις του λεωφορείου που έτρεχε μας διαπερνούσαν. Έξω από το βρώμικο παράθυρο είδα μακριά τους πρώτους ιριδισμούς της αυγής. Οι σκοτεινές σκιές ρόδιζαν και γλύκαιναν. Ξημέρωνε. Ένιωσα τη ζωή μου να ξεδιπλώνεται στο κορμί μου.

Με την ξανθιά νοσοκόμα από το Νιου Τζέρσεϋ δεν είχαμε αλλάξει ούτε μια κουβέντα. Σιγανά κι αχνά ένιωθα τους οργασμούς της και καθώς με τ' ακροδάχτυλά μου της έτριβα τις ρώγες, τις αισθανόμουν σαν δυο τεντωμένα δάχτυλα που δείχνανε πάντα τη σωστή κατεύθυνση. Ο συνοδηγός σηκώθηκε από τη θέση του και ήρθε προς τα πίσω. Η Τζουν κατέβηκε μαλακά από πάνω μου, φτιάχτηκε και κάθισε δίπλα μου. Ο συνοδηγός μ' ένα τζόιντ στο στόμα που χαμογελούσε, μας προσπέρασε αφήνοντας καπνούς πίσω του. Η όψη του ήταν απείσια με σακούλες στα μάτια απ' το ξενύχτι. Η Τζουν μου έπιασε το χέρι και το 'σφιξε πάνω στο μουνί της, γύρισα και την κοίταξα. Στο πρόσωπο είχε τόπους τόπους κοκκινίλες και ανάσαινε βαριά. Με κοίταζε με βλέμμα πλημμυρισμένο από ικανοποίηση και οργασμούς. Λιγώθηκα και της έσφιξα το μουνί μέχρι εκεί που μπορούσα να πιάσω. Μου γέλασε. Ήταν το πιο ευχάριστο ταξίδι που έκανα στην Ευρώπη. Είδα ηλιοβασίλεμα στην Αυστρία, σ' ένα δρόμο κορδέλα που ο θάνατος έχασκε τότε δεξιά τότε αριστερά, ενώ χύναμε με την Τζουν μέσα σε θόρυβο ντηζελομηχανής, μισολιωμένα χιόνια, σκούρα σύννεφα, ξεπλυμένα ηλιοβασιλέματα, απέραντες πεδιάδες, αγροτόσπιτα, φορτηγά που διασταυρώναμε, αλλαγές ταχυτήτων κι ένιωσα βαθιά ότι αυτή πια είναι η ζωή μου, ότι από πάντα ήμουν μέσα σ' αυτό το λεωφορείο, ότι από πάντα γαμιόμασταν με τη Τζουν, ότι από πάντα υπήρχε το τοπίο που έβλεπα έξω, πίσω από το βρωμισμένο τζάμι.

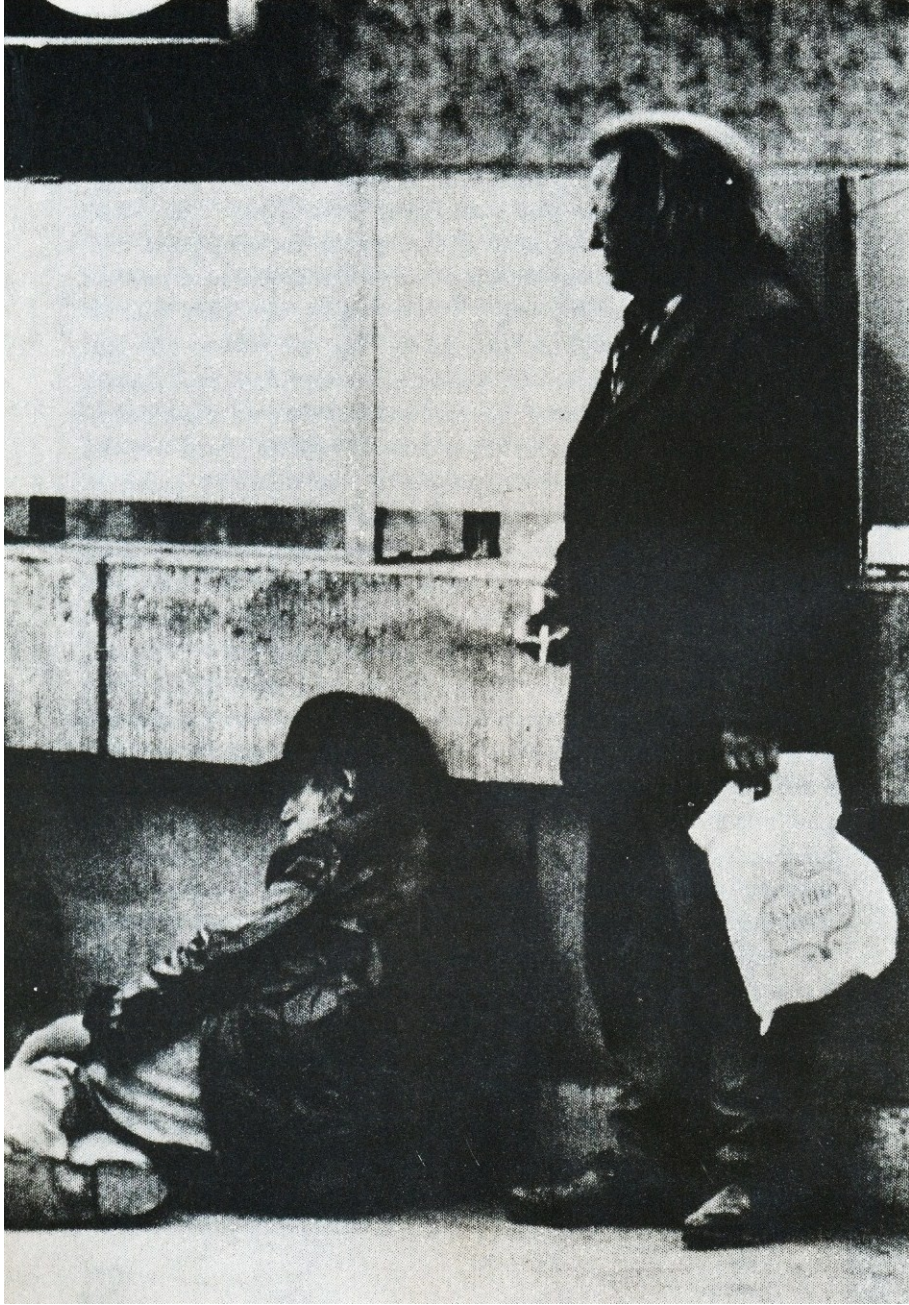
Την τρίτη νύχτα τρακάραμε. Στον εθνικό δρόμο του Βελγίου κάπου εξήντα χιλιόμετρα πριν την Οστάνδη. Η σύγκρουση ήτανε φοβερή. Εγώ με τη Τζουν γαμιόμασταν όπως πάντα. Το φορτηγό ήρθε κατευθείαν πάνω μας ή εμείς πήγαμε και σφηνώσαμε σ' αυτό; Κι άλλα αυτοκίνητα πρέπει να χτυπήσανε πάνω μας, ούτε ξέρω πόσα. Είχα σφηνώσει ανάμεσα στα καθίσματα με τη Τζουν πάνω μου κι όπως το μαγικό λεωφορείο είχε πέσει στο πλάι έβλεπα την πάνω πλευρά του να

καίγεται. Ακουγα φοβερές κραυγές ανακατεμένες με θορύβους από εκρήξεις. Πανιά και πλαστικά αναμμένα πέφτανε πάνω μου και πάνω στη Τζουν που όπως καταλάβαινα είχε πληγωθεί ή είχε χάσει τις αισθήσεις της. Κοίταξα γύρω, μα δεν έβλεπα τρόπο διαφυγής κι ο καπνός μ' έπνιγε. Τα ρούχα της Τζουν είχαν αρπάξει φωτιά. Κατάφερα και τράβηξα από κάτω της τα πόδια μου και σύρθηκα στο διάδρομο. Της φώναξα, δεν αντιδρούσε. Έπεσα μπρούμυτα και προσπάθησα μπουσουλώντας να την τραβήξω πίσω μου. Τώρα καιγότανε και βογκούσε. Από παντού πέφτανε κομμάτια φωτιάς, μπροστά μου σώματα ακίνητα. Κατάλαβα ότι μόνο αν σηκωνόμουνα και προσπαθούσα να βγω από την πίσω πλευρά του λεωφορείου είχα κάποιες ελπίδες. Είναι φοβερό να πεθαίνουν άνθρωποι μέσα σε τέτοιες συνθήκες και να 'σαι και συ ένας ανάμεσά τους που όμως, για κάποιο περίεργο λόγο, καταφέρνεις και γλυτώνεις.

Όταν κατάφερα και βγήκα μέσα από την κόλαση του μαγικού λεωφορείου, πέρα από τις πληγές που εκείνη την ώρα δεν καταλάβαινα τον πόνο και τη σοβαρότητα τους, στάθηκα με πόδια που τρέμανε, στυλώθηκα και κοίταζα τις φλόγες και τους καπνούς που το τύλιγαν, άκουσα τις κραυγές των τελευταίων παγιδευμένων ζωντανών και το θόρυβο της φωτιάς καθώς έκαιγε τα μέταλλα και τα χρώματα, τα καθίσματα, τους ανθρώπους. Τις αντλίες που σφύριζαν καθώς πλησίαζαν, τον κόσμο που έτρεχε με μικρούς πυροσβεστήρες ολόγυρα από τα λιωμένα σίδερα των αυτοκινήτων, σε κάποια απόσταση πάντα, γιατί κοντά δεν τολμούσαν να πλησιάσουνε και προσπαθούσαν να σβήσουν την πελώρια φλόγα.

Τότε μόνο συνειδητοποίησα ότι το παντελόني μου ήταν πεσμένο κάτω, κουβαριασμένο γύρω από τους αστραγάλους μου.

ΜΠΛΑΚ ΠΗΤ

Δίπλα στο Μπούουλιγκ, στο 142 της Όσιαν 'Αβενιου, ήταν η πιτσαρία Μπλακ Πητ του Πητ. Τον Πέτρο τον ήξερα από παλιά, από τα Πετράλωνα που ήμασταν γειτόνοι. Στο μαγαζί του πήγαινα κι έτρωγα την καλύτερη πίτσα Μαργκαρίτα του Νιου Τζέρσεϊ με σκορδάκι ψιλοκομμένο.

Κάποια μέρα ο Πητ μου διηγήθηκε πώς έμεινε στην Αμερική, τον καιρό που για να παντρευτείς με λευκό γάμο μια πουτάνα σου στοίχιζε πάνω από 500 δολάρια και οι κεφαλοκυνηγοί εισπράττανε 25 δολάρια το κεφάλι για κάθε λαθραίο που καρφώνανε στο Ιμιγκρέσιον.

«Όταν φτάσαμε στη Νέα Υόρκη, που λες μάγκα, ερχόμαστε από Βραζιλία, το πλοίο ήτανε γεμάτο πράμα από το καλό. Όλοι είχανε από ένα και δύο κιλά ηρωίνες και κοκαΐνες κι ήρθανε τα κέρατα μέσα με καμιά δεκαριά σκυλιά, γεμίσαμε όλοι τις καμπίνες μας με πιπέρι, γιατί το σκυλί μόλις μυρίσει πιπέρι χάνει την όσφρησή του. Ο Κρητικός χέστηκε, άρπαξε, σαν είδε το Ιμιγκρέσιον, το πράμα κι έτρεξε να το φουντάρει στο κάγκουε πλώρα, τόσο μυαλό είχε που δε σκέφτηκε ν' ανοίξει το φινιστρίνι και να του δώσει μια να πάει έξω. Είχαμε ένα καλό παλικάρι, ανθυποπλοίαρχο, από την 'Ανδρο, ήτανε της οικογένειας του Καϊρη, αυτουνού που γκρέμισε τη θρησκεία, είχε πάει εκεί κάτω στις Ινδίες και γύρισε και είπε, ό,τι έχει κάνει ο Χριστός εγώ το κάνω τρεις φορές, και το έκανε, δηλαδή οφθαλμαπάτη, έπαιρνε το κεφάλι του στο χέρι και το κράταγε. Αυτός λοιπόν, ο απόγονος του Καϊρη, κι εγώ μια μέρα στο Ρίο σαν είμαστε. έξω και τα πίναμε, μας πλησιάζει ένας τύπος, 'Αραβας, μας κέρασε και μας έπιασε την κουβέντα. Κάποια στιγμή που τα πίναμε - ως φαίνεται ήτανε βαλτός από τη μαφία, μας είχε παρακολουθήσει και ήξερε ότι το καράβι μας πάει Νέα Υόρκη - μας λέει το και το, έχω δώδεκα κιλά άσπρα, είσαστε να τα πάρετε και να τα παραδώσετε στη Νέα Υόρκη σ' ένα δικό μου άνθρωπο; Έτσι που λες αδέρφι, φτιάχτηκα κι άνοιξα αυτό το μαγαζάκι».

Και δούλευε καλά το μαγαζί.

Στα Πετράλωνα παλιά, τον Πέτρο τον λέγαμε Μαυροκακανιασμένο, γιατί ήτανε κατάμαυρος σαν πειρατής.

Στην Αμερική έγινε γνωστός σαν Μπλακ Πητ. Έτσι ονόμασε και την πιτσαρία που άνοιξε στο Νιου Τζέρσεϊ. Εκεί που έμενε ο Πητ, ντάουν τάουν στη Νέα Υόρκη, ήτανε επικίνδυνο να κυκλοφορείς αργά τη νύχτα και του είχε τύχει να τον ληστέψουνε τρεις φορές. Σκεφτότανε ν' αλλάξει σπίτι αλλά ήτανε καλά βολεμένος στο παλιό φτηνιάρικο διαμέρισμα κι όλο το ανέβαλε. Κάποιο βράδυ, του την είχανε στημένη και τον καθάρισανε. Αυτή τη φορά δεν ήτανε πιτσιρικάδες που θέλανε να βγάλουνε κανένα φράγκο για ν' αγοράσουνε καμιά ψιλή. Αυτή τη φορά ο Πητ ήτανε «παραγγελία» από κάποιο αφεντικό που είχε τσαντίρι εν είδει τσίρκου και το γύρναγε στις γειτονιές της Νέας Υόρκης. Και παρουσίαζε διάφορα αξιοπερίεργα, τέρατα ανθρωπόμορφα, θεριά βαλσαμωμένα καθώς και ζωντανά. Αυτός ο κύριος, ονόματι Ντέιβιντ Γκούντμαν, έτυχε να φάει πίτσα στο μαγαζί του Πητ στην Όσιαν Άβενιου και είδε τις μπρατσάρες και τις τριχάρες στ' ανασηκωμένα μανίκια του Πητ, είδε την αξυρισιά στο πρόσωπο και τη μαυρίλα, είδε το εξόφθαλμο, αγριεμένο δεξί μάτι του Πητ, την ώρα που πέταγε ψηλά το ζυμάρι για ν' ανοίξει την πίτσα κι ενθουσιάστηκε. Είπε στους συνεργάτες του «Αυτός ο άνθρωπος μας χρειάζεται, θα μας κάνει πλούσιους» και μετά τους εξήγησε τι ήθελε. Αυτοί πληρώσανε δυο φονιάδες και το άλλο βράδυ έγινε το φονικό.

Από την ημέρα εκείνη, ο Μπλακ Πητ έγινε το υπ' αριθμόν ΕΝΑ θέαμα στη Νέα Υόρκη. Τον βάλανε μέσα σε μια κολώνα πάγου που τη διατηρούσε σε χαμηλή θερμοκρασία ένα ειδικό μηχάνημα. Στη μέση του 'χανε φορέσει μια προβιά ζώου, στο χέρι κράταγε ρόπαλο πελώριο και το στόμα του μμισάνοιχτο άφηνε να φανεί βαθιά το λαρύγγι του κι εκείνα τα μισοσάπια δόντια, σαν να 'βγαζε ιαχή φοβερή και με τις τριχάρες στα μπράτσα, στα σκέλια, στο πρόσωπο και μ' όλη τη μαυρίλα του, συνέθετε εικόνα φοβερή. Τον ονομάσανε ΧΟΜΟ ΚΑΒΙΡΟΥΣ κι ο κόσμος στριμωχνότανε στα ταμεία για να τον δει.

Ήτανε πράγματι εικόνα εφιαλτική ο ΧΟΜΟ ΚΑΒΙΡΟΥΣ, πρώην Μπλακ Πητ και ακόμη πιο παλιά, Πέτρος ο Μαυροκακανιασμένος, έτσι όπως τον είχανε κάνει. Και τουλάχιστο να ζούσε να χαιρότανε που, δια νυκτός έγινε αστέρας και που όλος αυτός ο κόσμος έτρεχε να τον δει ...

Ωσπου κάποια μέρα, η αστυνομία, με κάτι πληροφορίες που είχε, έκανε ντου και συνέλαβε το αφεντικό, βγάλανε και το μηχάνημα απ' την πρίζα για να ξεπαγώσει ο Πητ, κι έπειτα ένας τους τηλεφώνησε στο Δήμο να στείλει αμάξι να παραλάβει τον Πητ για νεκροψία, θάψιμο και τα σχετικά.

LUCANUS CERVUS

Το φως έφευγε, χανόταν αργά-αργά. Σκιές γραμμωτές πάνω σε πρόσωπα και σε κορμιά αποκτούσαν όγκο και γέμιζαν το δωμάτιο. Στο μισοσκόταδο αναγνώριζα τη μία μετά την άλλη. Μα όλες τους μαζί; Είναι οι γυναίκες που αγάπησα, που μ' αγάπησαν, μερικές για χρόνια, άλλες για μια μόνο μέρα. Σκοτεινιάζει. Κάποιο κουνούπι πέταξε. Μια μύγα. Μακρόσυρτος θόρυβος από χαλί που τρίβεται σε γυαλιστερό πάτωμα. Καρδιές που χτυπάνε δίπλα στ' αυτιά μου. Ρούφηγμα μύτης. Παίξιμο αλυσίδας σε λαιμό. Βαθιές ανάσες. Μπλέξιμο δαχτύλων σε μαλλιά.

Στο μισοσκόταδο του δωματίου έβλεπα τα γυμνά μας κορμιά, τα οικεία πρόσωπα. Πότε εικόνα τρισδιάστατη, πότε εικόνα επίπεδη, χωρίς βάθος. Άκουγα τους γλιστερούς θορύβους που φτιάχνονται αυτές τις στιγμές και χανόμουν σε μυρωδιές, μουρμουρητά, αναστεναγμούς. Παντού όπου άπλωνα τα χέρια μου, βυζιά, κώλοι, μουνιά ριγούσανε, τρεμουλιάζανε. Ολόκληρος ήμουν μια ψωλή. Παντού με γλείφανε, με χαϊδεύανε, με ρουφάγανε. Κι εγώ έγλειφα, ρούφαγα, δάγκωνα, στέναζα, βόγκαγα, ούρλιαζα. Κραυγές, παρακάλια, βογκητά σε γλώσσες διάφορες έρχονταν στ' αυτιά μου... καμ ινσάντ μη... γιετζτ, γιετζτ... φε μουά μαλ... καίει το μουνάκι μου...σι, σι, αόρα, τε κέρο ... έτσι, εέτσι, ως το πρωί... σε ζολί, κομάαν σε ζολί... ανάτα, αϊστερουά, αϊσιμάς, νε...ιχ κόμε ... τσότο, τσότο, τσότο ... με σκίζις... ουιούι... σισι...νάουου... ουφστ... ουφφφσστ... ρουουουφστ... χύνννννω ...χλουουουτς... λουουουτς... φλουουουτς... χλουουουτς... φλουουουτς... χλουουουτς... για... για... γιααααα ...

Μυρωδιά από σπέρμα παντού, υγραμένα μουνιά, ιδρώτας σε μασχάλες, κακή πέψη στομαχιού στον αέρα, γεύση από σκατό, αίμα από περίοδο, στα χείλη οδοντόκρεμα, σκόρδο, κραγιόν, βαρύ άρωμα, αποσμητικό, μυκητίαση ανάμεσα σε δάχτυλα ποδιού, τρίψιμο κλειτορίδας με δάχτυλο, γλείψιμο σε ψωλή, γλώσσα σε μουνί, φιλιά με ρούφηγμα, τρίψιμο κορμιού σε άλλο κορμί, γένια πάνω σε γυμνή κοιλιά, γελάκι, ρυθμικό σκύψιμο πλάτης, γόνατα στο πάτωμα, τρίξιμο σε κλειδώσεις με άλατα, τεντωμένα κορμιά, τόξα και γέφυρες, πλάτες όμορφες, μαλλιά, μάτια, χείλη, λαιμός, κοιλιά, στήθη, πανωσήκωμα ψωλής, δέρμα διάφανο, μισοσκόταδο, υπέροχος κώλος.

Σπέρμα ανάβλυζε απ' όλο μου το κορμί... απ' όλους τους πόρους... 'Ακουσα κάτι να χτυπάει με δύναμη στην πόρτα του σπιτιού. Φασαρία, ομιλίες, φωνές δυνατές. 'Αφησα το βυζί που δάγκωνα και τεντώθηκα. Πρέπει να ήτανε πολύς κόσμος μαζεμένος εκεί έξω. Φωνάζανε και χτυπούσανε την πόρτα, ούτε ξέρω για πόση ώρα. Μετά ησυχία. Μια μύγα πέταξε. Κρατημένες ανάσες. Κάποιο πνιχτό βήξιμο. Κοιταζόμασταν στο λίγο φως. Μυρωδιά από βενζίνη κι αμέσως μ' έπνιξε καπνός. Τα μάτια μου τσούζανε. Τα γουρούνια. Μια κοπέλα στρίγγλισε. Μ' έπιασε βήχας, πνιγόμενα.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΚΑΜΕΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΕΤΗ ΦΟΙΤΗΤΗ ΤΗΣ ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ

Σημειώσεις από μια πιθανόν πανεπιστημιακή εργασία του που αναφερόταν στο *Lucanus Cervus* και στις επιδράσεις του στο ορμέμφυτο. "*Lucanus Cervus*": Το μεγαλύτερο κολεόπτερο στην Ευρώπη. Εμφανίζεται στο τέλος του Ιουνίου με αρχές Ιουλίου. Πετάει μόνο τη νύχτα, συνήθως πριν από καταιγίδα, γι' αυτό το ονομάσανε έμβλημα του θεού Donar, του θεού που φέρνει τις καταιγίδες. Συνδεδεμένο με πολλές δεισιδαιμονίες. Οι Βαυαροί το θεωρούνε γούρι. Οι Βρετόνοι το σκοτώνουνε γιατί φέρνει γρουσουζιά. Στη Ρουμανία και τη Γαλλία το καρφισώνουνε στα καπέλα για να διώχνει το κακό. Τα έλυτρα και τα γεννητικά του όργανα χρησιμοποιούνται για την παραγωγή ισχυρότατου ερωτικού φίλτρου... ».

ΜΠΟΡΟ

Ο Μπόρο από το Σεράγεβο, Κούνστλερ ντες Αμπεντλάντες, όπως συστηνότανε, είχε παντρευτεί για πρώτη φορά στα είκοσι δύο του μια δημοσιογράφο πολύ πιο μεγάλη απ' αυτόν, που τον ζήλευε τρομερά. Τότε δούλευε σαν ηχολήπτης στο Ράδιο Ζάγκρεμπ, όπου γνώρισε και τη γυναίκα του, γιατί συχνά είχε μαζί της εκπομπή. Η γυναίκα του ήτανε κι εκφωνήτρια στις ειδήσεις. Κάποτε, ο Μπόρο μου διηγήθηκε πως πρωτογαμηθήκανε στο πρωινό δελτίο των δέκα. Βρισκόντουσαν κι οι δυο στο στούντιο, εκείνη καθισμένη μπροστά στο μικρόφωνο κι εκείνος όρθιος δίπλα της. Κάποια στιγμή, καθώς εκείνη κοίταξε χαμηλά κι είδε το παντελόνι του φουσκωμένο, δεν κρατήθηκε και τον χούφτωσε. Αμέσως μετά τον έβγαλε έξω και του τον πήρε στο στόμα - τέτοια γυναίκα ήτανε - εν τω μεταξύ η ώρα του δελτίου πλησίαζε και ο Μπόρο κόντευε να χύσει αλλά η δουλειά δουλειά. Άπλωσε το χέρι κι έριξε το μαγνητοφωνημένο σήμα του Ράδιο Ζάγκρεμπ κι αμέσως μετά η δημοσιογράφος έβγαλε την ψωλή από το στόμα της κι άρχισε να διαβάζει το δελτίο ειδήσεων. Σε κάθε τελεία άφηνε το κείμενο και του τον έπαιρνε στο στόμα. Ε, μεγαλύτερο μαρτύριο απ' αυτό ο Μπόρο δεν θυμότανε να είχε πάθει. Τελικά έχυσε στην τελευταία είδηση που έλεγε κάτι για αύξηση παραγωγικότητας, δε θυμότανε και καλά, και η είδηση μέσα από το γεμάτο στόμα της Μιλένα βγήκε στα ισπανικά. Έτσι τους απολύσανε και τους δυο. Ο γάμος τους δεν κράτησε πολύ καιρό. Μετά το χωρισμό που ήτανε η φυσική συνέπεια μιας ταραγμένης, γεμάτης ζήλειες και καυγάδες, κοινής ζωής, ο Μπόρο έπιασε δουλειά σ' ένα εστιατόριο σαν γκαρσόνι και κάποια μέρα γνώρισε ένα κοριτσάκι, τη Μύρα και το ερωτεύτηκε τρελά. Αυτό το κοριτσάκι που αποδείχτηκε παμπόνηρη βλάχα από το βοριά με όλα τα κόμπλεξ της αυστρουγγαρέζικης κουλτούρας, έγινε σε λίγο γυναίκα του. Έτσι ο Μπόρο βρέθηκε δίγαμος και παράνομος γιατί από τη Μιλένα δεν είχε πάρει διαζύγιο. Αποφάσισε τότε να φύγει για τη Γερμανία γιατί πολύς κόσμος πήγαινε εκεί και όλοι γύρναγαν με καλά λεφτά κι αμάξια, γνωστή ιστορία.

Πήγε λοιπόν, και με τα ελάχιστα γερμανικά πουμίλαγε εκείνο τον καιρό, βρήκε μια δουλίτσα στα τρένα. Έπλενε πιάτα

στο βαγκον-ρεστωράν. Τρόπος του λέγειν έπλενε, γιατί σε κάθε ταξίδι τα βρώμικα πιάτα τα εκσφενδόνιζε έξω από το παράθυρο την ώρα που δεν τον έβλεπε κανείς και έβαζε στη θέση τους καινούργια. Κι έτσι ο Μπόρο βολεύτηκε για αρκετό καιρό μεταξύ Βέρνης και δυτικού Βερολίνου.

Κάποια μέρα βαρέθηκε τα τρένα και ξέμεινε στη Φραγκφούρτη. Έπιασε ένα μικρό επιπλωμένο δωματιάκι κοντά στο Πανεπιστήμιο. Η σπιτονοικοκυρά του, μια γριά Γερμανίδα, γύρω στα εξήντα και βάλε, τον κάλεσε από τη δεύτερη κιόλας μέρα για καφέ. Πήγε το βράδυ με γλυκά γιατί ήξερε από τη μάνα του ότι οι γέροι έχουνε πάθος με οτιδήποτε γλυκό. Αφού ήπιανε τον καφέ και φάγανε και το γλυκάκι τους, η γριά τού άνοιξε την καρδιά της. Είχε χάσει τον συχωρεμένο πριν από δεκαπέντε χρόνια και η μμοναξιά της ήταν αβάσταχτη, αφόρητη και του' τριβε το μπούτι έτσι όπως καθόντουσαν δίπλα. Ήπιανε μπίρες με κλαρ και σε λίγο ο Μπόρο ήταν κουδούνι, το ίδιο και η σπιτονοικοκυρά του και κάποια στιγμή αυτός πέταξε τα ρούχα και στήθηκε μπροστά της. Με πολλά γελάκια τσιτσιδώθηκε κι εκείνη. Τη φωτογραφία του συχωρεμένου την είχανε βάλει μπρούμυτα από ώρα, γιατί ο Μπόρο σιχαινότανε τα γουρουνίσια μάπα του, όπως τους κοίταζε από το μεταλλικό καδράκι. Κοίταζε το κορμί τς και του 'κανε εντύπωση το στήθος της που έστεκε νεανικό και το ασπρο-ροδαλό χρώμα της επιδερμίδας της.

«Ωχου,» της είπε «θα γαμήσω παρθένα δεκαπέντε χρονών».

«Ναι, ναι» τσίριξε εκείνη, αλλά όχι και πολύ πειστικά.

Πρώτα την έγλειψε. Έγλειψε ένα μουνί που χωρίς να είναι ξυρισμένο ήταν τελείως καραφλό. Δεν τον πείραζε όμως η γύμνια του μουνιού, αυτό που τον πείραζε αλλά δεν είπε τίποτε, είναι η ακράτεια ούρων που είχε η Φράου Μπύχλερ λόγω ηλικίας και την ώρα που ο Μπόρο την έγλειφε κι εκείνη βογκούσε από ηδονή, της τρέχανε τα κατουριά και τον κάνανε χάλια. Μετά από λίγο τη γάμησε. Τι τη γάμησε δηλαδή, αυτό που έγινε δεν είχε ξαναγίνει ούτε στο Ανατολικό Μέτωπο. Ουρλιάζανε, αφρίζανε, βογκάγανε, τσιρίζανε και το παλιό ξύλινο κρεβάτι έτριζε κι έκανε σαν κορβέτα του αγγλικού στόλου σε μεγάλη θαλασσοταραχή. Πολλοί γείτονες πιστέψανε εκείνες τις στιγμές, ότι γίνεται σεισμός και βγήκανε πανικόβλητοι στο δρόμο.

Αυτή η Φράου Μπύχλερ τον έσωσε στις πρώτες δύσκολες γερμανικές του μέρες.

Όταν ο καιρός ήταν φρικτός, και στη Γερμανία συχνά ο καιρός είναι φρικτός, ο Μπόρο σκυθρώπαζε κι αγρίευε. Κι ερχότανε τα βράδια να με βρει πάντα τύφλα στο μεθύσι. Ερχότανε πάντα με μια ιστορία έτοιμη αλλά για να μου την πει έπρεπε να βγούμε και να κάνουμε μια μεγάλη βόλτα συνήθως στο δάσος με το αμάξι του που συχνά το άλλαζε, το 'φτιαχνε και το πούλαγε κι έτσι έβγαζε κάποια φράγκα απ' αυτή τη δουλειά. Αν είχε χιόνια ή πάγο έκανε παιχνίδια διάφορα. Όταν πάγωνε η λίμνη, ο Μπόρο χρησιμοποιούσε το αμάξι σαν έλικηθρο και γλιστρούσαμε πάνω στον πάγο και το αμάξι σταμάταγε μόνο του έπειτα από ώρα, αφού έκανε πολλές στροφές και τσαλίμια και τότε εκείνος ξαναπάταγε το γκάζι και πάλι το αμάξι γλίστραγε και δώσ' του απ' την αρχή και ενθουσιαζότανε και γέλαγε σαν μικρό παιδί.

Ένα βράδυ μου είπε για κάποια πιτσιρικά που είχε γνωρίσει το ίδιο απόγευμα. Είχε πάει να ρίξει μια ματιά σ' ένα πορνοσόπ κι επειδή του γούσταρε η πωλήτρια αγόρασε μια ντουζίνα κυλότες, απ' αυτές με τις τρύπες σε σχήμα καρδιάς, με φερμουάρ μπροστά και με στόχο, λες και υπάρχει περίπτωση να κάνεις λάθος. Ζήτησε από τη μικρή να δοκιμάσει τα βρακάκια κι εκείνη δέχτηκε. Το επόμενο βράδυ είχε ραντεβού μαζί της για να του δείξει το πρώτο βρακάκι. Είχε αποτρελαθεί. Μου μίλαγε γι αυτήν όλη τη νύχτα. Την άλλη μέρα, μετά τη δουλειά, την έφερε στο σπίτι μου. Η μικρή φαινότανε λιώμα από την κούραση αλλά ήτανε πάτος με τα όλα του, ξανθούλα, στρουμπουλή με κατακόκκινα χειλάκια. Πήγαμε και φάγαμε. Ήτανε καβλιάρικο και τσαχπίνικο και μας έπαιζε και τους δυο. Όταν ο Μπόρο είπε κάποια στιγμή να πάμε για το σπίτι, εγώ είπα ότι έχω κάποια δουλειά. Τότε εκείνος είπε τη μεγάλη κουβέντα: «ή όλοι ή κανείς». Και η μικρή είπε, «Ναι, Τέο, πάμε μαζί. Έτσι ήρθαμε, έτσι θα φύγουμε». Έτσι είχαμε φύγει από το σπίτι κι έτσι ξαναγυρίσαμε. Και γδυθήκαμε. Η μικρή έμεινε με την κυλότα που είχε φορέσει εκείνη την ημέρα για τον Μπόρο. Ήταν αυτή που έγραφε από μπροστά παράδεισος κι από πίσω κόλαση. Ο Μπόρο φώναζε ότι ήταν καθολικός και σαν καλός καθολικός θέλει να περάσει πρώτα απ' το πουργκατόριο. Κι έπεσε πάνω της και την έγλειφε. Εγώ έβαλα το μαγνητόφωνο να δουλέψει γιατί έκανα συλλογή από τέτοιους ήχους και συνομιλίες. Και μετά πήρα θέση στην κόλαση. Ο Μπόρο αφού πέρασε από το καθαρήριο σαν σωστός καθολικός, μπήκε στον παράδεισο. Το παράξενο θηλυκό που μας ένωνε κι ήταν μισό χερουβείμ και μισό άγγελος εξολοθρευτής, σκαμπανέβαζε ώρες πολλές πάνω στη φουρτουνιασμένη θάλασσα των κορμιών μας, χωρίς ίχνος κούρασης. Ξέχασα και τις μαγνητοφωνήσεις και τα συλλεκτικά μου ενδιαφέροντα. Ο Μπόρο μετά από πολλή ώρα μου θύμισε ότι ένιωθε ανάξιος για τον παράδεισο κι ότι οι

αμαρτίες του ήταν τόσο πολλές που μόνο στην κόλαση θα μπορούσε να βρει τη γαλήνη. Εγώ μπήκα κατευθείαν στον παράδεισο γιατί απ' ό,τι γράφανε τα χαρτιά μου είμαι ορθόδοξος και δεν είχα ανάγκη από καθαρτήρια και τέτοιες παπαρδέλες. Κι έτσι ανταμώσαμε οι τρεις μας το θριαμβικό πρωινό φως του γερμανικού ξεπλυμένου ήλιου. Μια λουρίδα του μας χάιδεψε τα μπλεγμένα πόδια που κανείς πια δεν ήξερε ποια ήταν τα δικά του και μετά μας έκοψε σε φέτες. Σηκώθηκα και άνοιξα το παράθυρο. Ο ήλιος μπήκε αγριεμένος παντού. Ήταν άνοιξη κι ήμασταν πελούζα πράσινη με κόκκινα, κίτρινα και μωβ μικρά λουλουδάκια. Λίγο τσακισμένα τα πρόσωπά μας, λίγο αξύριστοι, η μικρούλα λίγο χλωμή και με κοκκινίλες τόπους-τόπους στο όμορφο κορμί της. Αγκαλιαστήκαμε κι οι τρεις και κοιταζόμασταν για ώρα πολλή μες στη σιωπή των επίπλων που είχα νοικιάσει μαζί με το σπίτι.

Η μικρούλα ήταν γνωστή σταρ σε ταινίες χαρντ κορ. Από κείνη την ημέρα τη συναντούσαμε σχεδόν κάθε βράδυ και μας πήγαινε στην παρέα της σ' ένα μεγάλο παλιό αρχοντικό όπου μαζί με τον έρωτα φτιάχναμε και τέχνη. ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ ονομάσαμε αυτή τη μικρή περίοδο της ζωής μας.

Μόνο ο Μπόρο μπορούσε να τρελάνει τους Γερμανούς τόσο όμορφα. Βέβαια μαζί μ' αυτούς πήγε να τρελάνει και τους Γάλλους που τους αγαπούσε χωρίς ποτέ να τους έχει γνωρίσει, πέρα από τις τρεις λέξεις που ήξερε να λέει, Μπονζούρ, Αμούρ, Κομανταλεβού και το αχώριστο και μυστηριώδες Πιζολιζέρ, που δεν ήτανε γαλλικά για κάποιον που ήξερε αλλά για τον Μπόρο ήταν, και μάλιστα η πιο προσφιλής του λέξη. Την έλεγε και γέμιζε το στόμα του, ΠΙΖΖΟΛΙΖΕΕΕΕΡ. Όταν φτάσαμε στα σύνορα του Μετς ήταν περασμένα μεσάνυχτα κι η χιονοθύελλα είχε αρχίσει κανά δυο ώρες πριν. Μέσα στ' αμάξι ήτανε ζεστά και χαιρόμασταν να βλέπουμε το πυκνό χιόνι να πέφτει και να σκεπάζει τη μούρη της παλιάς Ρενό που ο Μπόρο είχε αγοράσει πάμφθηνα κι είχε μόνος του επισκευάσει. Φχαριστημένοι τρέχαμε στη) γερμανική λεωφόρο κι ο Μπόρο για πλάκα έκανε στραβοτιμονιές και δώστου και γλιστράγαμε και δώστου και φεύγαμε έξω από το δρόμο κι εκείνος την τελευταία στιγμή να καταφέρνει να σταματάει τ' αυτοκίνητο και μετά να σκάει στα γέλια σαν μικρό παιδί. Ακούγαμε το Φρικ Αουτ με το Ζάππα από ένα μικρό φορητό κασετόφωνο που είχα πάρει μαζί και χτυπάγαμε παλαμάκια.

«Ρε, πιάσε το τιμόνι» του φώναζα.

«Πάει μόνο του», φώναζε για ν' ακουστεί πάνω από τη μουσική. «Κοίτα το, κοίτα το» κι άφηνε το τιμόνι και βρουμμμ έξω από το δρόμο. Κάποια στιγμή έκοψε το τιμόνι όλο δεξιά κι έκανε τετ α κε κι έτσι βρεθήκαμε να τρέχουμε ανάποδα στον

αυτοκινητόδρομο ανάμεσα στα ελάχιστα αυτοκίνητα. Ευτυχώς ξημέρωνε Χριστούγεννα και οι γερμανοί αστυνομικοί, όσο τυπικοί κι αν είναι στην υπηρεσία, αυτή τη νύχτα νιώθουνε πιο τυπικοί απέναντι στην οικογένεια κι έτσι είχανε εγκαταλείψει την τρέλα και την ασυδοσία και αυτή έτρεχε λεύτερη στους φαρδιούς και παγωμένους γερμανικούς δρόμους. Φτασαμε στα σύνορα. Εκεί ο δρόμος φαρδαίνει πολύ κι αριστερά μας ήτανε δυο μικρά συνεχόμενα κτίρια σκοτεινά. Επειδή πέρναγα συχνά, ήξερα ότι εκεί ήταν ο έλεγχος διαβατηρίων, η αστυνομία συνόρων, το τελωνείο κ.τ.λ. οι Γερμανοί στο πρώτο, οι Γάλλοι στο δεύτερο. Του είπα να κόψει. Αν ήταν δυνατόν για τον Μπόρο. Πέρασε σαν σίφουνας τα σύνορα, γύρισα και κοίταξα. Τα καμαράκια φωτίστηκαν αμέσως. Κάποιοι με στολές πετάχτηκαν έξω και μου φάνηκε ότι άκουσα ουρλιαχτά. Το χιόνι ήτανε πολύ πυκνό και δεν μ' άφηνε να δω.

«Ρε,» του λέω «τι κάνεις εκεί, θα μας δέσουνε».

«Γιατί», μου λέει «ας ήταν έξω να μας περιμένουνε».

«Γύρνα πίσω, Μπόρο» του λέω «γιατί αυτά τα μαντρόσκυλα δεν το 'χουνε σε τίποτα να μας πάνε γαμώντας στο Παρίσι που τόσο θέλεις να δεις και μετά να το κοιτάμε μέσα από τα σίδερα της Σαντέ». Το σκέφτηκε κι έστριψε το αμάξι στην αντίθετη λουρίδα, Όπως πλησιάζαμε τα φυλάκια των συνόρων κι ενώ το χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει το ίδιο στο γαλλικό έδαφος όπως και στο γερμανικό, που μόλις είχαμε αφήσει, διακρίναμε τους τελωνειακούς, τους αστυνομικούς συνόρων, τους ελεγκτές διαβατηρίων και άλλους με στολές, να μας κουνάνε τα χέρια και να κάνουν νοήματα. Ο Μπόρο συνέχισε να οδηγεί τη Ρενό με την ίδια ταχύτητα και προσπερνώντας όλον αυτόν τον κόσμο που μόλις ακουγότανε κάτω από τη φωνή του Ζάππα να ουρλιάζει, ξανάκοψε το τιμόνι όλο αριστερά και ξαναγύρισε κι έτσι αρχίσαμε να κάνουμε κάτι μεγάλους και όμορφους κύκλους γύρω από τα δυο φυλάκια, προσπερνώντας με ταχύτητα μια από δεξιά, μια από αριστερά, ενώ από τ' ανοιχτό τζάμι χαιρέταγε με τ' αριστερό του χέρι όλο αυτό τον έξαλλο κόσμο μεγαλοπρεπώς και με το δεξί κράταγε το τιμόνι και το κατεύθυνε. Κάποιοι που μπήκανε στη μέση του δρόμου και μας κάνανε νοήματα για να σταματήσουμε, βλέποντας τον οδηγό της μαύρης Ρενό να μην κόβει καθόλου καθώς τους πλησίαζε, πεταχτήκανε στην άκρη σαν τρελοί για να σωθούνε, ενώ το αμάξι γλίστραγε με ζιγκ ζαγκ σαν έλκηθρο, Τα γέλια που έκανε ο Μπόρο όλη αυτή την ώρα δεν περιγράφονται, το αμάξι τρανταζότανε ολόκληρο και κλυδωνιζότανε πότε δεξιά και πότε αριστερά σαν βάρκα σε φουρτούνα. Κάποια στιγμή, βαρέθηκε αυτό το παιχνίδι και σταμάτησε μπροστά στους έξαλλους φρουρούς των συνόρων, τους χαιρέτησε ήρεμα ενώ εγώ έλεγα

μέσα μου: «πάει μας κλείσανε για όλα τα επόμενα χρόνια μέσα».

Κις ντι χαντ χερ ντόκτορ, χερ προφέσορ. Μοίραζε τίτλους αφειδώς καθώς κάνουνε οι Αυστριακοί. Οι Γερμαναράδες τα 'χανε χάσει με το θράσος του τρελού οδηγού.

«Παπίερ», είπε ο ένας.

«Καλά Χριστούγεννα, Μαέστρο» είπε ο Μπόρο, άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε απ' το αμάξι. Από το πίσω κάθισμα είχε τραβήξει ένα μπουκάλι σλίβοβιτς, πήγε κοντά στους άλλους κι όλοι μαζί μπήκανε στο γερμανικό φυλάκιο. Οι Γάλλοι είχανε ήδη μπει μέσα, προφανώς δεν ήθελαν να παγώσουν. Βγήκα και περπάτησα για να ξεμουδιάσω κι όπως χτύπαγα τα πλευρά μου για να ζεσταθώ, βλέπω τον Μπόρο να βγαίνει από το φυλάκιο και πίσω του οι γερμανοί αστυνομικοί γελώντας να του κουνάνε τα χέρια σε εγκάρδιο αποχαιρετισμό. Τι τους είπε, τι έκανε εκεί μέσα δεν έμαθα ποτέ. Δεν μου είπε. Στο γυρισμό πάντως, φρόντισε να περάσουμε από άλλα σύνορα.

Ήταν το τρίτο καφενείο που μπαίναμε για να πιούμε καφέ, εκείνο το απόγευμα και φαινόταν συμπαθητικό. Τρεις άντρες καθόντουσαν μπροστά στον πάγκο κι έπιναν μπίρα. Στα πόδια τους δυο λυκόσκυλα δείχνανε κοιμισμένα. Προχωρήσαμε στο βάθος και καθίσαμε σ' ένα μισοφωτισμένο τραπεζάκι. Το γκαρσόνι ήρθε και στάθηκε από πάνω μας. Παραγγείλαμε καφέ μαύρο. Τότε το γκαρσόνι έσκυψε και μας ψιθύρισε διακριτικά στ' αυτί. «Δεν σερβίρουμε Γιουγκοσλάβους σ' αυτό το μαγαζί». Κοίταξα την παρέα στο μπαρ. Είχανε γυρίσει όλοι και κοιτάγανε προς το μέρος μας. Τρεις ξανθοποί θεοί. Στράφηκα στον καθρέφτη που ήτανε δίπλα στο τραπέζι και κοίταξα τη σκοτεινή φάτσα μου που στο ημίφως έδειχνε πιο μαύρη, Μετά κοίταξα τον Μπόρο, μαυρίλα. Γύρισα στο γκαρσόνι που εξακολουθούσε να σκύβει στο αυτί μου και του είπα:

«Δυο καφέδες μαύρους» και τελείωσα τη συνομιλία μαζί του. Εκείνος έφυγε και χάθηκε πίσω από τον πάγκο του μπαρ. Ο Μπόρο με κοίταξε.

«Θα μείνουμε;» τον ρώτησα.

«Ναι, θέλω επιτέλους να πιω ένα καταραμένο καφέ, πιζολιζέρ» είπε.

Στο πρώτο καφενείο που είχαμε μπει μας είπανε πως δεν σερβίρουνε Άραβες. Νιώσαμε απλώς θιγμένοι και φύγαμε. Στο δεύτερο μας ρωτήσανε αν είμαστε Εβραίοι και ο Μπόρο έφτυσε το γκαρσόνι στα μούτρα, και δω είχαμε πάλι τα ίδια. Δεν ξέρω γιατί αλλά οι τρίχες στο κεφάλι μου στέκανε όρθιες σαν να τους είχα βάλει βαζελίνη και τώρα εδώ, όπως έδειχνε το πράγμα, θα

πίναμε τον καφέ μας επιτέλους. Ένας από τους ασπρουλιάρηδες στο μπαρ έβαλε κάτι δυνατά γέλια. Είδα και το γκαρσόνι, ιδιοκτήτης, τι σκατά ήτανε, να μιλάει μαζί τους. Και μετά γυρίσανε και μας κοιτάζανε όλοι μαζί. Αρχισα να σκέπτομαι ότι έπρεπε να κόψω τη συνήθεια του καφέ. Ο ένας ασπρουλιάρης μας φώναξε:

«Δεν καταλαβαίνετε γαλλικά;» Φαίνεται ότι ήταν άνεργος μεταφραστής. Σηκώθηκα και πήγα στο μπαρ, κι ενώ με κοιτάζανε καλά καλά και οι τέσσερις, πήρα ένα μπουκάλι μπίρας από μπροστά τους και το 'σπασα στην κόχη του πάγκου. Στο χέρι μου έμεινε ο λαιμός μ' ένα καλό κομμάτι γυαλί. Τα σκυλιά ακούγοντας το σπάσιμο των γυαλιών σηκώθηκαν και τεντωνόντουσαν κλαψουρίζοντας για την ησυχία που τους χάλασα. «Δεν γαμιούνται» σκέφτηκα, «αυτά δεν έχουν ανάγκη από καφέ». Κοίταξα τους μαντράχαλους έναν έναν και ρώτησα:

«Ποιος θα μας σερβίρει, εδώ μέσα;» Με κοιτάζανε με γουρλωμένα μάτια. Ένας απ' αυτούς που φαίνεται ήταν αρχηγός σ' αυτό το σκυλολόι, έδωσε μια παραγγελία. Τα σκυλιά με πλησιάσανε βγάζοντας κάτι δόντια μεγάλα σαν δάχτυλα. Ο Μπόρο που εν τω μεταξύ είχε σηκωθεί κι ετοιμαζότανε, πέρασε μπροστά, άρπαξε, στην κυριολεξία στον αέρα, το ένα λυκόσκυλο και το σήκωσε με τα δυο του χέρια-κουπιά ψηλά, ενώ το σκυλί έσκουζε και το εκσφενδόνισε με τρομαχτική ευκολία πάνω στα μπουκάλια με τα ποτά και στους καθρέφτες και τα ποτήρια που στέκανε χαζά ακουμπισμένα διακοσμώντας το μπαρ. Το ιπτάμενο σκυλί περνώντας πάνω από τη μηχανή του καφέ τη χτύπησε και έσπασε τα σωληνάκια της και καντό νερό και ατμοί γέμισαν το χώρο μαζί με τα εκκωφαντικά σπασίματα από μπουκάλια, ποτήρια, καθρέφτες, τασάκια, αριθμομηχανές και ό,τι άλλο βρισκότανε εκεί πέρα. Η διακόσμηση τέλος. Ο άλλος στεκότανε παρακολουθώντας τη σκηνή και φαινότανε να το σκέφτεται ξανά το πράμα. Οι ασπρουλιάρηδες, που είχανε συστηθεί, άρχισαν να χάνονται στους ατμούς και να μοιάζουνε με φανταστικά πρόσωπα που γεννήθηκαν από την ομίχλη. Ο Μπόρο είπε «καλύτερα να πιούμε αλλού τον καφέ μας» και βγήκαμε βιαστικά στο δρόμο. Έριξα ένα τελευταίο βλέμμα στο καφέ και μόλις τότε είδα πως το λέγανε «Καφέ της ειρήνης». Τρέξαμε για λίγο μες στα στενά δρομάκια της Μουφτάρ και κάποια στιγμή με ξεφυσήματα και κόμπους σταματήσαμε και ρουφήξαμε όλο τον αέρα της περιοχής και μόνο σαν συνήλθαμε, ο Μπόρο είδε τα αίματα που τρέχανε από το λαιμό μου. Η μαχαιριά ήταν βαθιά, λίγο πιο πάνω απ' την καρωτίδα και δεν ένιωθα καθόλου πόνο. Το μόνο που θυμόμουνα ήταν μια μικρή κίνηση από τον ένα τύπο μες στο καφέ κάποια στιγμή που εγώ έχασκα κοιτάζοντας το σκυλί και την πτήση του. Πάλι καλά που γλίτωσα το λαρύγγι μου. Και

το χρειαζόμουν γιατί μπορεί να μην είμαι ο Τζάγκερ αλλά κάτι το έξυπνο μπορεί να 'λεγα και γω στη ζωή μου.

Κι όμως οι Γάλλοι ή η Γαλλία μας τη φέρανε - ίσως επειδή έβλεπαν το αυτοκίνητο με το γερμανικό αριθμό - κι εκεί, στην ανηφόρα του παλιού αυτοκινητόδρομου στο Βερντέν, λίγο πριν φτάσουμε στην κορυφή, ακούστηκε ένα ΚΡΑΚ και μείναμε στη μέση του δρόμου. Ο Μπόρο σε δευτερόλεπτα πετάχτηκε έξω και άνοιξε τη μηχανή ουρλιάζοντας, πίτσκου ματέρνου. Κατέβηκα κι εγώ ξέροντας ότι η κωμωδία γινότανε τραγέλαφος. Τα τρία από τα έξι πιστόνια της μηχανής είχανε σπάσει. Το κρύο ήτανε φοβερό. Ο δρόμος είχε πάγο, εννιά η ώρα το πρωί. Βαθμοί θερμοκρασίας αρκετοί να παγώσουνε ακόμη και την αισιοδοξία του φίλου μου του Γιουγκοσλάβου. Ο Μπόρο σκέφτηκε ότι αν σπρώχναμε το αμάξι στα λίγα μέτρα που απόμεναν για την κορυφή, θα μπορούσαμε μετά να τσουλήσουμε μέχρι τη Γερμανία. Αρχίσαμε να σπρώχνουμε. Η κυλότα που είχαμε κρεμασμένη στην κεραία του αυτοκινήτου κι ανέμιζε σ' όλο μας το ταξίδι, είχε κι αυτή παγώσει και κρεμάσει λυγίζοντας την κεραία επικίνδυνα κι έδειχνε ότι καμιά ανάμνηση δεν θα την βοηθούσε να ξανακυματίσει. Σπρώχναμε με παγωμένα χέρια ένα βουνό από σίδερα. Ένα πόντο κάθε πέντε λεπτά. Τα πόδια μας γλιστράγανε πάνω στην παγωμένη ασφαλτο.

Ο Μπόρο σε κάποια στιγμή ούρλιαξε μ' ένα φοβερό τρόπο. Η ηχώ μας απάντησε στεγνά μέσα από τους παγωμένους λόφους και ο άθλιος σωρός από παλιοσίδερα προχώρησε μερικούς πόντους μαζεμένους. 'Αντε, τα καταφέραμε. Ουρλιαχτό και σπρώξιμο, ουρλιαχτό και εκατοστά. Κάποια στιγμή φτάσαμε, Μπήκαμε στο αμάξι και καθίσαμε ν' ανασάνουμε παγωμένοι και ιδρωμένοι μαζί. Μετά το κρακ των πιστονιών κάνανε κρακ και τα νεύρα μας και τώρα ήμουν έτοιμος ν' αρπαχτώ με το φίλο μου.

Αργά το βράδυ, ξεκολλήσαμε απ' αυτό το φρικτό μέρος που θα το θυμάμαι και στον τάφο ακόμη. Ευτυχώς που είχαμε και συναισθηματικά καταψυχθεί και δεν δάγκωσε ο ένας τον άλλο. Ο Μπόρο κατάφερε να κάνει το αυτοκίνητο να πηγαίνει με τα μισά πιστόνια και τη μισή ταχύτητα. Κι έτσι, αργά αργά, χωρίς καλοριφέρ και χωρίς να καταλαβαίνουμε και πολλά από το συνειδητό εαυτό μας, μέσα σ' ένα τοπίο που μπροστά μας απλωνόταν η παγωνιά και πίσω της τα άγρια φώτα των αυτοκινήτων, τα δέντρα σιλουέτες μαύρες κι απειλητικές, συνεχείς στροφές, φιγούρες σε αργεντίνικο ταγκό, τριξίματα επικίνδυνα από το αυτοκίνητο, στυφή γεύση στο στόμα από τα τσιγάρα, στομάχι μ' ανακατωσούρες, σιωπή και παγωμάρα, προχωρούσαμε. Όλα αυτά συνθέτανε την εικόνα δυο ανθρώπων που αγαπιόντουσαν κάποιες στιγμές αλλά που τώρα

μισούσε ο ένας τον άλλο. Κάναμε και λάθος στο δρόμο κι αντί για τα γερμανικά σύνορα πήγαμε εκείνη τη νύχτα στο Λουξεμβούργο. Γλυτώσαμε στο τσακ κι από ένα γκρεμό. Στο τσακ. Και τρέχαμε με σαράντα-πενήντα χιλιόμετρα. Και τότε έσκασε το λάστιχο. Αυτό ήτανε το ΜΠΑΦ. Ρεζέρβα δεν είχαμε. Τα βενζινάδικα ήταν όλα κλειστά. Και προχωρούσαμε με πέντε χιλιόμετρα. Και φτασαμε στη Φραγκφούρτη το πρωί. Ευλιασμένοι. Κακιωμένοι. Και κει ο Μπόρο με πέταξε έξω από τ' αμάξι. Είχαμε πια σιχαθεί ο ένας τον άλλο. Αυτό ήτανε. Πιζολιζέρ. Ένωσα πιο καλά. Παρόλο που δεν είχα πού να πάω. Παρόλο που είχα να κοιμηθώ μια βδομάδα. Πήγα σ' ένα καφέ και ήπια καφέ με γάλα.

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΘΑΜΝΟΥ

Πάνε μερικά χρόνια από τότε.

Ο Αντρέας στα δεκαεπτά του ήτανε σωστό μανούλι. Τα μακριά μαύρα μαλλιά του πέφτανε στους ώμους του φρεσκολουσμένα και καλοχτενισμένα κι ήτανε το καμάρι του. Συχνά τα τίναζε για να χορέψουνε πάνω στους ώμους του και να φανεί το σκουλαρίκι που φορούσε στο δεξί αυτί, ένας ασημένιος κρίκος. Τελευταία, είχε μάθει από την αδελφή του κι έφτιαχνε τα φρύδια του δυο ωραία τόξα. Το μπλουτζίν του ήταν πάντα πολύ εφαρμοστό και τα βράδια, σαν έσκαγε στην πλατεία, στη μέση για ζώνη φόραγε μια χοντρή αλυσίδα. Και το μάτι το αριστερό το 'βαφε τα βράδια, μια μπλε σκούρο, μια πράσινο, έτσι για να τη σπάσει σε μερικούς. Κι ίσως απ' αυτό να του βγήκε το «Πρίγκιπας».

Έτσι λοιπόν έσκαγε τα βράδια στην πλατεία ο Αντρέας κι όλοι πια λέγαμε, να ο Πρίγκιπας. Και ο Πρίγκιπας χαιρέταγε και κέρναγε τσιγάρα. Μετά καθότανε στον πάνω καφενέ της πλατείας, τον καλό, και με μπάσα φωνή παράγγελνε φραπέ μέτριο και μαζί με την παρέα μπλέκανε και χάνονταν στο όνειρο.

Και το όνειρο για τον Αντρέα έγινε πραγματικότητα κάποια μέρα στο κομμωτήριο που δούλευε από πιτσιρικάς. Μάλιστα, ο Αντρέας ήτανε κομμωτής, καλός με καλά φράγκα. Είχε ξεκινήσει από πιτσιρικάς, δεκατριώ χρονώ, μιας κι ο πατέρας του, όταν την πάτησε στην πρώτη Γυμνασίου, ούρλιαζε ότι δεν κάνει για γράμματα και πρέπει να μάθει μια τέχνη για να μην πεινάσει μεθαύριο που θα μεγάλωνε και όλες τις σχετικές μαλακίες. Έτσι ο Αντρέας σταμάτησε το σχολείο κι άρχισε τη δουλειά στο κομμωτήριο του Μπαζίλιο, στην καλύτερη συνοικία των Αθηνών παρακαλώ. Μικρούλης ο Αντρέας με κοντά παντελονάκια μπήκε κει μέσα. Κάτι λοιπόν οι νταρντανογυναίκες που ερχόντουσαν να φτιάξουνε το μαλλί, κάτι τα στρογγυλά φιλοδωρήματα και το πιάσιμο στο μαγουλάκι κι ο Αντρέας πολύ τη γούσταρε τη δουλειά. Σε λίγο καιρό έγινε απαραίτητος στο μαγαζί. Πρωί έπιανε δουλειά, μόλις πέφτανε τα πρώτα μαλλιά στο πάτωμα ο Αντρέας άρχιζε το σκούπισμα, κάποιος λογαριασμός έπρεπε να πληρωθεί ο

Αντρέας έτρεχε αμέσως. Σε λίγο καιρό ανέλαβε να κάνει και τα λουσίματα, προτού η κυρία περάσει για κούρεμα. Ο μεσιέ Μπαζίλιο, πενηντάρης και γοητευτικός με τρόπους γυναικωτούς και πολύ αέρα, όλη μέρα στο μαγαζί έλεγε αστειάκια και επέβλεπε τη δουλειά που κάνανε οι κομμώτριες. Ήταν ευχάριστο αφεντικό και τον Αντρέα τον συμπαθούσε. Κι έτσι ο Αντρέας την έβρισκε στη δουλειά, παρότι οι γυναίκες του φαίνονταν κότες και σιγά-σιγά του την κατασπάζανε με τους μαλακισμένους τρόπους τους. Στα δεκαεφτά του ανέλαβε κι ο ίδιος σαν κομμωτής με καλό μεροκάματο.

Στο σπίτι έμενε με τους γέρους του, η αδερφή του πιο μεγάλη απ' αυτόν, είχε ξεπορτίσει κι είχε σπιτωθεί με κάποιο γκόμενο. Ο πατέρας του είχε εντωμεταξύ βγει στη σύνταξη, ψωραλέα πράγματα από το ΤΕΒΕ, τι να πάρει τώρα, της πείνας. Έτσι τα γερόντια τον είχανε μονάκριβο μέσα στο σπίτι, τσόνταρε και πότε πότε κάτι για τη μάσα κι ούτε τόλμαγε να του κει κανείς κουβέντα πια.

Πάνε μερικά χρόνια από τότε που ο Αντρέας παράτησε τη δουλειά του κι αυτό συνέπεσε με το όνειρό του που έγινε πραγματικότητα. Ο Αντρέας είχε γίνει κομμωτής και μάλιστα από τους γνωστούς. Το μυαλό του έκοβε και τη δουλειά την έμαθε γρήγορα. Στα δεκαεφτά του έκανε φανταστικές κουπ και τα μες που βγαίνανε από τα χέρια του είχανε πραγματικές χρυσαφένιες ανταύγειες κι όσο για την ψιλή περμανάντ που δημιουργούσε, ο Αντρέας έκανε πολύ κόσμο να παραμιλάει στο δρόμο. Τέτοιος ήτανε ο Αντρέας στη δουλειά του γιατί πιάνανε τα χέρια του και είχε φαντασία. Και τα βράδια στην πλατεία γινότανε ο Πρίγκιπας κι έπινε τον καφέ του κι αγρίευε με τους φίλους του και μετά χανόντουσαν στα υπόγεια σφαιριστήρια και καμιά φορά έβγαζε και την αλυσίδα από τη μέση του για να καθαρίσει κάποιο τσαμπουκά.

Αυτά όλα όμως ανήκουνε στο παρελθόν, γιατί κάποια μέρα στο κομμωτήριο ο Αντρέας τα 'φτιαξε μ' ένα γκομενάκι, την Κάκια, ένα δεκαεξάχρονο πλασματάκι με τσαχπίνικο μάτι, απ' αυτά που κατεβαίνουνε πότε πότε από κάπου ψηλά για να υπενθυμίζουνε ότι ο κόσμος αυτός δεν απλώνεται μόνο στο πλάτος αλλά ότι υπάρχουν και ουρανοί. Ήρθε λοιπόν η Κάκια μια μέρα στου Μπαζίλιο σαν μαθητευόμενη κι ο Αντρέας ο Πρίγκιπας δεν είχε πια μυαλό και μάτια για τίποτα άλλο. Από την πλατεία χάθηκε. Έκαψε και τα μαλλιά σε δυο πελάτισσες, προτού καταλάβουνε οι άλλοι ότι κάτι τρέχει με τον Αντρέα, κι έτσι το αφεντικό, ο Μπαζίλιο, τον κάλεσε να τα πούνε ιδιαιτέρως. Του ξηγήθηκε λοιπόν με τον τρόπο του το γυναικωτό ότι αν δεν συγκεντρωθεί στη δουλειά του θα 'τρωγε κλωτσιά από κει μέσα. Τ' άκουσε αυτά ο Αντρέας και κατάλαβε

ότι αν δεν μιλήσει στην Κάκια αμέσως, πάει η δουλειά, την έχασε και μαζί θα 'χανε κι εκείνη. Το ίδιο βράδυ τελειώνοντας είπε στην Κάκια να περιμένει, να μη φύγει γιατί ήθελε να της μιλήσει. Πήγανε σ' ένα μπαράκι, καθίσανε να πιούνε κάτι κι εκεί ο Αντρέας της τα 'ριξε. Αυτό ήτανε, την άλλη μέρα, όταν εμφανίστηκε στη δουλειά, έλαμπε ολόκληρος. Τα μίζανπλί που βγήκαν απ' τα χέρια του άστραψαν κι όλοι πια γοητεύτηκαν από τη δουλειά του. Αρραβωνιαστήκανε. Από κείνη τη μέρα ο Αντρέας δεν ξανάβαψε πια το μάτι του τ' αριστερό, ούτε ξανάβγαλε με το τσιμπιδάκι τα φρύδια του, μόνο το σκουλαρίκι κράτησε, αλλά στο μαγαζί δεν τίναζε ποτέ τα μαλλιά του κι έτσι λίγοι ξέρανε πως το φόραγε. Στην πλατεία δεν ξαναφάνηκε. Όλοι στο κομμωτήριο είχανε να κάνουνε με τους δυο τους. Κι ο έρωτάς τους ήτανε τρελός κι ιλιγγιώδης σαν πατημένη μηχανή, με τον υποψήφιο νεκρό να γκαζώνει συνέχεια. Όσπου κάποια μέρα που ο Αντρέας γύρεψε την Κάκια στο γραφείο του Μπαζίλιο -ήθελε να της πει κάτι- τη βρήκε γονατισμένη μπροστά στο γυναικωτό αφεντικό με την ψωλή του στο στόμα της. Του την έδωσε χοντρά, ρώτησε, τι κάνεις εκεί, κι αυτή όπως ήτανε μπουκωμένη κάτι προσπάθησε να του πει που ο Αντρέας δεν κατάλαβε. Με πόδια που τρέμανε πήρε τον πούλο από κει μέσα. Το ίδιο βράδυ οι γέροι του τον βρήκανε στο μπάνιο του σπιτιού με κομμένες τις φλέβες.

Στην πλατεία ξανάγινε γνωστός σαν Αντρέας ο Ζήτουλας. Η ζήτα για τον Αντρέα έγινε πράγμα συνειδητό, κάτι σαν εργασία. Την έστηνε λοιπόν στο Χίλτον, λίγο πιο πέρα από την κεντρική είσοδο κι έκοβε μονέδα. Έπιανε το πόστο του από το πρωί και μόλις έβλεπε κανένα τουρίστα να βγαίνει, με ωραίο τρόπο του την έπεφτε και του ζήτηγε στα ίσα κάνα κατοστάρικο. Βέβαια το κόλπο δεν έπιανε πάντα, αλλά στη μια ώρα που στηνότανε εκεί μπροστά, γιατί παραπάνω δεν τον έπαιρνε, χτύπαγε μέχρι και δέκα κατόμπαλα και μετά την έκανε κατά πλατεία μεριά, να πιεί το καφεδάκι του και ν' αράξει. Κι εκεί ακόμα αν συνάνταγε κανένα παλιό γνωστό τον δάγκωνε κι αυτόν, γιατί το 'χε βάλει σκοπό να μαζέψει όσο γινότανε πιο γρήγορα τα φράγκα και να την κάνει για έξω.

Πράγματι σε λίγο καιρό τα φράγκα μαζευτήκανε και τότε έκανε το μεγάλο άλμα. Μια ωραία πρωία επιβιβάστηκε στο Μάτζικ, Μπας και ξεκίνησε για Ολλανδία, αφού προηγουμένως έδωσε και μια τελευταία παράσταση με το γέρο και τη γριά του.

Αργότερα, στο Παρίσι που βρέθηκε, συνάντησε κάποιο παλιό γνωστό. Ο Αντρέας υπολόγιζε σ' αυτόν, στο ότι θα του 'βρισκε κάπου να κοιμάται χωρίς να πληρώνει. Ο φίλος έδινε συνέχεια ραντεβού και τον έστηνε. Βαρέθηκε να μένει και να

τριγυρνάει σαν την άδικη κατάρα και με το φόβο ότι θα ξέμενε γρήγορα από λεφτά και δεν θα μπορούσε να γυρίσει στην Ελλάδα -όχι πως το είχε σκοπό, αλλά ποτέ κανείς δεν ξέρε-κατηφόρισε για Ιταλία. Ευτυχώς το ωτοστόπ δούλεψε σ' αυτά τα μέρη κι έτσι έφτασε στη Ρώμη. Εκεί, το πρώτο που φρόντισε να βρει ήτανε ένα φτηνό κατάλυμα για ύπνο κι ύστερα τα στέκια που προσφέρονταν για ζήτα. Δυστυχώς όμως τα πράγματα φαινόταναν πολύ δύσκολα και αποδείχτηκαν στην πράξη ακόμα πιο δύσκολα λόγω του μεγάλου συναγωνισμού. Άνθρωποι κάθε ηλικίας και γενικά κάθε καρδιάς καρύδι είχαν μπει στο επάγγελμα. Και εκμοντερνισμένοι. Ένας παρίστανε τον κωφάλαλο κι έτσι δεν χρειαζόταν να μιλάει, έδειχνε μόνο ένα σημείωμα κι όποιος τον πίστευε του 'δινε κατιτίς. Άλλος έκανε το φοιτητή του εξωτερικού που 'χει ξεμείνει και θέλει να γυρίσει στην πατρίδα, άλλος ότι είναι θύμα των Ερυθρών Ταξιαρχιών που του σκοτώσανε τον μπαμπά κι έμεινε ορφανός, άλλος θύμα της καπιταλιστικής πολυεθνικής επιχείρησης που τον πέταξε στο δρόμο επειδή ανέπτυξε συνδικαλιστική δράση, άλλος θύμα της Μαφίας και τέλος οι γκόμενες που ήτανε παντού και ζητάγανε κι αυτές λεφτά και βέβαια ήτανε εκτός συναγωνισμού και απειλούσανε με διάλυση την πιάτσα όλη. Τα είδε όλα αυτά ο Αντρέας και πολύ απογοητεύτηκε αλλά δεν το 'βαλε και κάτω. Το μυαλό του δούλεψε πυρετωδώς να βρει κάτι. Τα λεφτά που είχε μαζί του σιγά σιγά τον εγκαταλείπανε και γάμησέ τα. Έψαξε λοιπόν να βρει ένα μέρος να μείνει για να μην πληρώνει τον ύπνο. Με το φαγητό δεν υπήρχε τρόπος να βουλευτεί, καθόσον το 'χανε ψάξει κι άλλοι πριν απ' αυτόν και τα συγγράμματα λέγανε ότι κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Έτσι λοιπόν ο Αντρέας ψάχνοντας, έσκασε κάποια μέρα μπροστά στο Κολοσσαίον και κει ανακάλυψε το ιδανικό μέρος. Ήταν ένας πελώριος θάμνος, μια αγγελική, με διάμετρο καμιά δεκαριά μέτρα, ύψος περίπου δύο μέτρα και όμορφα κουρεμένος. Άκουσε τα πουλάκια μέσα από το θάμνο ο Πρίγκιπας και πολύ τη βρήκε. Έκανε μια βόλτα γύρω από το θάμνο κι από την πίσω μεριά βρήκε κάτω χαμηλά μια τρύπα. Πέφτοντας στα τέσσερα μπήκε μέσα. Το μονοπάτι που οδηγούσε στο εσωτερικό του θάμνου ήταν στρωμένο με φύλλα που δημιουργούσαν ένα είδος χαλιού. Ο Πρίγκιπας σκυφτός προχώρησε στο μέσα μέρος του θάμνου που ήταν τελείως καθαρισμένο από κλαδιά και φυλλώματα. Στο πάτωμα βρήκε δυο τρία πακέτα χαρτομάντιλα και μερικά περιοδικά πορνό. Μια τρύπα φτιαγμένη με επιδέξιο τρόπο έβλεπε σαν μικρό παράθυρο στο παγκάκι που ήτανε μπροστά στο θάμνο. Όλα αυτά κάνανε τον Πρίγκιπα να καταλάβει ότι βρισκότανε στο λημέρι κάποιου ρωμαίου ματάκια που είχε δουλέψει με μεγάλη μαεστρία και μεράκι για να διαμορφώσει αυτόν τον περίφημο χώρο. Ο Αντρέας όμως ήταν

αποφασισμένος να μη χαριστεί σε κανένα προκειμένου να σώσει το τομάρι του, γι' αυτό ξαναμπουσουλήσε και βγήκε από το θάμνο με την απόφαση ότι από εκείνο το βράδυ ο θάμνος θα ήτανε το σπίτι του. Έριξε μια μάτια στο πάρκο ένα γύρω και είδε το όμορφο σιντριβάνι με τη λιμνούλα, μπανιέρα έτοιμη, λες και την έκανε παραγγελία, δυο βήματα από το διαμερισματάκι του και μόλις δυο βήματα από κει ήτανε και μια σειρά βεσπασιανές. Αυτό πια ήτανε σπίτι με όλα τα κομφορ κι ο Πρίγκιπας ένιωσε ευτυχισμένος και μακάρισε τον ιταλικό πολιτισμό. Πήγε, πήρε το σλίπιγκ μπαγκ του και το εγκατέστησε στο κέντρο του θάμνου, εκεί στο μεγάλο άνοιγμα.

Τον περισσότερο καιρό του τον πέραγε στο παρκάκι πίσω από το Κολοσσαίο, μπροστά δεν τόλμαγε να εμφανιστεί, εκεί που ερχόντουσαν τα πούλμαν με τους τουρίστες, γιατί είχε πολλούς φύλακες και δεν τον έπαιρνε να το διακινδυνέψει. Κάποιο απογευματάκι έσκασε και ο πρώην κάτοχος του θάμνου αλλά ο Πρίγκιπας τον τρομοκράτησε με τη μπάσα φωνή που έβγαλε κι αυτός ο φουκαράς ακόμα τρέχει. Το θάμνο τον διαρρύθμισε πολύ όμορφα. Κουβάλησε κι ένα παλιοράφι που βρήκε για να βάζει τα πράγματά του κι έκανε και μια καβάτζα με γόπες διάφορες. Στο πάνω μέρος του θάμνου, από τη μέσα μεριά, έβαλε ένα κομμάτι πλαστικό διαφανές για να περνάει το φως από τα φυλλάματα αλλά και να προστατεύεται σε περίπτωση βροχής. Καθότανε με τις ώρες και άκουγε τα πουλιά να τιτιβίζουνε πάνω στο θάμνο του και ήτανε μια μαγεία για τον Πρίγκιπα αυτή η ανακάλυψη της φύσης. Τα πρωινά σηκωνότανε και πήγαινε στις βεσπασιανές για το καθιερωμένο χέσιμο και μετά πλενότανε στο σιντριβάνι. Μάλιστα μέσα κει βγήκε και μερικές λιρέτες που είχανε επενδύσει σε ευχές τα κορόιδα, τις μάζεψε και κάπως τα κατάφερνε από μάσες. Την ημέρα τριγύρναγε στη Ρώμη, αλλά σαν δεν έχεις φράγκα μόνο από μακριά τα βλέπεις όλα. Οι γυναίκες σ' αυτήν εδώ την πόλη ήτανε καταπληκτικές, τα φαγάδικα απίθανα, τα κτίρια πανέμορφα αλλά τι να το κάνεις; Την Ελλάδα πάντως ο Πρίγκιπας δεν την είχε πεθυμήσει ακόμη, άσε που θυμότανε και το γυαλί που 'χε τάξει στο ρημαδιακό το λαιμό του κι ανατρίχιαζε.

Εδώ και κάτι μέρες δεν είχε βάλει μπουκιά στο στόμα του κι ένιωθε το στομάχι του να 'χει φτάσει κάπου ψηλά στο σβέρκο. Τα πουλιά δεν τα άκουγε πια σαν μουσική αλλά τα έβλεπε σαν σουβλάκια, πώς να τα πιάσεις όμως τα πούστικα; Είχε φλιπάρει. Καθότανε μπρος στο όμορφο σπιτικό του και δεν είχε κουράγιο να ψάξει για φράγκα, ούτε και το μυαλό του κατέβαζε πια ιδέες, φλογισμένο από ένα πυρετό που του προκαλούσε η πείνα ή ο ήλιος που τον βάραγε κατακέφαλα, έτσι όπως καθότανε με τις ώρες στο παγκάκι. Τη νύχτα, τσακισμένος από την πείνα,

έμεινε ξάγρυπνος μέχρι το χάραμα που άρχισαν να τιτιβίζουνε τα μεζεδάκια στα κλαδιά. Κατάφερε και σύρθηκε μέχρι το παγκάκι, στις βεσπασιανές δεν χρειαζόταν να πάει μιας και δεν είχε βάλει τίποτα στο στομάχι του εδώ και τρεις μέρες και ούτε τη μάπα του δεν είχε πια κουράγιο να πλύνει. Το ίδιο βράδυ ξαπλωμένος στο θάμνο του βυθίστηκε σ' ένα λήθαργο παράξενο που δεν ήταν ύπνος κανονικός, φευγάτος μέσα σε παραισθήσεις κι οράματα, σε βουνά με πιλάφια, τασκεμπάπια και ουριά που ταΐζαν τον άμοιρο Πρίγκιπα κι όπου αυτός το μόνο που έκανε ήταν ν' απλώνει το σκελετωμένο χέρι του στο βουνό με τις μάσες και να τις φέρνει στο στόμα του και να λιγώνεται και να φτιάχνεται χοντρά. Την ίδια ώρα ο Αντρέας ασυναίσθητα είχε χώσει τα δάχτυλά του στο χώμα με τα πεσμένα φύλλα δίπλα του κι έβγαζε χούφτες χώμα και το 'βαζε στο στόμα του και μάζαγε με βουλιμία και κάπου μέσα στ' όραμα έβλεπε και κάποια μυστηριώδη μουτσούνα που ήτανε, λέει, ο δημιουργός αυτουνού του κόσμου αλλά και πάντων των συμπάντων, να του ψιθυρίζει μελιστάλαχτα «Λάβε, φάγε, σαρξ εκ της σαρκός μου» κι έγλειφε με ηδονή τα χείλια του ενώ του τρέχανε και κάτι σάλια και το μούτρο τον χτύπαγε προστατευτικά στην πλάτη. Έτσι τον πήρε κάποια στιγμή τον Αντρέα ο ύπνος.

Την ίδια εκείνη νύχτα, ξύπνησε από κάποιο παράξενο αίσθημα, ένιωσε την κοιλιά του πελώρια, φουσκωμένη, την έπιασε, την πασπάτεψε κι ήτανε πράγματι πελώρια, φουσκωμένη ενώ ένιωθε και μια παράφορη επιθυμία για κλάσιμο. Τα αέρια σπρώχνανε επιτακτικά το πριγκηπικό άντερο για να αμολυθούνε στην ησυχία της νύχτας. Και πράγματι, έκλασε. Αλλά τι ήτανε αυτό! Ο θάμνος φάνηκε να χάνει τα πυκνά του φύλλα, η αστυνομία ανέφερε βομβιστική επίθεση σε άγνωστο στόχο, τα πουλιά που κοιμόντουσαν στα κλαδάκια πετάχτηκαν στη σκοτεινιά της νύχτας και βαράγανε τα φτερά τους στα τυφλά κι ο Αντρέας, με αυτιά που βουίζανε από τον κρότο, ζαλισμένος από τα όνειρα και την πείνα δεν μπορούσε να καταλάβει τι συμβαίνει. Αλλά τα αέρια που πίεζαν την κοιλιά του, τώρα που βρήκανε το δρόμο προς την έξοδο, βγαίνανε ασταμάτητα. Έκλανε απανωτά και με καταπληκτικούς θορύβους. Άρχισε να το χαίρεται αλλά ένιωσε και λίγο ανήσυχος μπας και ξυπνήσει την αιώνια πόλη. Έπιασε από την καρβάζα μια ξεγυρισμένη γόπα, την έβαλε στο στόμα και πήγε ν' ανάψει. Μα, τι ήτανε αυτό που συνέβη τότε ... Ο θάμνος για μια στιγμή έγινε «καιόμενη βάτος». Μια πελώρια φλόγα βγήκε απ' τον κώλο του Αντρέα κι απλώθηκε παντού, πετάχτηκε από το θάμνο και καψάλισε ψηλά τα κλαδιά. Η ψυχή του Αντρέα πάγωσε και κάτι κλώπησε μέσα του. Έντρομος πετάχτηκε έξω όσο πιο γρήγορα μπορούσε, έτρεξε ως το

παγκάκι και κει σωριάστηκε λαχανιασμένος. Λίγο λίγο ηρέμησε. Άναψε με προφύλαξη την ξεγυρισμένη γόπα και ρούφηξε τον καπνό. Και θυμήθηκε σιγά σιγά, ενώ συνέχισε να πέρδεσαι και να κουφοκλάνει πώς έφτασε σ' αυτήν την τρομαχτική κωλοπιλάλα. Θυμήθηκε το όραμα του δημιουργού, τα ουριά του παραδείσου και το φαγητό. Το φαγητό; Ποιο φαγητό, αλήθεια; Και τότε του 'ρθε στο μυαλό το χώμα και η γεύση του. Το χώμα που έπιανε από δίπλα του, όταν ήταν ξαπλωμένος και το 'χωνε στο στόμα του και το μάσαγε, μάλιστα, αυτό ήτανε, απ' αυτό πρέπει να 'παθε την κωλοστριμούρα. Και δώστου να τανιέται στο παγκάκι ο Πρίγκιπας. Και τότε γεννήθηκε στο μυαλό του η ιδέα να εκμεταλλευτεί τις κλανιές του.

Όλο το πρωί το ξόδεψε στο να μάθει να ελέγχει τις κλανιές του. Μόλις άφηνε μια γερή, είχε τον αναπτήρα έτοιμο ανάμεσα στα σκέλια του και θαύμαζε τη φλόγα που πεταγότανε μακριά και κρατούσε μόνο μια στιγμούλα. Κατάλαβε ότι ούτε η κλανιά ούτε η φλόγα ήταν επικίνδυνες. Έφαγε κι άλλο χώμα και η κωλοπιλάλα και η κωλοσφίξη ξανάρθαν το ίδιο έντονες. Ψηλαφώντας το στομάχι και την κοιλιά του βρήκε ένα σημείο αριστερά που όταν το πίεζε η κλανιά έβγαινε πάραυτα. Κι έτσι κατάφερε να γίνει μαέστρος στο κλάσιμο. Πρώτα λίγο χώμα, που δεν χρειαζότανε καν μάσημα, μετά από λίγη ώρα αίσθημα κωλοσφίξης, ζούληγμα στ' αριστερό της κοιλιάς, άναμμα του αναπτήρα, κλανιά και φλόγα. Μεγάλο ζούληγμα, μεγάλη κλανιά - μικρό ζούληγμα, μικρή κλανιά. Το 'ξερε, το ' νιωθε, κρατούσε χρυσάφι στα χέρια του, φτάνει να το εκμεταλλευότανε σωστά.

Το μεσημεράκι πλύθηκε στο σιντριβάνι, χτενίστηκε, έβαλε στην τσέπη λίγο χώμα κι έκανε μια μεγάλη βόλτα στην πόλη. Στάθηκε μπροστά σε μια τράπεζα και δοκίμασε να μπει με τον κώλο ενώ θα είχε το κεφάλι στραμμένο προς τα μέσα. Αδύνατον και ένιωσε και γελοίος. Εκ πρώτης όψεως η ληστεία σε τράπεζα φαινότανε χοντρή μαλακία. Πώς να μπει με τον κώλο και να προχωράει στο ταμείο, ανάβοντας φωτιές με τον αναπτήρα και να ζητάει τα λεφτά από τον ταμιά; Μάλλον θα σκάγανε όλοι στα γέλια και μπορεί να του δίνανε και κανένα φράγκο επειδή τους έκανε να γελάσουνε. Το απέκλεισε λοιπόν.

Περπάτησε στους δρόμους της Ρώμης ολόκληρη εκείνη την ημέρα. Η πείνα του είχε κάπως κοπάσει από τον ενθουσιασμό της ανακάλυψης, ίσως και από το χώμα που είχε καταπιεί τις τελευταίες ώρες. Ο καιρός ήτανε καλός και για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό ένιωθε τέτοια ευφορία. Κατά το απόγευμα βρέθηκε μπρος στο σπίτι του Μάγιστρου, έτσι το λένε οι Ρωμαίοι, ένα μεγάλο κτίριο με μια πλατεία μπροστά που γεμίζει από τουρίστες που πίνουνε το καφεδάκι τους, σαν έχει καλό

καιρό. Εκεί είδε έναν τύπο που 'δινε παράσταση, γυμνός από τη μέση και πάνω, μαυρισμένος από τον ήλιο και τα πετρέλαια κρατούσε ένα αναμμένο στουπί, το 'βαζε μπροστά στο στόμα του και φύσαγε, μια προς τον κόσμο, μια προς τον ουρανό κάτι πελώριες φλόγες κι ο κόσμος φοβότανε για μια στιγμή και μετά χειροκρόταγε κι ύστερα πέφτανε σύννεφο τα νομίσματα και κουδουνίζανε γύρω στον τύπο που δεν φαινότανε να τα 'χει ανάγκη και δώστου πάλι το στουπί και να η φλόγα και να τα τάληρα.

Ο Αντρέας χάζεψε, ρε, να η δουλειά, σκέφτηκε και στήθηκε όλο το απόγευμα και παρακολουθούσε τον τύπο. Όταν εκείνος σταμάτησε και μάζεψε τα φράγκα, ο Αντρέας του 'πεσε από δίπλα και τον βοήθαγε. Εκείνος του γέλασε, ξένος ήτανε κι αυτός, Γερμανός και μετά από λίγο τρώγανε μαζί. Ο Γερμανός -Φουρτζ τον λέγανε-τάισε καλά τον Αντρέα εκείνο το βράδυ και του διηγήθηκε τη ζωή του. Εδώ και μερικά χρόνια την έβγαζε με το νούμερο με τις φλόγες που έκανε στους δρόμους και με το μεροκάματο που κονόμαγε, και μπράβο του, είχε καταφέρει να φτιάξει ένα καλό κομπόδεμα, δεν ξέρεις τι γίνεται, πας κάπου, δεν σε παίρνει να μείνεις, σε κυνηγάνε οι μπάτσοι ή απλά δε γουστάρεις το μέρος, έχεις την άνεση να σηκωθείς να φύγεις, ακόμη και αεροπλάνο, αν γουστάρεις, το καβαλάς και φεύγεις. 'Ακουγε ο Πρίγκιπας κι άνοιγε κάτι μάτια να, πελώρια σαν αχιβάδα της Σελ, ρε, για κοίτα πώς περνάνε οι εξελεγμένοι άνθρωποι κι εγώ παραλίγο, στο τσακ ήμουνα, να δαγκώσω κανέναν στο δρόμο και να με τρέχουνε. Και ο Φουρτζ συνέχιζε, γκόμενες θέλει; - έχει την καλύτερη, διότι το θηλυκό άμα και δει άντρα να μασάει σίδερα ή να βγάξει φωτιές, σου λέει αυτός είναι άντρας. Και σε ξενοδοχείο μένει και σένιος είναι. Κάποια ώρα που είχανε αποφάει, είχανε πιεί κι είχανε καλά φτιαχτεί, τη ρίχνει ο Πρίγκιπας του Γερμαναρά. Το και το, είμαι κι εγώ πρωτάρης στη δουλειά, τον κοίταξε καλά καλά ο Γερμανός, να τον πιστέψω αυτόν εδώ; Και πάνε έξω, μασάει και λίγο χώμα ο Αντρέας και του κάνει μια μικρή επίδειξη του Φουρτζ. Φλιπάρει ο Γερμαναράς, δεν το 'χε ξαναδεί κάτι τέτοιο. Ρε, του λέει, και τον αγκαλιάζει τον Αντρέα, ρε συ, αυτό που κάνεις είναι μοναδικό, είναι χρυσωρυχείο, ρε, πώς το κάνεις. Ο Αντρέας στράβωσε λίγο το κεφάλι και σώπασε. Όταν μίλησε είπε μόνο μια λέξη: «Δύσκολο». Ο Γερμανός τον κοίταζε με θαυμασμό. Μετά του είπε αν θέλει να δουλέψουνε μαζί κι αυτό ήτανε. Από την άλλη μέρα ήτανε οι δυο τους μαζί, παντού αχώριστοι, παντού ταξιδέψανε μαζί, πάνω από θάλασσες κι από στεριές κι όλος ο κόσμος που τους έβλεπε είχε πια να το κάνει, μέχρι και στο τσίρκο της Μόσχας τους ζητήσανε να εργαστούνε αλλά αυτοί ήτανε ελεύθεροι πουλιά και δεν τα θέλανε τα συμβόλαια και τις μαλακίες τους και τα χρόνια περάσανε και ο Φουρτζ μια

μέρα κατάπιε πολύ φάρμακο και πάει στον άλλο κόσμο κι έμεινε ο Πρίγκιπας μόνος κι απαρηγόρητος και τότε αποφάσισε να γυρίσει πίσω στην πατρίδα μιας κι είχε μαζέψει και παραδάκι.

Σήμερα ο Αντρέας ο Πρίγκιπας είναι στα τριάντα του, το μέτωπό του είναι ξεχερσωμένο από μαλλιά κι έχει φτιάξει μια εντυπωσιακή καράφλα. Στα πλάγια και από πίσω, το μαλλί το κουρεύει πολύ και μπροστά κάνει προσπάθεια να μαζέψει τις πλαϊνές τρίχες, που τις αφήνει επίτηδες μακριές, για να τις ρίχνει με μαεστρία κάθε πρωί, να σκεπάζουνε το γυμνό του κρανίο. Το σκουλαρίκι που φοράει στο ένα αυτί, το αριστερό πάντα, και το στενό μπλουτζίν δεν θυμίζουν και πολύ τον παλιό Αντρέα, τότε που δούλευε στο κομμωτήριο, δέκα χρόνια πριν, τότε που ο Αντρέας είχε μακριά και φροντισμένα μαύρα μαλλιά και που τα βράδια έβαφε με τις μπογιές της αδερφής του το ένα του μάτι και που αγρίευε το γέρο του -πάει αυτός, θεός σχωρέσ' τον- για να πάρει το χαρτζιλίκι της μέρας. Μα στην πλατεία, σαν σκάει τώρα, λένε όλοι πάλι, να ο Πρίγκιπας και περιμένουνε να τους πει καμιά καινούργια ιστορία από τα ταξίδια του και στην πλατεία ο Αντρέας είναι και πάλι ο Πρώτος.

Ο Αντρέας σήμερα είναι πλασιέ. Και σαν σωστός επαγγελματίας σηκώνεται κάθε πρωί, επιθεωρεί την πραμάτεια του και αφού πει το καφεδάκι του αρχίζει τη γύρα εργασίας. Το εμπόρευσμά του είναι κιλότες νάιλον στο θαλασσί και κόκκινο, άσπρο και μαύρο μ' ένα μικρό φιογκάκι αριστερά, πολύ σεμνές και πολύ καθωσπρέπει, επίσης σουτιέν σε μικρά και μεγάλα νούμερα, ασορτί με τις κιλότες και καθόλου έξαλλα βέβαια και τσατσάρες πολύχρωμες πλαστικές, χτένες απομίμηση ταρταρούγα, τσιμπιδάκια για τα μαλλιά και τα φρύδια, σαπούνια με άρωμα λεβάντα, κολώνιες Γαλλίας κ.τ.λ. Πελάτες του έχει γύρω στα σαράντα μπουρδέλα της Αθήνας. Με τον τρόπο του έχει κανονίσει να περνάει από κάθε σπίτι μια φορά στις δεκαπέντε. Συνήθως περνάει σε ώρες που οι πουτάνες δεν δουλεύουνε, δηλαδή μεσημέρια, για να έχει και το χρόνο να τις ψήσει και να δείξει και την πραμάτεια του γιατί έτσι και περάσει σε ώρα αιχμής εκείνες δεν προλαβαίνουνε να πιουν ούτε νερό Πρώτα πρώτα πρέπει να ψήσει με γαλιφιές την τσατσά του μπουρδέλου, η οποία είναι συνήθως μια σταφιδιασμένη γριά, πρώην πουτάνα και μάνα και υπηρέτρια για τις άλλες. Αυτές λοιπόν οι γριές, που τόσα έχουνε δει τα μάτια τους, είναι πολύ σκληρές με τους άντρες γιαυτό και ο Αντρέας βρήκε το κόλπο για να τον εμπιστευόνται και να τον δέχονται στον κόσμο τους. Κάνει τον πούστη. Μάλιστα, ο Αντρέας κάνει τον πούστη και με

μεγάλη βέβαια επιτυχία. Τόσο επαγγελματίας νιώθει που στον δρόμο δεν κυκλοφορεί πια με γκόμενα, μη τυχόν και του βγει το όνομα.

ΑΣΤΡΑΦΤΕΡΑ ΦΩΤΑ, ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΗ

Ο νότιος άνεμος είχε έρθει στην πόλη.

Καθώς ο Τέο περπάταγε αργά εκείνο το μεσημέρι στο πλακόστρωτο πεζοδρόμιο του Λιμπφράουενβεκ βρέθηκε μπροστά στο πτώμα της φουσκωτής γυναίκας. Ήταν πεσμένη ανάσκελα, με τα πόδια ανοιχτά, σε μια τελείως φυσική στάση. Το ένα της χέρι κομμένο σύρριζα από τον ώμο, με μπαλτά ή με μαχαίρι, μισοξεφούσκωτη και δυο γόπες αργοσβήνανε πάνω στα στήθια της.

Κόσμος πολύς πέρανε από κει, απ' το εμπορικό κέντρο της πόλης, αλλά κανείς δεν πρόσεχε τη φουσκωτή γυναίκα.

Παραδίπλα οι χίπις πούλαγαν την απλωμένη κατάχαμαπραμάτεια τους φωνάζοντας πότε πότε για να προσελκύσουν τον κόσμο. Όμορφα βελούδα και πάνω τους ταχτοποιημένα μπιχλιμπίδια καμωμένα στο χέρι από χαλκό, πετσί, σύρμα, χάντρες. Αρώματα πατσουλί και όπιο. Δεν έδειχναν κανένα ενδιαφέρον για τη μισοξεφούσκωτη κατακρεουργημένη.

Στα παγκάκια λιάζονταν οι συνταξιούχοι, ανάμεσα στα πόδια τους τριγύρναγαν βρώμικα περιστέρια τσιμπολογώντας βιαστικά ψίχουλα ανάκατα με ροχάλες. Γυναίκες σπρώχνανε καροτσάκια, νέοι με τα χέρια μπλεγμένα προσπερνούσανε. Η ανθρώπινη βαριεστημάρα έχασκε σαν πελώριο χασμουρητό κάτω από τον αναιμικό γερμανικό ήλιο. Σκελετωμένες γάτες κυκλοφορούσαν με προφύλαξη ανάμεσα στα ανθρώπινα πόδια και παραμόνευαν τα γκριζα από τη βρώμα περιστέρια. Εδώ κι εκεί άδεια πακέτα από τσιγάρα, ρυτιδιασμένα χρυσόχαρτα, κατουρημένο και ξεραμένο γρασίδι, σπασμένα μπουκάλια

μπίρας, άδειες κονσέρβες που τις γλείφουνε εξαθλιωμένοι σκύλοι, πλαστικές σακούλες, ξεσκισμένες εφημερίδες, ξεχασμένοι ντενεκέδες σκουπιδιών, ξεραμένη λάσπη, τσιμέντο, βρωμισμένα φανάρια του Δήμου, φάτσες αποβλακωμένες από τη ζέστη και την αποπνικτική ατμόσφαιρα του γερμανικού μεσημεριού, απεραντοσύνη και αδειοσύνη σε εικόνα που προβάλλεται με αργή κίνηση στην οθόνη του Τίποτα. Επαναλαμβανόμενο κουδούνισμα από το καμπανάκι του τραμ, κορναρίσματα, πόρτες αυτοκινήτων και η φωνή του Λου Ριντ που βγαίνει από κάποιο γειτονικό δισκάδικο συνθέτουν την ηχητική μπάντα.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, στην πλατεία, γυναίκες μαζεμένες διαδήλωναν ενάντια στο νόμο που απαγορεύει τις εκτρώσεις. Κανείς δεν έδειχνε να νοιάζεται για την κατακρεουργημένη και μισοξεφούσκωτη γυναίκα. Ο Τέο έσκυψε πάνω της. Πρώτα της έβγαλε τις γόπες που καίγανε πάνω στα στήθια της, μετά τη σήκωσε με προσοχή, την κράτησε και με τα δυο του χέρια και κίνησε να φύγει. Κάποια γυναίκα από τη μάζωξη πρέπει να τον είδε και άρχισε αμέσως να στριγγλίζει: Πιάστε τον, πιάστε το αρσενικό γουρούνι, πιάστε τον και ξεριζώστε του το σιχαμερό φαλλοκρατικό άντερο που κρέμεται ανάμεσα στα πόδια του... Και τ' αρχίδια, και τ' αρχίδια, φώναξαν πολλές φωνές μαζί, να του τα ξεριζώσουμε...

Πίσω του ξεχύθηκαν εκατοντάδες γυναίκες κι εκείνος το 'βαλε στα πόδια πανικόβλητος με τη φουσκωτή πάντα στα χέρια. Απ' το τρεχαλητό του κόπηκε η ανάσα, ενώ οι γυναίκες συνέχιζαν το κυνηγητό μέσα στην πόλη και η κυκλοφορία είχε σταματήσει. Έτρεχε και δε σκεφτότανε παρά μόνο το πώς θα φτάσει στο σπίτι και θα κλειστεί στην ασφάλεια των τεσσάρων τοίχων. Όπως εκείνη τη φορά που είχε πάει στο μεγαλοκατάστημα και δοκίμαζε το βαρύ πέτσινο παλτό κι έτσι όπως κοιτιότανε στον καθρέφτη το 'βαλε ξαφνικά στα πόδια, ενώ δυο υπάλληλοι τρέχανε ξοπίσω του φωνάζοντας «πιάστε τον, κλέφτης» αλλά εκείνος έτρεχε γρήγορα, με το παλτό ν' ανεμίζει στον αέρα. Έτσι και τώρα έτρεχε μέχρι που έστριψε σε μια γωνία και τον χάσανε οι γυναίκες. Όταν επιτέλους έφτασε σπίτι ανέβηκε μερικά σκαλιά κι έπεσε ξέπνοος ενώ αφουγκραζότανε και έξω.

Σε λίγο συνήλθε, πήρε πάλι τη γυναίκα στα χέρια του και ανέβηκε τα τρία πατώματα μέχρι το δωμάτιό του. Μπήκε μέσα, την ξάπλωσε στο κρεβάτι κι έψαξε για κολλητική ταινία. Όταν τη βρήκε κόλλησε τον κομμένο ώμο, έκλεισε τις τρύπες που της είχαν κάνει τα τσιγάρα που καίγανε τα στήθια της και μετά κάθισε και την κοίταζε. Αφού κάπνισε το τσιγάρο του, την πήρε στα χέρια κι άρχισε να την πιλατεύει. Βρήκε τη βαλβίδα, την έβαλε στο στόμα και τη φούσκωσε. Εκείνη τεντώθηκε,

τουρλώθηκε, έγινε μεγάλη κι όμορφη. Την ξαναξάπλωσε στο κρεβάτι, έβαλε το χέρι ανάμεσα στα σκέλια της και την ψαχούλεψε ως που βρήκε τη στενή σχισμή, εκεί ακριβώς που έπρεπε. Έχωσε το δάχτυλό του μέσα κι ένιωσε όμορφα. Ένιωσε μια ζέστα και υγρασία στο δάχτυλο και το 'φερε μερικές φορές κύκλο, μετά κάτι θυμήθηκε, ζούληξε με το δάχτυλο το πάνω μέρος της σχισμής κι άκουσε έναν αναστεναγμό. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα αλλά δεν σταμάτησε. Το άλλο του χέρι ανέβηκε ψηλά και χούφτωσε ένα πλαστικό βυζί και με τα δάχτυλα στριφογύρισε τη βαμμένη κόκκινη ρώγα, Κι άλλος αναστεναγμός βγήκε από τη φουσκωτή γυναίκα. Και τότε εκείνος αναψοκοκκινισμένος καβάλησε πάνω της κι άρχισε να κουνιέται μπρος πίσω μέχρι που ένας πελώριος ρόγχος βγήκε από το στόμα του και πήγε και κρεμάστηκε στο γυμνό γλόμπο που κρεμότανε αναμμένος καταμεσής στο δωμάτιο. Τα ξανθά συνθετικά μαλλιά της γυναίκας πάνω στο μαύρο γυαλιστερό σεντόνι, το σφιχτό φουσκωμένο κορμί της, τ' ανοιχτά της σκέλια, η μυρωδιά του ζεσταμένου πλαστικού, οι αναστεναγμοί της, τα γουρλωμένα μάτια της με τα μακριά βαμμένα τσίνουρα, το κομμένο από τον ώμο χέρι της και οι μπαλωμένες τρύπες στα στήθια της, του έδιναν πρωτόγνωρο ερεθισμό και σαν έφτασε εκείνη η ώρα και εκσπερμάτωσε ούρλιαξε και βόγκηξε σαν τάυρος που τον σφάζουνε και σπαρτάρησε σαν κοτόπουλο που δεν του κόψανε πέρα για πέρα το λαρύγγι και πηδάει σαν παλαβό δώθε κείθε με το κεφάλι να κρέμεται από την πέτσα. Έτσι χτυπήθηκε για ώρα πολλή πάνω στη φουσκωτή γυναίκα και μετά έγειρε στο πλάι και με μισόκλειστα ακόμη από την ηδονή μάτια έψαξε τα τσιγάρα του. Αφού άναψε ένα και τράβηξε μερικές ρουφηξιές, μίλησε αργά και προσεχτικά στη γυναίκα, σαν να φοβότανε μήπως και δεν καταλαβαίνει την ανθρώπινη λαλιά.

«Το φχαριστήθηκες κορίτσι μου;» ρώτησε.

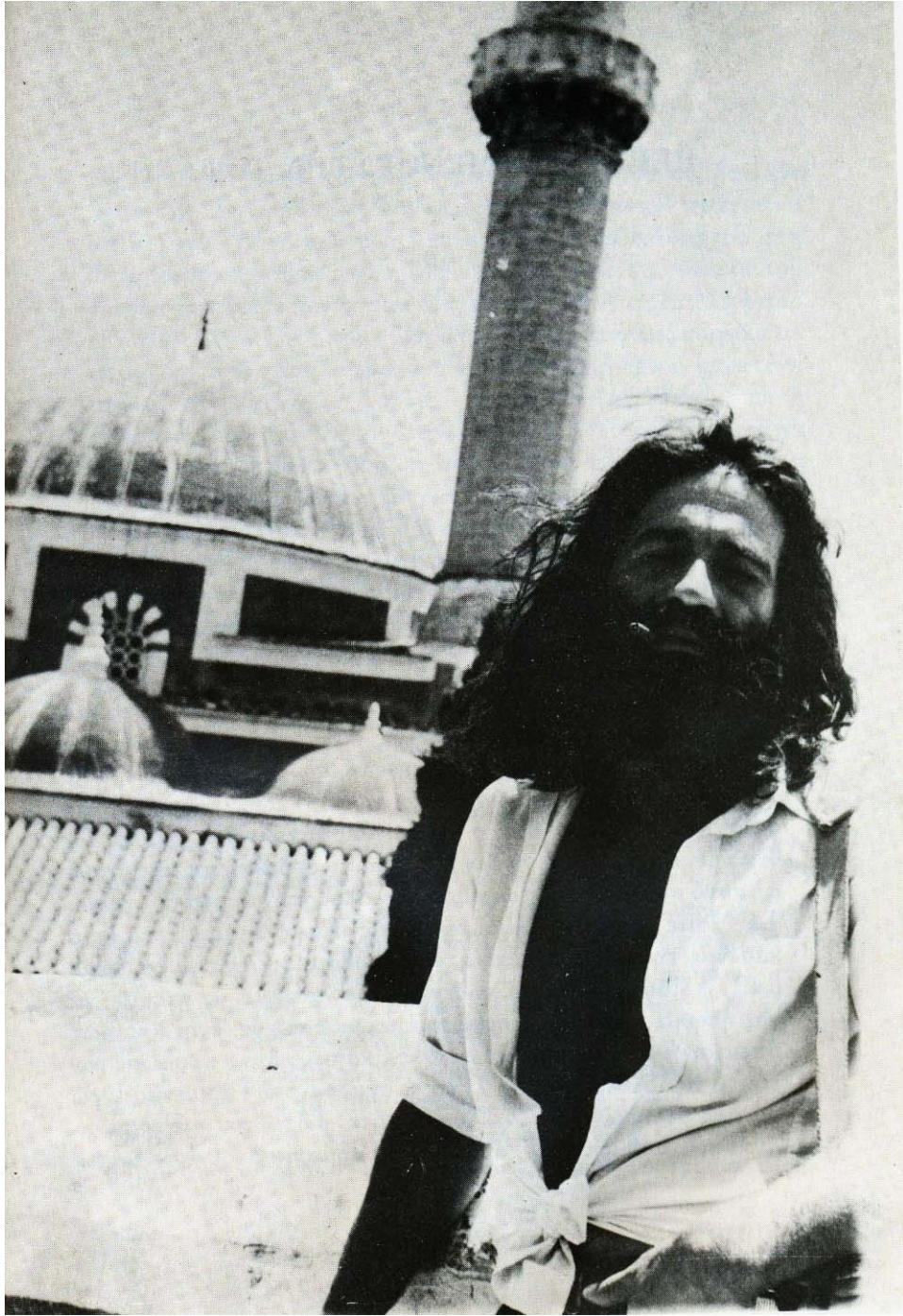
Νύχτα, αργά. Μια σκιά στις σκάλες. Εκείνος κατεβαίνει με προφυλάξεις και τη φουσκωτή γυναίκα στα χέρια του. Σαν έφτασε στην εξώπορτα σταμάτησε και κοίταξε τις χοντρές ψιχάλες βροχής που μόλις είχαν αρχίσει να πέφτουνε από τον ουρανό και φεγγίζανε σαν διάφανα κορδόνια χρωματισμένα από το νέον της αντικρινής μπιραρίας και τα φώτα του δρόμου. Ένιωθε να τον πνίγει ο Νοτιάς. Ο δρόμος γυάλιζε και έσβηνε πέρα κει στο Σάξενχάουζεν και μόλις που ακούγονταν οι φωνές των μεθυσμένων. Ένα σκυλί με μαζεμένη την ουρά και γρήγορο περπάτημα μόλις τον είδε ξεμάκρυνε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Κάποιο αμάξι πέρασε στον κάθετο δρόμο δεξιά κι έκοψε ταχύτητα στο στοπ της γωνίας. Αισθάνθηκε τη γυναίκα άβολα στα χέρια του. Δεν μπορούσε να τη λυγίσει έτσι καλοφουσκωμένη που ήταν κι αναγκαζότανε να την κρατάει

μπροστά του κι ολόρθη, έτσι που του 'κοβε τη μισή θέα κι έπρεπε κάθε φορά που άκουγε κάποιο θόρυβο να κοιτάζει πρώτα πίσω από το ένα της αυτί και μετά πίσω από το άλλο. Κανείς στο δρόμο. Πήρε το δρόμο για τη γέφυρα του Ρόμερ. Ησυχία, μόνο τα τσιριχτά αναβοσβησίματα από τα φώτα ακούγονταν και το αναπήδημα της βροχής στη βρεγμένη ασφαλτο. Τη γυναίκα την κράταγε ολόγυμνη στα χέρια του. Μόνο τώρα σκέφτηκε ότι δεν της φόρεσε κάτι στο σπίτι. Πού να ξέρει ότι θα χαλάσει κι ο παλιόκαιρος! Είχαν αρχίσει να τον πονάνε και τα δόντια του, δεν ήξερε ακριβώς ποιο ήταν το χαλασμένο. Κάθε φορά που άλλαζε ο καιρός τον ταράζανε. Τώρα όμως δεν είχε καιρό πια ν' ασχοληθεί με το φθαρτό σαρκίο του. Τον περίμενε εκείνο το λιγοστό γκριζό φως που έφεγγε στο βάθος του δρόμου πάνω από το μεσαιωνικό άγαλμα της τυφλής και ημίγυμνης δικαιοσύνης, στην παλιά λιθόστρωτη πλατεία του Δημαρχείου της Φραγκφούρτης. Έσφιξε τη γυναίκα στα χέρια του, το πλαστικό έτριξε και προχώρησε προς τα κει. Φώτα νέον με ρυθμιζόμενο χρονοδιακόπτη αναβοσβήνουν σε ρυθμό ανάσας καθώς προχωράει μες στην πρώτη νυχτερινή ομίχλη, χρώματα στο μωβ, πράσινο, κίτρινο και ροζ μαζί με το χλωμό δημόσιο νέον.

Έφτασε στο ποτάμι μουσκεμένος, η βροχή είχε δυναμώσει από ώρα. Στο δρόμο δεν συνάντησε παρά ένα μεθυσμένο που τον είδε σαν να είχε ξεγλιστρήσει από κάποιον εφιάλτη του και του φώναξε να φύγει κι αυτός και η τσούλα του, η σκρόφα που την ξεγύμνωσε και τη σκυλογαμούσε μες στο δρόμο. Στο ποτάμι, ξάπλωσε κατάχαμα τη γυναίκα, κάθισε δίπλα στο νερό, κι έβλεπε τα φώτα τα πολύχρωμα της πόλης να κυλάνε πάνω στο νερό και να τρεμουλιάζουνε από τις σταγόνες της βροχής και να παίρνουνε για λίγο το σχήμα τους.

Τα φώτα στο νερό λάμπανε και τρεμοσβήνανε, λάμπανε και τρεμοσβήνανε. Τη γυναίκα δεν τη ρώτησε καθόλου, ήξερε ότι δε θα χωριζόντανε πια, του το 'χε πει πριν στο σπίτι. Την κράτησε στα χέρια του και πήδησε στα φώτα τα λαμπερά, μέσα σε μια πρασινοκόκκινη διαφήμιση μπύρας.

Την άλλη μέρα βρήκανε την πλαστική γυναίκα να πλέει στο ποτάμι, στο ύψος του σταθμού. Εκείνος δε βρέθηκε ποτέ. Σφηνώθηκε στα πηρούνια της σχάρας που μάζευε τα χοντρά σκουπίδια στον υπόνομο που χυνότανε στην κοίτη του ποταμού. Ο υπόνομος ήτανε η τελική ευθεία μετά τη βιολογική μονάδα καθαρισμού των σκατών και των κάτουρων.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΤΟΦΑΝΗ

Σήμερα ο Γιοργκ είναι διάσημος συγγραφέας στη Γερμανία. Βέβαια το ότι είναι διάσημος συγγραφέας για μένα δεν μετράει σαν προσωπική του επιβολή, σαν νίκη ή όπως σκατά να το πω, γιατί ο Γιοργκ ήτανε ούτως ή άλλως γεννημένος και φτιαγμένος για να 'ναι σ' αυτό που ασχολείται καλός. Το θέμα είναι ότι ο Γιοργκ δεν ήθελε να γίνει διάσημος και ήτανε σ' αυτό συνειδητός όπως ήμασταν όλοι στην παρέα ένα γύρω. Τα 'χαμε χεσμένα όλα αυτά. Εμείς. Και όλοι μας ξέραμε ο καθένας τη δικιά του αξία και νιώθαμε καλά που ζούσαμε μαζί. Αδιάφοροι για το αν δεν είχαμε να φάμε, να πιούμε, να γαμήσουμε. Αλλά ο Γιοργκ πρέπει να έσπασε, έτσι ακριβώς όπως σπάνε οι πιο πολλοί στην ανάκριση, και να πρόδωσε τον εαυτό του. Αυτά για τον Γιοργκ σήμερα στη Γερμανία. Εγώ θα σας μιλήσω για τον Γιοργκ τότε. Τότε που η Γερμανία ανάσαινε ασθματικά. Τότε που η Γερμανία άνοιγε τα μάτια της διάπλατα και κοίταζε περίεργα αυτά που συμβαίνανε μέσα της. Τότε που μερικοί νέοι άνθρωποι κάνανε πράγματα απίστευτα. Τότε που ο Μπάαντερ έκαιγε το Κάουφχοφ στη Φραγκφούρτη, τότε που η Μάινχοφ μαζί με τη γυναίκα του Γαβρά και τον Μάλερ απελευθέρωναν τον Αντρέα Μπάαντερ στο Βερολίνο. Τότε που οι Ες-Ντε-Ες (φοιτητικό συνδικαλιστικό όργανο) καταλάμβανε με τη βοήθεια ξένων εργατών σπίτια στις μεγάλες πόλεις της Γερμανίας. Τότε που η πολιτική του λόγου γινότανε πράξη πολιτική πριν γίνει αφίσες και στάμπα στα τι-σερτ. Τότε που ο Γκουεβέρα ξαναζωντάνευε. Τότε που για καλημέρα λέγαμε «ένα, δύο, τρία, πολλά Βιετνάμ». Τότε που ο Βίλυ Μπράντ ήτανε διαφήμιση για απλή οδοντόκρεμα και ο Μάο χαρτοκόπτης. Τότε που το καινούργιο ημερολόγιο άρχιζε από το Μάη του '68. Τότε που παίζαμε τα βράδια σκάκι στο κλουμπ Βολτέρ και στην τσέπη είχαμε μπιστόλι. Τότε που οι γέροι κυκλοφορούσανε μόνο μια μέρα τη βδομάδα, την Κυριακή, που φεύγαμε όλοι εμείς και πηγαίναμε μακρινές βόλτες έξω απ' την πόλη. Τότε που η αστυνομία, πριν από κάθε διαδήλωση, μας μοίραζε προκηρύξεις και ζητούσε κατανόηση επειδή θα μας συνόδευε και μας παρακαλούσε, στα μέτρα του δυνατού, να μην κάνουμε φασαρίες. Τότε που οι εργάτες απειλούσανε να

κατέβουν σε απεργία επειδή κάποιος συνάδελφός τους στο εργοστάσιο πηγαίνοντας για χέσιμο στην τουαλέτα δεν έβρισκε χαρτί. Τότε που η έκθεση βιβλίου της Φραγκφούρτης γινότανε για τους κλέφτες βιβλίου. Τότε που πήγαινα στο σπίτι μου κι έβρισκα να μένουν άλλοι μέσα, τους χαιρέταγα, έπινα ένα καφεδάκι κι έψαχνα για άλλο σπίτι.

Το σπίτι μας στη Φραγκφούρτη ήταν ένα παλιό τριώροφο. Η Μόνι, η Χάνα κι εγώ μέναμε στο δεύτερο όροφο, στον τρίτο έμενε ο Γιοργκ και η Ίνγκε. Όλοι ανεξαιρέτως κοιμόντουσαν αργά σ' αυτό το σπίτι, δηλαδή ξημερώματα, κι όλοι πάλι ξυπνάγανε αργά το απόγευμα, εκτός από μένα που φρίκαρα με τον πολύ ύπνο και σηκωνόμουνα νωρίς νωρίς, πλακωνόμουνα στους καφέδες κι ύστερα τριγύρναγα σαν ξεχασμένο φάντασμα στους δυο ορόφους και μιας και δεν μπορούσα να βάλω μουσική για να μην ξυπνήσω τους άλλους, κάπνιζα και σκεφτόμουνα. Σκεφτόμουνα τα πάντα, από το καζανάκι που τράβαγα σαν κατούρα και το πώς λειτουργεί και το συσχετίζα με ρυάκι που έβγαζε κελαριστό και γάργαρο νεράκι μέχρι τη μύγα που αποσπούσε την προσοχή μου και την παρακολουθούσα που πέταγε και προσγειωνόταν, ενώ προσπαθούσα να αποκωδικοποιήσω το φέρεσιμό της, να δω, να καταλάβω μήπως προτιμάει αυτό ή εκείνο το χρώμα, το υλικό ή το σχήμα αλλά εις μάτην. Η μύγα με απογοήτευε γιατί προσγειωνότανε με την ίδια ευκολία στην άκρη του καφέ τραπεζιού, καθότανε στη μύτη μου και στο ασπροκίτρινο πλαστικό που στεγνώναμε τα πιάτα ή στο άσπρο ταβάνι ανάποδα ή στο διαφανή γλόμπο κ.τ.λ. Δεν ήξερα αν αυτό σήμαινε πως όλες οι μύγες συμπεριφέρονται έτσι ακριβώς ή έχει η κάθε μια τη δική της προσωπικότητα, τα δικά της χούγια.

Όταν βαριόμουνα μ' αυτές τις σκέψεις που δεν έβγαζαν πουθενά κατέβαινα για να κλέψω τίποτα από το γωνιακό σουπερμάρκετ. Φόραγα το ειδικό για τις αγορές παλτό, ένα μακρύ στρατιωτικό που του είχαμε ανοίξει τις τσέπες έτσι ώστε ό,τι κι αν έριχνες μέσα έπεφτε κατευθείαν στον πάτο της φόδρας κι εκεί έμενε. Συνήθως ψώνιζα μια κονσέρβα αρακά με καρότα, αφού πρώτα έκανα το γύρο στα διάφορα σαλάμια, τυριά, γιαούρτια, κρασιά, ποτά, ρύζια κ.α., φόρωνα το παλτό και στο τέλος παρουσιαζόμουνα με το καροτσάκι στο ταμείο, πλήρωνα την κονσέρβα και έφευγα. Μετά αγόραζα ψωμί και γύρναγα σπίτι για να ξεφορτώσω. Ήμασταν βλέπεις τόσα στόματα.

Κάθε πρώτη του μηνός βγαίναμε όλοι πρωί πρωί για σουλάτσο. Έτσι το 'χαμε κανονίσει και γι' αυτό δεν κοιμόμασταν τη νύχτα. Με σύστημα γυρνάγαμε λοιπόν κάθε πρωτομηνιά και σε άλλη συνοικία. Και μπαίναμε στις εισόδους των σπιτιών, πριν ξυπνήσουν οι ένοικοι, αμέσως μετά τον

ταχυδρόμο και μαζεύαμε όλους τους λογαριασμούς για το νερό, για το γκάζι, για το τηλέφωνο, για το ηλεκτρικό κι όταν γυρίζαμε στο σπίτι τους κάναμε σαΐτες και παίζαμε. Μετά τους σκίζαμε, τους καίγαμε ή τους μοιράζαμε και τους παίζαμε στην πόκα κι ο καθένας πλήρωνε με την επιταγή, έτσι λέγαμε τους λογαριασμούς. Σχεδόν όλη η πόλη δεν είχε πια νερό, τηλέφωνο, γκάζι, φως, ούτε βέβαια κι εμείς. Μας επικηρύξανε. Κάποια στιγμή όμως το βαρεθήκαμε κι αυτό το παιχνίδι. Όλοι κυκλοφορούσαν με κάτι σκυλόφατσες να, άπλυτοι, ξενηστικωμένοι γιατί δεν μπορούσαν να μαγειρέψουνε και με πολύ κακό κέφι γιατί όταν νύχτωνε, έπρεπε να πέσουνε για ύπνο μιας και δεν υπήρχε ηλεκτρικό στην πόλη, ούτε τηλεόραση βλέπανε, ούτε ράδιο ακούγανε, ούτε να γαμήσουνε μπορούσαν μες στα βαθιά σκοτάδια, ε, βαρεθήκαμε να τους βλέπουμε έτσι και το κόψαμε.

Στο σουπερμάρκετ, μια από κείνες τις μέρες, με πιάσανε να κλέβω. Μας είχανε τώρα σταμπάρει όλους κανονικά. Αναγκαστήκαμε να ψάξουμε για δουλειά. Βρήκα μια θέση νυχτοφύλακα στο Πανεπιστήμιο. Ο Γιοργκ έπιασε δουλειά στο Ζωολογικό Κήπο. Ο Ζωολογικός Κήπος της Φραγκφούρτης είναι ο μεγαλύτερος στην Ευρώπη, μαζί μ' αυτόν της Λυών ή της Μασσαλίας, δεν θυμάμαι. Η μπόχα από τα σκατά και τα κατουριά ήτανε ανυπόφορη και ο Γιοργκ ζήτησε μάσκα. Οι άλλοι τον κοιτάζανε και γελάσανε, με τον καιρό θα συνηθίσεις, του είπανε. Και πράγματι συνηθισε. Σε λίγο καιρό άρχισε τις κοπάνες στη δουλειά και χωνότανε στα κλουβιά με τους πιθήκους και τους χιμπατζήδες κι εκεί κρυβότανε πίσω από κάτι πλαστικά δέντρα και θάμνα που τους τα είχανε για να σκαρφαλώνουνε κι έτρωγε φιστίκια που τους πέταγε ο κόσμος και που οι πίθηκες επειδή τα 'χανε βαρεθεί τα 'διναν σ' αυτόν. Κάποια μέρα μια κυρία του την έπεσε την ώρα της δουλειάς κι ο Γιοργκ την πήγε στο κλουβί με τους πίθηκες. Ξεκλείδωσε και της είπε «πέρνα μέσα» του είπε «τρελαθήκατε;» αλλά μπήκε. Κι εκεί, πίσω από τα ψεύτικα βραχάκια και τα πλαστικά θάμνα ξεσκιστήκανε. Οι πίθηκες μαζευτήκανε γύρω τους και ενώ στην αρχή κοίταζαν, στη συνέχεια αρχίσανε να τραβάνε μαλακία κι έτσι την καταβρήκανε όλοι. Από τότε τον κοιτάζανε με σημασία.

Ξεσκάτιζε τις αρκούδες, τα λιοντάρια, τις τίγρεις, τις καμηλοπαρδάλεις, τις τάιζε κι έτσι πέρναγε η μέρα και γύρναγε στο σπίτι με τα πόδια, αηδιασμένος με τον κόσμο των ζώων όσο και με τον κόσμο των ανθρώπων. Και τότε ήτανε που άρχισε να πιστεύει ότι όλοι μας είμαστε φυλακισμένοι σε μια μεγάλη φυλακή. Τα μίσησε τα ζώα. Το πρωί που πήγαινε άρχιζε στις κλωτσιές την οικογένεια των ελεφάντων γιατί αυτοί, σίγουρα χωρίς να το θέλουνε, κάνανε τα πιο πολλά σκατά και πέρναγε

πάνω από μια ώρα για να τα μαζέψει. Κάποια μέρα, φωνάξανε όλους τους καθαριστές στη Διεύθυνση και ο Διευθυντής τους έβγαλε ένα μικρό λόγο για την ιστορική ημέρα του κήπου που έμελλε να είναι η επομένη. Οι ειδικοί σπερματοεγχύτες την είχαν ορίσει σαν ημέρα για τη γονιμοποίηση της μοναδικής θηλυκιάς ελεφαντίνας. Τους ζήτησε να βοηθήσουν και υποσχέθηκε έξτρα επίδομα. Τι να κάνουν, για τα φράγκα αλλά και για το συγκλονιστικόν της υπόθεσης - λίγο το 'χεις να 'βαζε κι ο Γιοργκ το χεράκι του στη διαίωσιση του ελεφάντινου είδους; - δέχτηκε. Κι έτσι την άλλη μέρα μ' άλλους τρεις εργάτες και δυο ειδικούς με σκάλες γάντια και αυτοπεποίθηση, πήρανε μέρος στην επιχείρηση. Το θέαμα ήταν συγκλονιστικό αλλά και επικίνδυνο. Να γονατίζει η θηλυκιά κι αυτοί να οδηγάνε, με μυτερά μπαστούνια, τον αρσενικό να την καβαλήσει και μετά να πέφτουνε από κάτω να δούνε αν βρίσκει το στόχο. Μεγαλειώδες θέαμα. Τελικά επειδή, μετά από πολύωρες προσπάθειες, δεν εύρισκε τον υγραμένο στόχο, οι ειδικοί αποφάσισαν να κάνουν τεχνητή γονιμοποίηση μιας και σε κάθε προσπάθεια χάνονταν πολύτιμα κιλά σπέρματος. Σ' αυτή την επιχείρηση οι εργάτες δεν είχαν και πολλά να κάνουνε. Οι δυο ειδικοί μπήκανε κάτω από τον αρσενικό, γεμίζανε με σπέρμα μεγάλους κάδους και τους έδιναν στους καθαριστές που περιμένανε. Το σπέρμα έπρεπε να παραδοθεί στην Τράπεζα Σπέρματος και να κλειστεί στο ψυγείο.

Το χειμώνα, ευτυχώς, βάλανε το Γιοργκ να δουλέψει στο Ακουάριουμ. Και λέω ευτυχώς γιατί έτσι γλύτωσε το πολύ κρύο και τη βρώμα. Αλλά και κει δεν ήτανε πολύ καλά. Ειδικά όταν τάιζε τους κροκόδειλους με κομμάτια κρέας. Οι παλιοί του είχανε πει πως πρέπει να κατεβαίνει δίπλα στο νερό, στην ψεύτικη λιμνούλα που ζούσανε. Μόλις τα τέρατα τον βλέπανε με τους πλαστικούς κουβάδες γεμάτους κρέας ερχόντουσαν όλα μαζί και ανοιγοκλείνανε τα πελώρια στόματά τους μπροστά στα πόδια του κι αυτός έπρεπε να τους πετάει το κρέας στο ανοιχτό στόμα. Δεν καταλάβαινε γιατί γινόταν αυτό. Ίσως επειδή ο κόσμος παρακολουθούσε την παράσταση και γούσταρε μια μικρή ατραξιόν. Ο Γιοργκ και οι κροκόδειλοι. Επίσης είχε πρόβλημα όταν τάιζε τα φίδια που τα περισσότερα απ' αυτά ήτανε πολύ δηλητηριώδη, ή τις μεγάλες σαν μπάλες ποδοσφαίρου αράχνες ή τους σκορπιούς της Σαχάρας ή το ηλεκτρικό χέλι με τα 15.000 Volt. Στο Ακουάριουμ, έτσι λέγανε το μέρος που φυλάγανε όλα τα σπονδυλωτά και τα ερπετά, διατηρούσανε θερμοκρασία ζούγκλας κι έτσι ένιωθε όλη τη μέρα ευχάριστα μιας και δεν ήταν αναγκασμένος να τριγυρνάει στο κρύο. Μια μέρα τον φωνάξανε να καθαρίσει ένα κλουβί με διπλό κρύσταλλο ασφαλείας που μέσα του βρισκότανε ο βόας σε νάρκη. Είπανε ότι έπρεπε να βγάλει το βόα έξω και να

καθαρίσει το κλουβί. Άλλος δεν πήγε να τον βοηθήσει κι ο Γιοργκ, που δεν είχε ξανακάνει αυτή τη δουλειά δέχτηκε. Μπήκε μέσα και έπιασε το βόα που ήταν κουλουριασμένος για να τον σηκώσει και παραλίγο να του πέσει η μέση, ασήκωτος με δυο λόγια. Κι όχι μόνο αυτό αλλά το μήκος του έφτανε τα δέκα μέτρα. Τρελάθηκε. Αφού προσπάθησε μερικές φορές με μεγάλη προφύλαξη, γιατί νόμιζε ότι το φίδι κάνει στα ψέματα ότι κοιμάται, στο τέλος εγκατέλειψε την προσπάθεια κι άρχισε το σκούπισμα και το σφουγγάρισμα με το βόα μέσα στο κλουβί. Απλώς τον μετακινούσε λίγο για να καθαρίσει από κάτω του. Εκείνη την ημέρα ήρθανε από την τηλεόραση να γυρίσουνε ταινία στον κήπο και τραβήξανε και τον Γιοργκ να σέρνει το βόα. Το βράδυ στο σπίτι έγινε μεγάλη πλάκα, όταν τον είδαμε να τραβάει το βόα και να προσπαθεί να τον μεταφέρει.

Τ' απογεύματα όταν πήγαινε σπίτι κουρασμένος, εύρισκε τους άλλους να 'χουν μόλις ξυπνήσει κι αυτό του την έδινε πάρα πολύ. Ένωθε ότι τον εκμεταλλεύοντουσαν παρότι ήξερε ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια. Εγώ συνέχιζα να δουλεύω στο Πανεπιστήμιο κι έτσι προτού φύγω για τη δουλειά, πηγαίναμε μαζί έξω, πίναμε μερικές μπίρες και τα λέγαμε λιγάκι. Εκεί συναντούσαμε έναν Έλληνα που 'χε πάρα πολλά χρόνια στη Γερμανία και που δούλευε κουρέας. Καλός τύπος, από την Αθήνα. Παλιός εραστής αλλά τώρα πολύ πεσμένος, μια μέρα μάλιστα μας είπε πως έχει κίρρωση και ότι ξόφλαγε όπου να 'ναι. Ωραίος τύπος και πολύ τον γουστάρουμε με τον Γιοργκ. Κάποια μέρα μας κάλεσε να πάμε στο σπίτι του ένα βραδάκι, να φάμε όλοι μαζί, να παίξουμε και τις κοπέλες. Δεχτήκαμε. Καταλάβαμε ότι έβλεπε το θάνατο πολύ κοντά κι αυτό το τραπέζι είχε κάποιον ιδιαίτερο συμβολισμό γι' αυτόν. Πήγαμε στο σπίτι του και κει ο Γιοργκ άρχισε τις σαχλαμάρες και τα ξερογλειψίματα με τη Μόνι. Φύγαμε το πρωί και πήγαμε για ύπνο. Λίγο αργότερα ο Γιοργκ κατέβηκε και μας χτύπησε την πόρτα. Κατάλαβα. Άρπαξα η Μόνι, έτσι όπως ήτανε γυμνή και την πέταξα έξω. Εγώ κτήνος, εκείνη πακέτο. Πήγε μαζί του επάνω. Κι έτριζε το ταβάνι μου, το πάτωμά τους, και τρελαινόμουνα. Και δεν μπορούσα να κλείσω μάτι. Σηκώθηκα, ντύθηκα και βγήκα στο δρόμο. Νοίκιασα ένα δωμάτιο στην άλλη άκρη της πόλης. Τον Γιοργκ, την Ίνγκε, τη Μόνι και τη Χάνα τους ξανάδα για τελευταία φορά στην κηδεία του Έλληνα κουρέα.

Αργότερα έμαθα ότι ο Γιοργκ ζει μόνος στο σπίτι και τις νύχτες βγαίνει στο παράθυρο τραβώντας μαλακία και πιτσιλάει τον κόσμο που περνάει από κάτω.

Σ' ΟΛΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΞΕΠΗΔΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ ΚΑΙ ΧΑΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΠΟΥΘΕΝΑ

Παχνίδισμα στον αμφιβληστροειδή, φέγγισμα σε μισάνοιχτη χαραμάδα στα εσώτερα του εγκεφάλου, ταλάντευση αποκάλυψης μεταξύ συνειδητού – ασυνείδητου, τρεμοφέγγισμα, λαμπύρισμα στιγμιαίο, γέννηση ιδέας καθαρής, στιγμές επαναλαμβανόμενες, ανάπαυλα, πέσιμο στο σκοτάδι υποθετικής προσέγγισης, προσμονή, αναμονή, αδημονία, λαχτάρα ενθουσιασμός...

Κι ήταν οι μέρες όμορφες, τρυφερές κι ήταν η διάθεσή μου γλυκιά, ήρεμη και ποιητική κι ο καιρός έξω από το σπίτι ήταν ζεστός και βροχερός κι έφερνε αναμνήσεις από τις τροπικές μπόρες στην κεντρική Αμερική που πέραγαν από πάνω μας και μας μούσκευαν και που τις βλέπαμε να 'ρχονται και που τις νιώθαμε να φτάνουνε πάνω στα γυμνά κορμιά μας, να μας χαϊδεύουν με τις χοντρές ψιχάλες για μερικά λεπτά και μετά να φεύγουνε. Ναι, όλα αυτά τα ωραία πράγματα υπάρχουνε στο μυαλουδάκι μου και είναι πράγματα φανταστικά που όμως τα έχω ζήσει και που εσείς δεν έχετε ζήσει κι όπου εκεί, στις αναμνήσεις, υπάρχω μόνος μου σε μια, όπως έλεγα, γλυκιά διάθεση μοναξιάς, που δεν μπορεί κανείς άλλος να συμμετάσχει, τουλάχιστο με τον τρόπο που νιώθω εγώ. Έτσι λοιπόν και για αυτό το λόγο κάθε φορά που έχανα κάποιο κομμάτι από τον εαυτό μου φτιαγμένο μέσα από την συνύπαρξη με κάποιο πρόσωπο, ένιωθα κατά ένα μέρος λιγότερος. Έφευγε αυτό το κομμάτι από τη ζωή μου κι έμενε το υπόλοιπο στα σίγουρα πληγωμένο κι ώσπου να κλείσει η τρύπα από την οβίδα της θλίψης και της ασκήμιας ο εαυτός φρικιούσε και σπάρραζε κι έφτιαχνε νέες φαντασιώσεις μέσα σε τεράστιες αίθουσες που διέσχιζε με κάποιο φακό στο χέρι και κάποιο κλειδί κρεμασμένο στη ζώνη- στο σκοτάδι, στην ησυχία, να ψάχνει για την αίθουσα με τα εγκληματολογικά βιβλία, για τη σειρά με τις πιο εντυπωσιακές αυτοκτονίες του 32, λίγο πριν την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία. Μιλούσε νύχτες πολλές με τα σκυλιά που είχαν γυμναστεί για να σκοτώσουν κι ερωτευότανε μαζί τους. Τότε ήτανε που έπαιρνα τηλέφωνα καθισμένος σ' ένα μισοσκοτεινό δωμάτιο τον Μπάροουζ στην Καλιφόρνια, τον

Κέρουακ στη Νέα Υόρκη, τον Πελιέ στο Λονδίνο, τον Γκαίτε στο Βερολίνο, τον Παναΐτ Ιστράτι σ' εκείνο το θλιβερό νοσοκομείο της Μασσαλίας κι αυτός δεν μπορούσε να μου μιλήσει γιατί είχε κόψει το λαιμό του με γυαλί και δεν του επιτρέπανε να χρησιμοποιεί τις φωνητικές του χορδές. Ένας Τούρκος, ένας Γερμανός, ένας Έλληνας κι ένας Γιουγκοσλάβος ήτανε το καθημερινό ανέκδοτο που ζούσα. Τις νύχτες, όλοι μας πολύ αγριεμένοι, καθόμασταν αντικριστά και περιμέναμε ποιος θα κάνει την επόμενη κίνηση, την έκανε πότε ο ένας και πότε ο άλλος. Και πίναμε συνέχεια καφέδες. Και μ' έπιανε το στομάχι μου. Και οι ξινίλες ανεβαίνανε ψιλά στο κεφάλι και μαστούρωνε κακοδιαθεσία και όποτε πέραγα δίπλα από τον συναρμολογημένο δεινόσαυρο του 'δυνα από μια κλωτσιά και μες στην απελπισία μου κοίταζα το πρόσωπό μου στο τζάμι που μου 'δειχνε μια νεκροκεφαλή.

Και μετά έρχονταν κι οι νύχτες, σκούρες σκοτεινές, με κρώξιμο επίμονο ερωτευμένου στριγγλοπουλιού που επαναλάμβανε τον καημό του για το θηλυκό που καθόταν πάνω σε κεραμιδένια στέγη σιωπηλό και παρατηρούσε τις γάτες που ξεσκίζανε τις πλαστικές σακούλες των σκουπιδιών και φέρμαρε τον ποντικό της τουαλέτας που έχουμε εκεί έξω στην αυλή. Και η νύστα ενός ολόκληρου χωριού μεταμορφωμένη σ' ένα πελώριο χασμουρητό μπαίνει σε κύματα από τα παράθυρα και τις πόρτες στο κρεβάτι που είμαι ξαπλωμένος και με τυλίγει και κάνει το δεξί μου χέρι που κρατά το βιβλίο να τρέμει, τα μάτια μου να' χουνε πυρετό. Τα βλέφαρα ν' ανοίγουνε και να κλείνουνε κοφτά στην ανυπαρξία τη θανατική του ύπνου που με φοβίζει, με φοβίζει ατέλειωτα γιατί είναι ο θάνατος μεταμφιεσμένος σε κάτι απαλό και γλυκερό και ύπουλο και το ξέρω καλά. Και βλέπω τη μορφή της Κρίστελ με άσπρο μακρύ φουστάνι σε καταπράσινο λιβάδι που διακόπτεται από μικρά κίτρινα λουλουδάκια να 'ρχεται προς τα μένα και τη φωνή της Σούζαν ν' ακούγεται στην ανοιξιάτικη αθηναϊκή νύχτα, πέρα μακριά, από την Καλιφόρνια και να μου περιγράφει την ακινησία του απογεύματος στο προάστιο το Λος Άντζελες που μένει και το ταξίδι των ογδόντα λιρών που 'χε πίσω της μαζί με μια σιχαμερή εμπειρία από κάποιο Κύπριο της ΕΟΚΑ Β', και τη βραδιά που ο Τσίκο δραπέτευσε από το κλουβί του και ο Γιώργος έκανε θηλιά για τίγρεις για το τον ξαναπιάσει αλλά εκείνος ανεβασμένος στο παράθυρο του παλιού αρχοντικού της οδού Ζαΐμη, του 'σπρωχνε μακριά την θηλιά και δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα για την επιστροφή του στο κλουβί. Και ο Βαγγέλης που ανέλαβε να τον πείσει και μας έδιωξε όλους κι έμεινε μόνος μαζί του. Τι είπανε κανένας δεν ξέρει, μόνο να, την άλλη μέρα που ήρθε ο φύλακας από το ζωολογικό κήπο της Νέας

Φιλαδέλφειας για να τον πάρει, ο Τσίκο, πολύ χολωμένος από την προηγούμενη νύχτα, του άρπαξε το δάχτυλο μέσα από το κλουβί του και του το 'κοψε. Και ο φύλακας έβλεπε το κομμένο δάχτυλο με φρίκη να πετάει αίμα και δεν έκανε τίποτα για να το σταματήσει. Τα 'χε κυριολεκτικά χαμένα. Και ο Τσίκο κοίταζε εμένα σαν υπεύθυνο για την κατάσταση του αλλά κι εγώ έκανα την κορόιδα, τι να πω, ότι κάθε βράδυ ξέρετε, εμείς εδώ μέσα κάναμε όργια όταν οι άλλοι φεύγανε; Ο Τσίκο, ο πίθηκας κι εμείς, δηλαδή η μανιοκαταθλιπτική ηθοποιός κι εγώ, κυλιόμασταν πάνω σε ροκανίδια και κομμάτια φελιζόλ από τα σκηνικά της αρχαϊκής ταινίας του ψωνισμένου σκηνοθέτη και κάναμε όργια.

Κι όπως κρατάς τον εαυτό σου μέσα στο χέρι γίνεται πλαδαρός, γίνεται νερούλος και τρέχει μέσα από τα δάχτυλα, γλιστράει και δεν μπορεί να τον κρατήσεις δεν μπορείς να τον σφίξεις δεν μπορείς και εκείνος χάνεται, ρέει, αποσυντίθεται, εξαφανίζεται, γίνεται σκόνη, γίνεται σταγόνες, γίνεται φανταιζί κορδελίτσες σε άσπρα- μπλε κοντάρια που κρατούν άνθρωποι μεταμφιεσμένοι και βγάζοντας μικρούς κοφτούς ήχους χορεύουν ολόγυρα. Μουσική που επαναλαμβάνεται από μικρό αφρικανικό όργανο, ιδρώτας που κυλάει αργά, υγρασία, θολά μάτια, σκιές γυναικών που αμέσως μετά γίνονται άντρες. Περίεργα και παράξενα και αλλόκοτα και παράδοξα και παράλογα, παρανοϊκά, παραληρηματικά πετράδια, πέτρες, πετραδίτσες, πετραδάκια ανεμοσφυρίγματα σε άκρη γκρεμού που θαμπώνει, ζαλίζει εξαγνίζει, γοητεύει, επιθετικότητα, άγριο ξεπέταγμα.

Περπατούσα από πολλή ώρα σ' ένα δρόμο με πολλά-πολλά αυτοκίνητα. Εγώ περπατούσα, αυτά σφυρίζανε περνώντας δίπλα σ' αντί μου. Εγώ πήγαινα αργά εκείνα γρήγορα. Εγώ δεν ήξερα πού πηγαίνω ούτε αυτά ξέρανε. Κάθε φορά που ενωνόμασταν, κάθε φορά που έχανα την αίσθηση της μοναδικότητας και γινόμουνα πιο πολύ από ένας, από μια ανυπόφορη μοναξιά, κάθε φορά που δημιουργούσα μαζί με άλλους τρελά σχήματα, σχέδια, ιστορίες, θορύβους και ήχους, αρώματα, γεύσεις κουβέντες μεγάλες μικρές, για το καζανάκι που τρέχει, για τον καθολικισμό και την αναρχικότητα του Μπουνουέλ, για τη ληστεία στο ταμιευτήριο στο Κουκάκι, για το γυναικείο καφενείο της Ζωοδόχου Πηγής, για την τρύπα στο σλίπιν μπαγκ, για την πλατεία Εξαρχείων, για τα σπυριά που έβγαλα στα αρχίδια μου και θέλουν ταλκ, για το περσινό καλοκαίρι που δούλευα με μια γαλλίδα, οδηγό αγώνων ταχύτητας... γλείψιμο με την γλώσσα στα ξεραμένα χείλια, άναμα καινούργιου τσιγάρου, τρίψιμο της παλάμης στο μηρό, καπνός που φεύγει μέσα από τα μισάνοιχτα χείλια και

ανεβαίνει στην τρύπα του εξαεριστήρα που έχει χαλάσει, το τσαλακωμένο πουκάμισο με τους λεκέδες από καφέ, το γεμισμένο τασάκι, το άδειο μπουκάλι Μεταξά, το κατεβασμένο βλέμμα, η στιγμιαία αίσθηση ότι όλ' αυτά τα ζεις για πολλοστή φορά, όλ' αυτά τα έχεις ξαναζήσει, όλ' αυτά υπάρχουνε πριν αποκτήσεις συνείδηση για τον εαυτό σου, για το περιοριστικό σώμα σου, για τις επιθυμίες που δεν βρίσκονται σ' αρμονία με τις αντοχές σου, με το ρυθμό τον εξωτερικό που καταπιέζει τον εσωτερικό ρυθμό και γίνεται εμπόδιο και φραγμός. Μια βόλτα στο πεζοδρόμιο της Πανεπιστήμιου, από ποια πλευρά; Δεξιά που κατεβαίνω έχει βρεγμένους και μελαγχολικούς πανσέδες μπροστά στην Ακαδημία. Χρώματα στενόχωρα. Πιτσιλιές μελαγχολίας σε βαριεστημένους μίσχους που δεν κρατάνε τα φαρδιά μουσκεμένα πέταλα κι ένας σκύλος κανελής που σταματάει, γυρίζει λίγο τον πισινό του και σηκώνοντας το δεξί του πόδι εκσφενδονίζει το κάτουρο ζεστό – ζεστό κι έπειτα με μια σβουριχτή ουρά τρέχει, τρέχει και κυλιέται στο μισομαδημένο γρασίδι, σταματάει στο θόρυβο μιας βαριάς μηχανής που μαρσάρει στην άσφαλτο και ξαναμολιέται να κάνει στροφές γύρω από τον καθισμένο δάσκαλο του έθνους. Στο αντικρινό πεζοδρόμιο η στριγγιά σκουριασμένη περιστροφή της κάμερας της αστυνομίας. Το λερωμένο τελάρο του εφημεριδοπώλη, τα γέλια από δυο δεκατετράχρονες που βλέπουν ένα γέρο να τους δείχνει την ψωλή του κάτω από μια διπλωμένη Εστία, η Εγγλέζα που φωτογραφίζει τον κουλουροπώλη, μια αστραπή στο φόντο, στη γωνία του «Ρωσικόν» που αχνοφαίνεται το όρος Αιγάλεω, ο βγαλμένος τρολές, κομμάτι από ξεκολλημένη φωτογραφία του Εφραιμίδη Δήμαρχου, ασθενοφόρο που κλαψουρίζει μονότονα, επαναλαμβανόμενα, τα σκαλιά της Βιβλιοθήκης σαν ψωμί γαλλικό μισηκορώνα, περισσότερα βιαστικά, μαυρισμένα, οι πρώτοι αναρχικοί που μαζεύονται...

Τώρα όλοι πηγαίνουνε στην πλατεία. Νυχτοπούλια, Στριγλοπούλια, Βρυκόλακες της νύχτας, παθιασμένα κι αλλόκοτα Φαντάσματα που βγήκαν από τους υπονόμους και τα σκοτάδια λες και γεννήθηκαν μέσα στους φόβους των άλλων, τώρα κατέβαιναν στην πλατεία. Τα πρωινά στα χορτάρια της πλατείας αστράφτανε και λαμπυρίζανε λαγαρές, διάφανες δροσοσταλίδες που βλέπανε μα δεν συγκρατούσαν κουβέντες ούτε και πρόσωπα. Κάπου ψηλά και νοητά πάνω απ' τ' άσπρο μάρμαρο του άγνωστου ποιητή, πάνω από τα τραπεζάκια και τις καρέκλες των καφενείων, πάνω από τους χάλκινους στρουμπουλούς έρωτες που χορεύουνε διαρκώς γύρω από το μαντεμένιο φανάρι του Δήμου, πάνω από την πλατεία μια χρυσαλίδα μεταμορφωνότανε. Ήταν η αρχή του τέλους.

Εκείνες τις μέρες έγινε έτσι ξαφνικά και απροειδοποίητα μια γιορτή στην πλατεία. Οι πρώτοι που πατήσανε στο δημοτικό χορτάρι ξάπλωσαν πάνω του και liaζόντουσαν, χασμουριόντουσαν, φιλιόντουσαν ενώ μερικοί παίζανε μουσική, έτσι απλά κι αυθόρμητα. Μαζευτήκανε ταμπουρίνια, κάννα-δυο κιθάρες, ήρθανε φυσαρμόνικες, μια αμερικάνικη πλύστρα, φλογέρες, μέχρι κουτάλια και πηρούνια επιστρατεύτηκαν και τραγουδήθηκαν ποιήματα οργισμένα από αυτοσχέδιους τραγουδιστές με φωνητικά και κραυγές από τους άλλους στο χόρτο. Ο κόσμος από τα τραπεζάκια, οι περαστικοί κοίταζαν περίεργα. Σε λίγο από το πατάρι του καφεενείου που παιζότανε μπαρμπούτι κατεβήκανε οι «ποινικοί» ενώ οι πρώτοι οργανωμένοι άρχισαν να φτάνουν, περίεργοι να δούνε ποιοι είναι και πού το πάνε οι καινούριοι.

Όλοι μοιάζανε να μην καταλαβαίνουν τι συμβαίνει...

Έτσι ωραία, ρυθμικά και απελευθερωτικά προχώραγε το ξάφνιασμα και κάποια στιγμή ξεκίνησε και ο πρώτος τσαμπουκάς και άρχισε να πέφτει ξύλο. Μέχρι και γιαούρτια πέσανε και ήτανε η πρώτη φορά που η πλατεία ζωντάνεψε. Οι ακακίες του Δήμου χαιρετήσανε το πρώτο μπουμπούκιασμα και το μάρμαρο του ποιητή χωρίς χέρια ξηλώθηκε από τη βάση του και ρίχτηκε στο γρασίδι με τη φρικτή μούρη του στο χώμα. Ο θυρωρός της πιο παλιάς πολυκατοικίας βγήκε στην είσοδο και βλαστήμησε σιγανά τα κωλόπαιδα. Ο επίσημος χαφίης της πλατείας, παλιός μποξέρ αλλά τώρα πολύ γέρος για τσαμπουκάδες, έκανε το τηλεφώνημα και τα πρώτα πέντε εκατό φτάσανε.

Ήτανε άνοιξη και οι κουβέντες αρχίσανε να γίνονται πάνω στους τοίχους της πλατείας και στους τριγύρω δρόμους. Η μοναξιά και το δάκρυ μπλέκονταν στο παραλήρημα και στο όνειρο το απραγματοποίητο, πέρα μακριά στους κρεμαστούς κήπους της Σεμίραμις και στις πλάνες των Χασασίν του Χασάν-Ιμπν- Σαμπάχ, στους αντικατοπτρισμούς της ερήμου, στις παραμορφωτικές διαθλάσεις του φωτός μέσα από ορυκτούς κρυστάλλους και στην αιώρηση του αστροναύτη στο απόλυτο κενό. Και φτιάχνανε σχέδια μοναδικά, όνειρα χρωματισμένα και γίνονταν όλοι αυτοί που περπάταγαν εδώ, αρωματισμένα φαντάσματα και γεννιότανε μια γλώσσα ζεστή με μια αμεσότητα που περιείχε την ανάσα του άλλου. Και έτσι γίνηκε η μεγάλη μήτρα που τους μάζεψε όλους. Η παγίδα, η πλάνη, το όνειρο, η πλατεία, ο μύθος. Και γνωριστήκαμε. Και αγαπηθήκαμε. Και γίναμε κάτι πολύ όμορφο, δυνατό,

απερίγραπτα σοφό, εκστασιασμένο, σπουδαίο, αδιάντροπο, ερωτικό και σαλέψαμε τα μυαλά των άλλων...

Είχε περάσει καιρός από τη συγκέντρωση στο Σύνταγμα.

Ο Λουκάς περίμενε τα μεσημέρια το πέμπτο να σχολάσει και κυνηγούσε τη Μαρία την κόρη του που πέρναγε με τις φίλες της να τις γαμήσει.

Ο Γιατρός ετοίμαζε τα χειρόγραφα για την έκδοση του γαλάζιου βιβλίου και ο Βασίλας που τα πήγαινε στο τυπογραφείο, χάριζε στο δρόμο σελίδες στους περαστικούς.

Η Ελεονώρα ερωτευότανε παράφορα όποιον την κοίταζε για λίγο με γυρτό το κεφάλι και του χάριζε την κυρία Νταλαγουέη με αφιέρωση.

Ο Νικόλας φόρεσε το σταυρωτό κουστούμι με τη ρίγα και τα διπλά πέτα, μυτερό παπούτσι και ρεπούμπλικο και ήπια το καφέ του στο Φλοράλ. Την άλλη μέρα ο Κατίνος κυκλοφόρησε με τα ίδια ακριβώς ρούχα. Σταυρωτό κουστούμι με ρίγα, μυτερά παπούτσια και καφέ ρεπούμπλικο.

Ο Γιώργος με τον Νταμπαντούμπα κάνανε την νύχτα μπούκα και φέρανε στερεοφωνικό και δίσκους.

Ο Ηλίας που είχε γεμίσει τους τοίχους λεξούλες για τις γάτες, κράταγε στην αγκαλιά του τη Μάινχοφ μια μικρή μαύρη γατούλα και την χάιδευε.

Η Φρούλα έκανε δαχτυλίδια με τα όμορφα μαλλιά του.

Ο Δαβίδ πέταξε το ανοιχτό μπεζ κουστούμι του στο σκουπιδοτενεκέ και κάθισε μαζί μας.

Ο Απολιτικός μίλαγε ώρες ατέλειωτες για το Γιώργο που θα 'ρχότανε από την Ελβετία.

Ο Νικόλας ξημερωνότανε στη γραφομηχανή κι έπειτα κατέβαινε στην Ομόνοια και μετά στο Μοναστηράκι για παλιά περιοδικά.

Ο Λεωνίδας έφτιαξε μια σειρά από μουτσούνες και μας τις χάρισε να τις φοράμε στο δρόμο.

Ο Μαξ ήταν ερωτευμένος με την Άλκηστη και τα μάτια του λαμπυρίζανε μαύρη δροσιά.

Η Μπενεντίκτ έπαιρνε τηλέφωνο και μιλάγαμε μαζί της όλη νύχτα. Της περιγράφαμε πώς τραβάμε μαλακία και μας έλεγε κι εκείνη τι και πώς χάιδευε κάθε στιγμή κι έτσι χύναμε μαζί.

Ο Αλεξανδρινός με τον Καβάτζα κατεβαίνανε τα πρωινά στο Πολυτεχνείο και πουλάγανε βιβλία. Ο Ηλίας πήγαινε μαζί, ανέβαινε στα κάγκελα και φώναζε με όλη του τη δύναμη κοιτάζοντας τον κόσμο που πέρναγε μπροστά του, ένα κεφάλι πιο κοντοί, ν' ανοίξουνε τα τρελοκομεία και οι φυλακές και να βγούνε όλοι έξω.

Ο Ηλίας καθισμένος μια νύχτα στο δωματιάκι του στο Λυκαβηττό κοίταζε το γλόμπο που βρισκόταν ψηλά, καταμεσής στο ταβάνι κι ένιωσε σιγά- σιγά το φως το ηλεκτρικό να τον πλημμυρίζει και να γίνεται ένα μαζί του αφού το ίδιο εξαυλώθηκε κι έγινε πράγμα ρευστό, σκόνη και αέρας. Μετά απ' αυτή την εμπειρία του πέρασε μέσα από τη χαραμάδα της πόρτας, βγήκε έξω στους δρόμους, ήρθε και μας βρήκε να μας το πει. Έκτοτε ο Ηλίας περπάταγε στο δρόμο – τον βλέπαμε- κι έδειχνε να πετάει χαμηλά, λίγο πιο πάνω απ' το δρόμο. Με κινήσεις τέλεια αρμονικές χωρίς καμιά προσπάθεια, σαν απαλή φτερούγα πουλιού μακρινής θάλασσας ανασηκωνόταν και κυμάτιζε.

Ο Χρήστος ο Χάρος έβαζε ερωτήματα για μίνιμουμ συνεργασία με το αριστερό χέρι και απάνταγε με το δεξί και ενωνότανε σαν φίδι που τρώει την ουρά του.

Το τηλέφωνο στην πλατεία είχε φτιάξει και δούλευε χωρίς λεφτά. Παίρναμε τηλέφωνα όλη τη νύχτα και μιλάγαμε σε όλο τον κόσμο. Στο Βερολίνο, στη Νέα Υόρκη, στο Μπαλί.

Ο Γιατρός στη μετακόμιση μας χάρισε πιστόλια.

Η Νατάσα έφτιαξε τα σχέδια για το βιβλίο του. Και μεις λιώναμε από κάβλα για την Νατάσα.

Ο Γιώργος ήρθε από την Ελβετία αλλά τον βλέπαμε σπάνια. Έπινε κάνα καφέ μαζί μας και χανότανε πάλι.

Ο Κόκορας μας εξηγούσε ότι τα ντουβάρια γύρω μας είναι ψευδαίσθηση. Ο Λουκάς του' λέγε «παιδαρά μου αυτό το κωλαράκι το σφιχτό που έχεις πίσω σου είναι και αυτό ψευδαίσθηση;» και έτριβε τον καβλωμένο πούτσο του.

Ο Χρήστος, ο Κάπτειν, ο Μάνθος, ο Κωστής, ο Ίλιτς, ο Βύρωνας και οι ραϊχικές μάς αναστατώνανε που χαϊδεύονταν μεταξύ τους και γαμιόνταν ελευθέρα χωρίς φανερά προβλήματα.

Εκείνο τον καιρό κυκλοφόρησε μια μπροσούρα από δύο αναρχικούς. Καταγγέλλανε την Σύλβια σαν νοικοκυρά που θα 'πρεπε να κάθεται σπίτι της να σιδερώνει πουκάμισα.

Στα Προπύλαια έγινε η αντιπολεμική συγκέντρωση.

Τώρα ήτανε η σειρά του μαλάκα του δημοσιογράφου να γράψει για το κίνημα.

Ο Μάκης έδωσε το πρώτο χαστούκι στο χοντρό, που τρελάθηκε τελείως μετά από αυτό, για την μαλακισμένη συνέντευξη που πήγε και έδωσε. Τον κλείσανε στο Δαφνί.

Ο Πουλίκας είχε φέρει σ' επαφή τον Νικόλα και το τζόβενο τον Ουτοπία με το μαλάκα τον δημοσιογράφο.

Η Αναρχία είχε ξεχυθεί στους δρόμους, ο Γαρμπής κατάλαβε ότι ήταν καιρός να κυκλοφορήσει Μπακούνιν στην αγορά.

Ο Σκουμπεκάκης πήγε στο στρατό, κάθισε λίγες μέρες και γύρισε με ωραίες, μαύρες, ψηλές αρβύλες που τις έδενε ψηλά και σφιχτά, ψηλόλιγνος και τρυφερός, μόνος του κάπου στην Καισαριανή.

Η Επίθεση, το ΚΡΑΚ, οι «ομάδες αναρχικών», οι «Αναρχικοί εργαζόμενοι», ο «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα», ο Στίνας, η Διεθνής, το Πεζοδρόμιο, το Οκτόπους, ο Ελεύθερος Τύπος, η ΑΑΚΟ, το «ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ» το Παντέρμα.

Σε υπόγειο της πλατείας βισκόντουσαν σαράντα κιβώτια με νιτρογλυκερίνη και από στιγμή σε στιγμή η πλατεία μπορούσε να τιναχτεί ολόκληρη στον αέρα.

Συνθήματα γραφόντουσαν στους τοίχους των Εξαρχείων. Τώρα πια δεν μιλούσανε για μοναξιά, για γάτες, για βήματα στο σκοτάδι, για λυγμούς, για τα ψάρια του Αιγαίου και τη θάλασσα που τους ανήκει, τώρα τα συνθήματα γίνονταν πολιτικά. Ο σαρκασμός υπήρχε, ένα γέλιο θα σας θάψει, είμαστε οι νεκροθάφτες της συνειδήσεώς σας, μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι, αναρχία και ζωή.

Κυκλοφορούσαν πολλά έντυπα, εφημερίδες, μπροσούρες, βιβλία, αφίσες. Για σεξουαλική απελευθέρωση, για βόμβες, για εμπειρίες σε αντάρτικο πόλης, εμπειρίες σε κομμούνες, εμπειρίες με ναρκωτικά.

Ένας αλλόκοτος και αλλιώτικος κόσμος προσπαθούσε να αρθρώσει μια νέα αντίληψη, μια καινούρια στάση και θεώρηση ζωής.

Μερικοί αναπαράγανε τα πρότυπα μιας απαράδεκτης νοοτροπίας, άλλοι το έκαναν λιγότερο κι άλλοι ακόμα πιο λίγο. Πάντως για πρώτη φορά φύσαγε ούρια ο άνεμος του προβληματισμού για εναλλακτικούς τρόπους ζωής. Τα πρώτα ταξίδια στη Θεσσαλονίκη που άκουγε ονόματα και πράγματα κι έφτιαχνε μύθους για την Αθήνα. Έπειτα ήρθε η υπόθεση Πόλε.

Ο Πολιτείας που ζούσε τα τελευταία χρόνια σ' ένα υπόγειο χωρίς παράθυρα που το χε βάψει μαύρο κι έβγαινε μόνο την νύχτα, ο Αντρέας ο πανκ με την αλυσίδα, ο Περικλής, ο Δημήτρης ο ψεύτης, η Ράνια, η Νατάσα, ο Τσοκάκης, η Φιλιώ η μεγάλη, η Φιλιώ η μικρή, ο Γιώργος, η Αλκηστη, η Βασούλα, η Αρετούλα, ο Ανδρέας ο ροκ, ο Άκης το μωρό, ο Άγγελος, ο Ζυγομαλάκας, ο Τόλης, ο Μαξ, ο Βασίλας, ο Άγιος Πέτρος, ο Πάνος, ο Φωτεινός, η Αγγέλα, ο Κυριάκος, ο Μαχαράτζι, ο Πάνος απ' την Κυψέλη, ο Στράτος ο κλειδαράς απ' το Βύρωνα, ο Αξ, ο Άγγελος ο απολιτικός, η Σταυρούλα, ο Βλάσης, ο Μίλτος με το φλάουτο, ο Τζιμάκος με τη μηχανή, ο αφισοκολλητής, ο αφίσας, ο Χάσαν, ο Τζίμης και η Νανά, φιγούρες που στροβιλίζονται στο μεταίχμιο της φθοράς της μνήμης.

Θεσσαλονίκη – ο Μπούφη, ο Χάρης ο βοτανολόγος που έψαχνε στην Κρήτη για μανδραγόρα και ντατούρα.

Ο Νικόλας και η Ματίνα, ο Μάριος και τα αρχίδι που έκλεψε από το νεκροτομείο.

Ο Βαγγέλης και η Στέρη, ο Βραχάτης, η Όλγα, ο Θάμνος με τη φλογέρα.

Ο Χρήστος έφυγε στην Πελοπόννησο μόνος του για μια βδομάδα. Εκεί σε μια ωραία παραλία, βρήκε μια μαγεμένη σπηλιά κι έμεινε. Τράβαγε μαλακία μόνος του με το πέλαγο που ανοιγότανε μπροστά του, εκστασιασμένος και ξετρελαμένος από τη δύναμη της φύσης που την ένιωθε να τον συνθλίβει, κράταγε το σπέρμα του μέσα σ' ένα κουτάλι και κάθε μέρα που περνούσε το εξέταζε, το μύριζε, το ακούμπαγε, προσπαθώντας να καταλάβει πώς είναι και τι κρύβει το μαγικό υγρό.

Ο Δημήτρης ο ψεύτης, μαθητής τότε, μαςμίλαγε για κάποιον φιλαράκο του που έγραφε ωραία και κάποια μέρα θα γινότανε μεγάλος λογοτέχνης και όλοι καταλαβαίναμε ότι ο φίλος ήταν ανύπαρκτος και όλα αυτά τα 'γραφε ο ίδιος ο Δημήτρης μα δεν είχε το θάρρος να το πει.

Η Σούζη ερχότανε κάθε μέρα και μας χάιδευε όλους τρυφερά και νιώθαμε να μας αγαπάει και θυμάμαι μια μέρα που την είδα με τον Αμπέ πόσο ευτυχισμένοι ήτανε κι οι δυο. Η Σούζυ μιλούσε και γα τους δύο μιας και ο Αμπέ ήτανε κωφάλαλος και πόσο ερωτευμένα κοιτάζονταν στα μάτια, καθώς φεύγανε να πάνε σε κάποιο δωμάτιο να γαμηθούνε. Ο Άγιος Πέτρος τσακισμένος από την οικοδομή, με μια πίκρα και μια αξιοπρέπεια στα μάτια, βιβλική ασκητική μορφή, με πάθος για πολιτικές κουβέντες. Ο Σάκης ο Καρχαρίας, που μόλις είχε φύγει από τους οργανωμένους έκανε τη δικιά του προσωπική επανάσταση, πρόθυμος να κάνει τα πάντα, πιο τρελός απ' όλους τους τρελούς, με πυρετό στα μάτια, στη φωνή, στις κινήσεις γι' αυτά που ανακάλυπτε, για τους καινούργιους ανθρώπους που γνώριζε. Φώναζε, ΕΓΩ, ΕΓΩ κι εννοούσε «εγώ θα τα κάνω όλα, αφήστε με μένα, είναι η σειρά μου, εσείς πια τα έχετε κάνει όλα, αφήστε με μένα» και στη συνέχεια λίγα έκανε αλλά δεν έχει και καμιά σημασία.

Ο Σταύρος απ' τα Γιάννενα πουμίλαγε με το γλυκό και ήρεμο τρόπο του και πήγαινε στο ζουμί κάθε ιστορίας με μια έντονη πολιτικότητα και μια διάθεση να σταθεί σε όλα και σε όλους κριτικά.

Ο Τάκης το κλεφτρόνι με το καθαρό πρόσωπο, τα όμορφα γαλανά μάτια και το γέλιο του που τον έκανε σαν παιδί και χαιρόσωνα να τον βλέπεις, εκείνη την ημέρα που οι δρόμοι της Αθήνας γέμισαν φωτιά και ο κόσμος ξεσηκώθηκε, άρπαξε μια δακρυγόνα βόμβα και την κούναγε στους δημοσιογράφους κάνοντάς την σημαία της εξέγερσης. Και η Ιουλιέτα που κείνη

την μέρα γύρναγε μέχρι αργά το βράδυ με μια μεγάλη τσάντα γιατρού παραγεμισμένη με μολότωφ και μας τις μοίραζε. Όταν πια έπεσε η νύχτα και οι μπάτσοι πλησιάζανε στην πλατεία και εμείς στα οδοφράγματα προσπαθούσαμε να τους το κάνουμε δύσκολο, είδαμε την σκιά του Νικόλα μπροστά σε μια αύρα, σιδερένιο κτήνος που γύριζε χαζά και άγαρμπα ψάχνοντας να τον βρει, να τον σημαδέψει.

Ο Στέφανος με τα άγρια, ατίθασα μαλλιά του να τρέχει βιαστικός με τις μολότωφ στα χέρια να προλάβει κι άλλοι πολλοί με μια ζωντάνια στα πρόσωπα που ήταν σκυθρωπά, με μια πρωτοφανή έξαψη από το ξεφάντωμα της εξέγερσης που απλωνότανε γύρω μας. Ο Μάκης, η Έλεν, η Σοφία, η Βούλα, ο Κώστας.

Τη νύχτα εκείνη που καίγονταν τα Εξάρχεια με πρόσωπα βγαλμένα από φλαμανδικούς πίνακες με λιγιστούς φωτισμούς σε απαλό κιτρινωπό χρώμα, με μάτια γάτων που βλέπανε στο σκοτάδι, με τον πόθο και το πάθος της ανατροπής στο αίμα, στην ψυχή, στο μυαλό και στα χέρια, γυρνάγανε οι σκιές μας στα αναχώματα και στα οδοφράγματα που είχαμε στήσει την ημέρα και απωθούσαμε τους οργανωμένους που έρχονταν να τα χαλάσουν. Ο Χρήστος μ' ένα καδρόνι στα χέρια κράταγε μακριά καμιά εικοσαριά απ' αυτούς, ο Χάρης ο γίγαντας μ' ένα διαφημιστικό πλακάτ, ξηλωμένο από κάπου εκεί γύρω τους απωθούσε όλους μαζί. Και κάθε νύχτα καιγότανε η πλατεία με τα μεθύσια, τις ξέφρενες συζητήσεις, τις ασυναρτησίες, τους έρωτες, τις φωνές, τους τσακωμούς, τους ντενεκέδες των σκουπιδιών που κυλάγανε στην κατηφοριά, τα άδεια μπουκάλια που σπάγανε με εκκωφαντικό θόρυβο στους τοίχους των κοιμισμένων πολυκατοικιών, τα εκατό που φτάνανε και κάνανε απειλητικούς κύκλους σαν καρχαρίες γύρω στην πλατεία, κοιτάζοντας προκλητικά κι εκείνοι κι εμείς, ένα παιχνίδι με κλέφτες και αστυνόμους.

Και ο Άκης, το μωρό, να κλαίει στο μεθύσι του και να αγκαλιάζει τον Άγγελο και να του λέει «σ' αγαπάω». Και ο Νικόλας ζαλισμένος από την μετάφραση του Τζολ να μιλάει για τον Μπουεναβεντούρα και ο Άγγελος για τη ντατούρα. Το ΡΟΚ ακούγεται ξανά στην Αθήνα και προπαντός συζητιέται. Έπειτα από χρόνια απουσίας, άνθρωποι μιλάνε για Ροκ μουσική, για Ροκ τρόπο ζωής. Γίνονται μερικές συναυλίες τσάμπα. Στο προαύλιο του Πολυτεχνείου, στην αμερικανική ένωση, στο θέατρο Γκλόρια οι Σώκρατες, ο Ηρακλής, αργότερα ο Άσιμος που παίζει μαζί με άλλους στο δρόμο, ο Άλαν, η Σπυριδούλα, ο Σιδηρόπουλος φτιάχνανε μια κατάσταση για ν' ακουστεί η μουσική μας.

Οι πρώτες γκριζες μέρες. Τα στρογγυλά φύλλα που 'χαν κιτρινίσει στα κλαριά των ακακιών ξεκόλλησαν και πέσανε πάνω στην τραγιάσκα του γεροντάκου που εδώ και πενήνταπέντε χρόνια καθότανε στο πάνω μέρος της πλατείας και γυάλιζε παπούτσια. Όταν είχε πρωτοέρθει από την επαρχία η πλατεία δεν υπήρχε. Ήταν ένα πλάτωμα που συναντιόντουσαν τρεις χείμαρροι, ένας κατέβαινε από την Θεμιστοκλέους, άλλος από την Αραχώβης κι ένας τρίτος από την Βαλτετσίου. Τώρα οι χείμαρροι ήτανε δρόμοι και φέρνανε τον κόσμο στην πλατεία, κι ο γεροντάκος που 'χε σταματήσει να κοιτάζει τα παπούτσια τους, τους κοίταζε ψηλά στα πρόσωπα λες και κάτι περίμενε να του πούνε. Μοιάζανε όλοι τους ανήσυχoi. Υπήρχε γύρω μια διάχυτη νευρικήτητα. Λίγοι κάθονταν στα τραπεζάκια ή στο γρασίδι. Τώρα έβλεπες μικρές – μικρές παρέες. Κάποια στιγμή κάποιος έφευγε και πήγαινε σε μια άλλη παρέα, κάτι έλεγε στα γρήγορα, ξανάφευγε και πήγαινε σε άλλη παρέα. Μια διαρκής και νευρώδης κίνηση. Πολλοί κάθονταν μόνοι τους και κοιτάζανε χαμηλά τα παπούτσια τους.

Το έρεβος μιας ατέλειωτης νύχτας ξεδιπλωνότανε, οι φωνές χαμήλωναν και χάνονταν σε ψιθύρους, τα μάτια γλίστραγαν πάνω στα πρόσωπα, τα νευρικά δάχτυλα που στρίβανε και ασπρίζανε στις κλειδώσεις, κάποιος που περπατούσε ανήσυχος ανάμεσα στα τραπεζάκια λέγοντας βρισιές χωρίς συνοχή λες και απευθυνόταν σε όλους, εκεί ο Μητσάρας με το κεφάλι ακουμπισμένο πάνω σ' ένα τραπεζάκι να κλαίει σιγανά, ενώ από το στόμα του τρέχουνε ξερατά με αλκοόλ και ανακατεύονται με δάκρυα.

Το πέμπτο Γυμνάσιο σχόλαγε αλλά ο Λουκάς έλειπε από τη θέση του στην πλατεία. Τις προάλλες καθώς έτρεχε με τ' αμάξι του σ' έναν επαρχιακό δρόμο καρφώθηκε πάνω σ' ένα δέντρο και έμεινε στο τόπο.

Τη Ράνια προχθές ακόμη μόλις την προλάβανε με το στομάχι γεμάτο χάπια και της κάνανε πλύση για να γλιτώσει.

Το Γιατρό τον σκοτώσανε στο σπίτι του οι μπάτσοι.

Όλοι το διαβάσαμε... Κόσμος ήτανε μαζεμένος στη γωνιακιά πολυκατοικία. Σήμερα το πρωί μόλις ανακάλυψαν από την αποφορά της αποσύνθεσης που έβγαινε από το υπόγειο φάλτσαριστό παράθυρο, ένα δεκαεννιάχρονο που είχε κόψει από μέρες το λαρύγγι του. Έβγαινε στην πλατεία και καθότανε μόνος του σε κάποιο τραπεζάκι αλλά γνωστούς δεν είχε.

Το Σαλονικιό τον πυροβολήσανε μέσα σε μια λέσχη μια νύχτα.

Ο Κασίμης πέθανε με μια σφαίρα στο κεφάλι.

Τη Μάινχοφ, τη μαύρη γατούλα την κυνήγησε το λυκόσκυλο κάποιου μαλάκα και την ξεκοίλιασε.

Οι ταξιτζήδες ζητάγανε από τους πιστρικάδες να γαμήσουνε τις ξέμπαρκες για κάνα χιλιάρικο.

Το ταξίδι της νύχτας χωρίς τέλος άρχισε να ξεδιπλώνεται.

Ο Τζιμάκος αγόρασε μια παλιά BMW κι έφευγε κι ερχόταν βιαστικός. Άρχισε αλισβερίσι με τους ποινικούς και ακούστηκε ότι σπρώχνει μαύρα. Δεν προλάβανε να μας χαιρετήσει καλά – καλά.

Στις οικοδομές και στα παλιά κι εγκαταλειμμένα σπίτια γύρω από την πλατεία σύριγγες, κουτάλια, σπαρματσέτα. Οι πρώτοι θάνατοι. Έναν τυπά τον βρήκανε στις σκάλες μιας πολυκατοικίας παγωμένο, με τη σύριγγα στο μπράτσο – υπερδόση.

Ο Βαγγέλης, η μυστηριώδης νήσος, έφαγε μια μαχαιριά στην κοιλιά από ένα τύπο πάνω στην τράμπα.

Οι πρώτες αυτοκτονίες. Τον Δαβίδ τον βρήκανε στην παραλία μπουκωμένο χάπια να χαιρετάει την αυγή με τα παιχνιδίσματα του πρωινού ήλιου στ' ανοιχτά της θάλασσας πάνω στα νεκρά του μάτια.

Ο Λιβέρης, που τις τελευταίες μέρες καθότανε μόνος του καταμεσής στην πλατεία σ' ένα παγκάκι και δεν μίλαγε σε κανένα, κάποια μέρα αυτοπυροπολήθηκε.

Τη Σόνια την τραβεστί τη σκοτώσανε και την πετάξανε στα βράχια στο Σούνιο.

Κάποιος πήδηξε από τέσσερις ορόφους.

Ο Μαχαράτζι μίλησε στην αστυνομία.

Ο Όττο μάθαμε ότι είναι χαφίες.

Πολλοί μπήκαν στις φυλακές άλλοι για χρόνια, άλλοι για μήνες.

Κάποιοι κάνανε ληστεία σε τράπεζα και ούτε λεφτά καταφέρανε να πάρουνε και σκότωσαν και έναν άσχετο. Μπήκανε στη φυλακή για χρόνια. Άλλοι χωρίς να κάνουνε τίποτα μπήκαν στην φυλακή με στημένες κατηγορίες.

Ο Κυριάκος, ο Κυρίτσος, η γυναίκα του. Ο Μιχαλάκης πιάστηκε σε σινεμά. Είπανε ότι θα τον έκαιγε σαν διαμαρτυρία γιατί έπαιζε τον Αγώνα του Χίτλερ.

Ο Στράτος που έκοβε κάθε λίγο τις φλέβες του.

Ο Μητσάρας, ο Κύργιος, τα μεθύσια του κι ο θάνατός του σ' ένα υπνωτήριο της οδού Αθηνάς.

Ο Γιώργος από την Ελβετία με μια εκατομμυριούχα στην Αμερική.

Ο Θάμνος κλείστηκε από τη μάνα του στο Δαφνί.

Ο Χρήστος ο Ραϊχικός στη Νέα Υόρκη έπιασε δουλειά σ' ένα πάρκιν αυτοκινήτων.

Ο Μαξ που τελευταία ζει στη Θεσσαλονίκη, έμαθα ότι είναι με ψυχοφάρμακα.

Η Μόνικα είναι σε μια φάρμα στην Έσση.

Ο Γαϊτάνος σκοτώθηκε με τη μηχανή του σ' ένα νησί.

Ο τεράστιος Χάρης έφυγε. Μπάρκαρε με σκοπό να πάει στην Νότια Αμερική να συναντήσει τους Τουπαμάρος.

Περιδιαβαίνοντας για χρόνια στους δρόμους των πόλεων και βλέποντας αποσπάσματα και αντανάκλασεις του εαυτού μου πάνω σε λαμαρίνες αυτοκινήτων νιώθω στα σίγουρα πολλαπλασιασμένος με τα κακέκτυπα αυτά είδωλα που με κυνηγούν.

Μια άσκημη διάθεση κατεβαίνει από κάπου ψηλά και πλημμυρίζει το κορμί μου, τη μοναξιά μου, τη διάθεση που όμως οδηγεί στο τίποτα, την καρδιά στην παγωμάρα, το λαρύγγι στο σκλήρημα απ' τα τσιγάρα, τον αέρα να με πνίγει, το περίπτερο στη γωνιά μακρινό κι απρόσιτο, τα χέρια μου μουδιασμένα, το στομάχι μου με ξυνίλες και μια επιπλέον γεύση ότι λίγα είναι τα ψωμιά μου, το καινούριο παντελόνι γεμάτο ζάρες, ασιδέρωτο, το κρύο που 'ρχεται πέρα από τον Υμηττό, με τα χλωμά σύννεφα χαμένα κι αυτά από κάτι ξεθωριασμένες ανταύγειες ενός φεγγαριού που δεν λέει απολύτως τίποτα για το αποψινό βράδυ, αυτή η διάθεση που κατεβαίνει από ψηλά σαν κάποια αράχνη που κρέμεται ενώ γλιστράει πάνω στο νήμα που βγάζει απ' τον κώλο της, είναι η πρόσκαιρη παρέα.

Μια μουσική ερωτική, μια φωνή ερωτική, όσο μισό χαρέμι με δεκατετράχρονα ουριά και γω με μια όρεξη ερωτική που όμως σταματάει πολύ πριν από τ' αρχίδια μου. Μισοξαπλωμένος χαιρετάω με το μικρό μου δαχτυλάκι τ'

αστέρια που δεν πέφτουνε ή χασμουριώνται κάπου εκεί ψηλά στον αττικό ουρανό.

Σκιές μες στη νύχτα που πέφτει να σκεπάσει τη μνήμη μου, σκιές ανθρώπων και μιζέριας, οι Ηρόστρατοι, καταστροφείς έργων και θεσμών για προσωπικούς λόγους που όμως δίνουνε την επιβεβαίωση και τη δικαίωση της ύπαρξης σ' ένα κόσμο που μας εξαφανίζει και το θέαμα μας κάνει αδιάφορους θεατές.

Καταστροφείς μηχανών, Χίπυς, Ρόκερ, Αναχωρητές, Γιόγκι, Αλήτες, Ζητιάνοι, Πανκ μας γητεύουν. Σχιζοφρενείς, παρανοϊκοί, απόβλητοι κοινωνικά μας σαγηνεύουν. Έχω αρχίσει να στριμώχνομαι σ' ένα χώρο πολύ μικρό, χώρο τόσο δα μικρούλη και μου τη σπάει, νιώθω χολή στο μυαλό μου, το μεταβολισμό της φύσης γύρω μου να με τυλίγει σαν πελώριος πύθωνας και να με σαλιώνει ολόγυρα για να με καταπιεί.

Κλείσανε οι δρόμοι διαφυγής. Μαζί θα πεθάνουμε.

ΤΕΛΟΣ